PART III.] [तृतीयो भागः ।

SRÎ BÂLA MANÔRAMÂ

WITH

SIDDHÂNTA KAUMUDÎ

A NEW EDITION

MAINLY BASED ON THE VARIOUS READINGS PREVALENT IN SOUTHERN INDIA, CRITICALLY EXAMINED BY PUNDITS.

UTTARÂRDHAM.

श्रीः ।

॥ बालमनोरमा ॥

सिद्धान्तकौमुदीसहिता ।

दाक्षिणात्यानेकमहनीयकोशस्थपाठानुसारेण विद्वद्भिः सम्यक् परिशोधिता ।

॥ उत्तरार्धम् ॥

EDITED BY

S. Chandrasekhara Sastrigal,

HEADMASTER, GIRVANAVIDYA DHARMA PATASALA,

TEPPAKULAM, TRICHINOPOLY.

Trichinopoly:

ST. JOSEPH'S COLLEGE PRESS.

1906.

Price 6 Annas.] **[Postage Extra.**

OPINIONS.

—***—

Pandit Umapatidatta Sharma Pandeya, B. A., M. R. A. S., (London), Member of The Asiatic Society of Bengal, The Sahitya Sabha, The Banjia Sahitya Parishad, The Imperial Library, The Barabazar Library, The Kanyakubjamandal Pusthakalaya and The Hindi Sahitya Sabha, in Calcutta, The Nagaripracharini Sabha of Benares, The Nagaripracharini Sabha of Arrah; and Examiner, Calcutta University, etc., etc., etc.:—"I have gone through your valuable edition of Panini's Vyàkaran in the new garb of Bàlamanòramà. It will indeed be of immense value to the students when complete, for they will find in a nut-shell all that is worth knowing in the Vyàkaran collected together from Kàshika, Mahàbhàshya, Siddhàntha Kaumudì and other well-known works on the subject. The foot-notes contain sufficient hints to understand the text even without the help of a teacher, provided the student has an elementary knowledge of Sanskrit. Some of the aphorisms (Sutras) of Panini have been excellently elucidated. I wish this edition every success. Please send the other parts also when published. Thanking you in anticipation."

M. R. Ry. C. M. Padmanabhacharyar Avl., B.A., B.L., High Court Vakil, Coiambatore:—"I received your cards and Sri Bàlamanòrama Part I per V. P. P. I consider that this edition of Sanskrit Grammar is a very laudable undertaking and I wish the editor success. The Kaumudì is an invaluable treasury to all lovers of Sanskrit, and the Bàlamanòramà is the key to the treasury. The Public must therefore be very thankful for a publication of this Commentary in neat Devanagiri characters."

M. R. Ry. N. V. Desikachariar Avl., M.A., B.L., High Court Vakil, Coiambatore:—"Students of Panini and Siddhàntha Kaumudì usually feel the want of a simple, clear and exhaustive elucidation of the Sutras in their practical application. Such a want is fully supplied by the Bàlamanòramà, which, as its name implies, will make the study of Sanskrit Grammar a pleasant recreation. It deserves a prominent place in the library of every lover of Sanskrit knowledge."

M. R. Ry. K. S. Ganapathi Aiyar Avl., M. A., M. L., High Court Vakil, Trichinopoly:— "I have great pleasure in recommending to the public a Sanskrit publication undertaken by Brahmasrî Chandrasêkhara Sâstrigal of Trichinopoly. The work to which he is introducing the scholars of Sanskrit literature is a commentary on Siddhânta Kaumudî of Bhattôji Deekshita, the great authority on Sanskrit Grammar. The commentary is the work of Vâsudeva Deekshita and is known as Bâlamanôramâ. As its name implies, it is easy of comprehension. Other commentaries on Siddhânta Kaumudî are more pretentious and cause an amount of discussion which seems bewildering to the student. But Bâlamanôramâ is lucid in the highest degree. I have had the advantage of reading parts of it with the help of the learned Pandit who is now engaged in its publication, and I think it is a book which every lover of Sanskrit should have with him."

M. R. Ry. A. V. Gopalachariar Avl., M. A., B. L., High Court Vakil, Trichinopoly:— "The Bâlamanôramâ is a full and lucid exposition of the Siddhânta Kaumudî. Other commentaries on the Siddhânta Kaumudî, excepting perhaps the Tatvabôdhinî, are as difficult as the Kaumudî itself. The Bâlamanôramâ explains the Kaumudî so fully and easily that any student can, even without a teacher, understand the Kaumudî fully. Only a very small portion of the Bâlamanôramâ has been printed in *Grantha* characters. Brahmasrî Chandrasêkhara Sâstrigal is doing a very valuable service by publishing the Bâlamanôramâ in *Nâgari* characters. He begins with Tiñanta, as that portion has not been published at all. The get up of the publication is excellent. Mr. Chandrasêkhara Sâstriar is a gentleman of very ordinary means, and he is devoting all his fortune to the publication of this work. For the success of the work he is entirely dependent upon the liberal support of the generous public. I hope that every lover of Sanskrit will buy at least one copy of the book."

'दय' 'अय' 'आस्' एभ्य आम् स्याल्लिटि। अयाञ्चक्रे। अयिता। अयिषीष्ट।

२३२५। विभाषेटः। (८-३-७९)

इणः परो य इट् ततः परेषां षीध्वंलुङ्लिटां धस्य वा मूर्धन्यः स्यात्। अयिषीढ्वम्–अयिषीध्वम्। आयिष्ट। आयिढ्वम्–आयिध्वम्।

२३२६। उपसर्गस्यायतौ। (८-२-१९)

अयतिपरस्योपसर्गस्य यो रेफस्तस्य लत्वं स्यात्। प्लायते–पलायते। निस्दुसो रुत्वस्यासिद्धत्वान्न लत्वम्। निरयते। दुरयते। निर्दुरोस्तु निलयते। दुलयते। 'प्रत्ययः' इति त्विणो रूपम्। अथ कथम् 'उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जौ' इति माघः। 'इट' 'किट' 'कटी' इत्यत्र प्रश्लिष्टस्य एर्भविष्यति। यद्वा 'अनुदात्तेत्त्वलक्षणमात्मनेपदमनित्यम् (प ९७)। चक्षिङो ङित्करणाज्ज्ञापकात्। वादित्वात् ववये। पेये। मेये। चेये। तेये। प्रणयते। नेये। 'दय

प्रत्ययादित्यतः आम् लिटीत्यनुवर्तते। तदाह। **एभ्य आम् स्याल्लिटि इति। विभाषेटः॥** 'इणः षीध्वं लुङ् लिटान्धः' इत्यनुवर्तते। अपदान्तस्येत्यतो मूर्धन्य इति च। तदाह। **इणः परो य इडित्यादि॥** इण्णन्तादङ्गादित्यर्थः। **अयिषीढ्वमिति॥** आशीर्लिङो ध्वमः सीयुट्। यलोपः। आर्धधातुकत्वान्न सलोपः। इट्। यकारादिणः परो य इट् ततः परत्वात् धस्य मूर्धन्यो ढः। इटः परभक्तत्वाद्यकारान्तादङ्गात् परस्य इषीध्वमः इण्णन्तादङ्गात्परत्वान्नित्ये प्राप्ते विकल्पोऽयम्। **आयिढ्वमिति॥** लुङो ध्वमि च्लेः सिचि आटि वृद्धौ सिच इटि धि चेति सलोपः। ध्वम इवर्णान्तादङ्गात्परत्वान्नित्ये प्राप्ते विकल्पः। अङ्गादिति निवृत्तमिति केचित्। **उपसर्गस्यायतौ॥** अयताविति श्तिपा निर्देशः। 'कृपोरोल' इत्यतः रोल इत्यनुवर्तते। तदाह। **अयतिपरस्येत्यादिना। प्लायत इति॥** प्र इत्युपसर्गः। **पलायत इति॥** परा इत्याकारान्त उपसर्गः। ननु निरयते दुरयत इत्यत्रापि लत्वं स्यादित्यत आह। **निस् दुसोरिति॥** तर्हि निलयते दुलयत इति कथमित्यत आह। **निर्दुरोस्त्विति॥** एतदर्थमेव प्रादिषु सान्तयोरेफान्तयोश्च निर्देश इति भावः। तर्हि प्रत्यय इत्यत्रापि प्रतेरयतिपरत्वात् रस्य लत्वं स्यादित्यत आह। **प्रत्यय इति त्विति॥** प्रतिपूर्वकादिण्धातोरच्प्रत्यये प्रत्यय इति रूपम्। अयतिपरत्वाभावान्नलत्वमित्यर्थः। अयधातुमादाय प्लत्यय इति न। अनभिधानादिति कैयटः। **कथमुदयतीति॥** उत्पूर्वकादयधातोः शत्रन्तात्सप्तम्यन्तमिति मत्वा आक्षेपः। अनुदात्तेत्त्वेन लटश्शानच्प्रसङ्गादिति भावः। **प्रश्लिष्टस्येति॥** इधातोरिति शेषः। तस्य अनुदात्तेत्त्वाभावाच्छतृप्रत्ययो निर्बाध इति भावः। **ज्ञापकादिति॥** चक्षिङ्धातौ इकारस्य अनुदात्ततया अनुदात्तेत्त्वादेव आत्मनेपदसिद्धौ ङित्करणं अनुदात्तेत्त्वप्रयुक्तात्मनेपदस्य अनित्यतां ज्ञापयति। तस्य अनित्यत्वे तु नित्यात्मनेपदार्थं ङित्करणमर्थवदिति भावः।

४८१ दानगतिरक्षणहिंसादानेषु'। आदानं ग्रहणम्। दयाञ्चक्रे। 'रय ४८२ गतौ'। 'ऊयी ४८३ तन्तुसन्ताने'। ऊयाञ्चक्रे। 'पूयी ४८४ विशरणे दुर्गन्धे च'। पूयते। पुपूये। 'क्नूयी ४८५ शब्दे उन्दने च'। चुक्नूये। 'क्ष्मायी ४८६ विधूनने'। चक्ष्माये। 'स्फायी ४८७ ओ प्यायी ४८८ वृद्धौ'। स्फायते। पस्फाये। प्यायते।

२३२७। लिड्यङोश्च। (६-१-२९)

लिटि यङि च प्यायः पीभावः स्यात्। पुनःप्रसङ्गविज्ञानात् पीशब्दस्य द्वित्वम्। 'एरनेकाचः–' (सू २७२) इति यण्। पिप्ये। पिप्याते। पिप्यिरे।

२३२८। दीपजनबुधपूरितायिप्यायिभ्योऽन्यतरस्याम्। (३-१-६१)

एभ्यश्च्लेश्चिण्वा स्यादेकवचने तशब्दे परे।

२३२९। चिणो लुक्। (६-४-१०४)

चिणः परस्य तशब्दस्य लुक्स्यात्। अप्यायि–अप्यायिष्ट। 'तायृ ४८९ सन्तानपालनयोः'। सन्तानः प्रबन्धः। तायते। तताये। अतायि–अतायिष्ट।

इदन्तु भाष्ये न दृश्यते। **वादित्वादिति** ॥ वयधातोर्लिटि वादित्वादेत्वाभ्यासलोपयोरभावे सति ववये इति रूपमित्यर्थः। णयधातुर्णोपदेश इति मत्वा आह। **प्रणयत इति** ॥ उपसर्गादसमासेऽपीति णत्वमिति भावः। **दयाञ्चक्र इति** ॥ 'दयायासश्च' इत्याम्। **ऊयाञ्चक्र इति** ॥ इजादित्वादाम्। **उन्दने चेति** ॥ क्लेदने चेत्यर्थः। **स्फायी ओ प्यायीति** ॥ ओदित्त्वं 'ओदितश्च' इति निष्ठानत्वार्थम्। ईदित्वन्तु श्वीदितो निष्ठायामिति इड्विकल्पार्थम्। **लिड्यङोश्च** ॥ लिट् च यङ् चेति द्वन्द्वात्सप्तमी। 'प्यायः पी' इति सूत्रमनुवर्तते। तदाह। **लिटि यङि चेति** ॥ ननु प्यायेर्लिटि द्वित्वं बाधित्वा परत्वात् पीभावे 'द्वित्वे एरनेकाचः' इति यणि पिप्ये इति रूपमिष्यते। तत्र द्वित्वम्बाधित्वा परत्वात् पीभावे कृते पुनर्द्वित्वं न सम्भवति। 'विप्रतिषेधे यद्बाधितं तद्बाधितमेव' इति न्यायादित्यत आह। **पुनःप्रसङ्गेति** ॥ 'पुनःप्रसङ्गविज्ञानात् सिद्धम्' इति परिभाषा। विप्रतिषेधे बाधितस्यापि पुनःप्रवृत्तेरभ्युपगमात्कृतेऽपि पीभावे द्वित्वादिकं सिद्धमिति तदर्थः। **दीपजन** ॥ 'च्लेः सिच्' इत्यतः च्लेरिति, 'चिण् ते पदः' इत्यस्मात् चिण् ते इति चानुवर्तते। तदाह। **एभ्यश्च्लेरिति**। **एकवचन इति** ॥ दीपादीनामात्मनेपदित्वेन तेभ्यस्तशब्दस्य एकवचनत्वानियमादिति भावः। **चिणो लुक्** ॥ चिण इति पञ्चमी। तदाह। **चिणः परस्येति** ॥ चिणः परश्च अर्थात् तशब्द एव भवति। चिणभावे च्लेः सिचि रूपमाह। **अप्यायिष्टेति**। **तायृ सन्तान इति** ॥ 'लुङि दीपजन' इति च्लेश्चिणि तलोपे रूपमाह। **अतायीति** ॥ चिणभावे सिचि अतायिष्टेति रूपम्।

'शल ४९० चलनसंवरणयोः'। 'वल ४९१ वल्ल ४९२ संवरणे सञ्चरणे च'। ववले। ववल्ले। 'मल ४९३ मल्ल ४९४ धारणे'। मेले ममल्ले। 'भल ४९५ भल्ल ४९६ परिभाषणहिंसादानेषु'। बभले। बभल्ले। 'कल ४९७ शब्दसङ्ख्यानयोः'। कलते। चकले। 'कल्ल ४९८ अव्यक्ते शब्दे'। कल्लते। 'अशब्दे' इति स्वामी। अशब्दस्तूष्णींभाव इति च। 'तेवृ ४९९ देवृ ५०० देवने'। तितेवे। दिदेवे। 'षेवृ ५०१ गेवृ ५०२ ग्लेवृ ५०३ पेवृ ५०४ 'मेवृ ५०५ म्लेवृ ५०६ सेवने'। 'परिनिविभ्यः—' (सू २२७५) इति षत्वम्। परिषेवते। सिषेवे। अयं सोपदेशोऽपीति न्यासकारादयः। तद्भाष्यविरुद्धम्। गेवते। जिगेवे। जिग्लेवे। पिपेवे। मेवते। म्लेवते। 'शेवृ' 'खेवृ' 'क्लेवृ' इत्यप्येके। 'रेवृ ५०७ प्लवगतौ'। प्लवगतिः प्लुतगतिः। रेवते।

अथावत्यन्ताः परस्मैपदिनः। 'मव्य ५०८ बन्धने'। ममव्य। सूर्क्ष्य ५०९ ईर्क्ष्य ५१० ईर्ष्य ५११ ईर्ष्यार्थाः'। 'हय ५१२ गतौ'। अहयीत्। यान्तत्वान्न वृद्धिः। 'शुच्य ५१३ अभिषवे। अवयवानां शिथिलीकरणं सुरायाः सन्धानं वा अभिषवः। स्नानं च। शुशुच्य। 'चुच्य' इत्येके। 'हर्य ५१४ गतिकान्त्योः'। जहर्य। 'अल ५१५ भूषणपर्याप्तिवारणेषु'। अलति। आल।

२३३०। अतो ल्रान्तस्य। (७-२-२)

'ल्र' इति लुप्तषष्ठीकम्। अतः समीपौ यौ ल्रौ तदन्तस्याङ्गस्यातो वृद्धिः स्यात्परस्मैपदपरे सिचि। 'नेटि' (सू २२६८) इति निषेधस्य 'अतो

शलचलेत्यारभ्य तेवृ इत्यतः प्राक् लान्ताः। तेवृ इत्यारभ्य रेवत्यन्ता वकारान्ताः। षेवृधातोः षोपदेशत्वात्सत्वे सेवत इत्यादि रूपम्। परिषेवत इत्यत्र 'सात्पदाद्योः' इति निषेधे प्राप्ते आह। **परिनिविभ्य इति। सिषेवे इति॥** आदेशसकारत्वात् षत्वमिति भावः। **अयं सोपदेशोऽपीति॥** षेवृधातुरित्यर्थः। **तद्भाष्यविरुद्धमिति॥** सेक सृप् सृ स्तृ सृजस्तृस्त्यानामेव भाष्ये षोपदेशपर्युदासादिति भावः। **रेवृ प्लवगताविति॥** प्लवेति न धात्वन्तरमिति सूचयन्नाह। **प्लवगतिः प्लुतगतिरिति॥** अयपयेत्यादिरवत्यन्ता गताः। **अवत्यन्ता इति॥** अव रक्षणे इत्येतत्पर्यन्ता इत्यर्थः। मव्येत्यारभ्य अल भूषणेत्यतः प्राक् यकारान्ताः। अल भूषणेत्यारभ्य खोरृ प्रतीघात इत्यतः प्राक् लकारान्ताः। **अतोल्रान्तस्य॥** 'सिचि वृद्धिः परस्मैपदेषु' इत्यनुवृत्तम्। अङ्गस्येत्यधिकृतम्। तद्विशेषणत्वात्तदन्तविधिनैव सिद्धे अन्तग्रहणं व्यर्थम्। तत्राह। **ल्रेतिलुप्तषष्ठीकमिति॥** ल्र अन्तस्य इति छेदः। ल् च र् चेति समाहारद्वन्द्वात् षष्ठ्येकवचनं लुप्तम्। ल्रस्यान्तस्येति सामानाधिकरण्येनान्वयः।

हलादेः' (सू २२८४) इति विकल्पस्य चापवादः । मा भवानलीत् । अयं स्वरितेदित्येके । तन्मते अलते इत्याद्यपि । 'ञि फला ५१६) विशरणे' । 'तृफल–' (सू २३०१) इत्येत्वम् । फेलतुः फेलुः । अफालीत् । 'मील ५१७ श्मील ५१८ स्मील ५१९ क्ष्मील ५२० निमेषणे' । निमेषणं सङ्कोचः । द्वितीयस्तालव्यादिः । तृतीयो दन्त्यादिः । 'पील ५२१ प्रतिष्टम्भे' प्रतिष्टम्भो रोधनम् । 'णील ५२२ वर्णे' । निनील । 'शील ५२३ समाधौ' । शीलति । 'कील ५२४ बन्धने' । 'कूल ५२५ आवरणे' । 'शूल ५२६ रुजायां सङ्घोषे च' । तूल ५२७ निष्कर्षे' । निष्कर्षो निष्कोषणम् । तत्रान्तर्गतस्य बहिर्निस्सारणम् । तुतूल । 'पूल ५२८ सङ्घाते' । मूल ५२९ प्रतिष्ठायाम् । 'फल ५३० निष्पत्तौ' । फेलतुः । फेलुः । 'चुल्ल ५३१ भावकरणे' । भावकरणमभिप्रायाविष्कारः । 'फुल्ल ५३२ विकसने' । 'चिल्ल ५३३ शैथिल्ये भावकरणे च' । 'तिल ५३४ गतौ' । तेलति । 'तिल्ल' इत्येके । तिल्लति । 'वेल्ल ५३५ चेल्ल ५३६ केल्ल ५३७ खेल्ल ५३८ क्ष्वेल्ल ५३९ वेल्ल ५४० चलने' । पञ्च ऋदितः । षष्ठो लोपधः । 'पेल्ल ५४१ फेल्ल ५४२ शेल्ल ५४३ गतौ' । 'षेल्ल' इत्येके । 'स्खल ५४४ सञ्चलने' । चस्खाल । अस्खालीत् । 'खल ५४५ सञ्चये' । 'गल ५४६ अदने' । गलति । अगालीत् । 'षल ५४७ गतौ' । सलति । 'दल ५४८ विशरणे' । 'श्वल ५४९ श्वल्ल ५५०

अत इति व्यधिकरणषष्ठ्यन्तम् अन्तस्येत्यत्रान्वेति । अन्तशब्दः समीपवर्तिवाची । तथाच अतः समीपवर्तिनो लरस्येति लभ्यते । लरस्येत्यङ्गविशेषणत्वात्तदन्तविधिः । ततश्च अत्समीपवर्तिरेफलकारान्तस्य अङ्गस्य सिचि वृद्धिरिति लभ्यते । अत इत्यावृत्तं वृद्धौ स्थानित्वेनान्वेति । तदाह । **अतस्समीपावित्यादिना** ॥ अतः समीप इति किम् । अखोरीत् । अमीलत् । लरान्तस्येति किम् । मा भवानतीत् । अतो वृद्धिरित्युक्ता अतः समीपावित्यनुक्तौ तु अवभ्रीत् अश्वल्लीदित्यत्रातिव्याप्तिः । अत्र अङ्गस्यान्तौ रेफलकारौ नातः समीपाविति न वृद्धिः । नचात्र अतः भकारेण लकारेण च व्यवहितत्वादेव न वृद्धिः । आलीदित्यादौ एकव्यवधाने चरितार्थत्वादिति वाच्यम् । सिचि परे यदङ्गन्तदकारस्य वृद्धिरित्यर्थाश्रयणे अतिव्याप्तिवारणार्थत्वात् । **ञि फलेति** ॥ विदारणं शिथिलीभावः । 'आदिर्ञिटुडवः' इति ञिरित् । 'ञीतः क्तः' इति प्रयोजनम् । 'आदितश्च' इति इड्विकल्पार्थमादित्वम् । लिण्णिमित्तादेशादित्वादप्राप्ते आह । **तृफलेति । मील श्मीलेति** ॥ निमेषणं नेत्रसङ्कोचः । सङ्कोच इति पाठेऽप्ययमेवार्थः । **नीलवर्ण इति** ॥ वर्णक्रियायामित्यर्थः । **फल निष्पत्ताविति** ॥ ञि फलेति पूर्वं पठितम् । अनु-

आशुगमने'। शश्वाल । अश्वालीत् । शश्वल्ल । अश्वल्लीत् । 'खोल् ५५१ खोर्ऋ ५५२ गतिप्रतिघाते' । खोलति । खोरति । 'धोर्ऋ ५५३ गतिचातुर्ये' । धोरति । 'त्सर ५५४ छद्मगतौ' । तत्सार । अत्सारीत् । 'क्मर ५५५ हूर्च्छने' । चक्मार । 'अभ्र ५५६ वभ्र ५५७ मभ्र ५५८ चर ५५९ गत्यर्थाः' । चरतिर्भक्षणेऽपि । अभ्रति । आनभ्र । मा भवानभ्रीत् । अङ्गान्त्यरेफस्यातः समीपत्वाभावान्न वृद्धिः । 'ष्ठिवु ५६० निरसने' । 'ष्ठिवुक्लमु-' (सू २३२०) इति दीर्घः । ष्ठीवति । अस्य द्वितीयो वर्णष्ठकारो वेति वृत्तिः । तिष्ठेव । तिष्ठिवतुः । तिष्ठिवुः । टिष्ठेव । टिष्ठिवतुः । टिष्ठिवुः । 'हलि च' (सू ३५४) इति दीर्घः । ष्ठीव्यात् । 'जि ५६१ जये' । अयमजन्तेषु पठितुं युक्तः । जयः उत्कर्षप्राप्तिः । अकर्मकोऽयम् । जयति ।

२३३१ । सन्लिटोर्जेः । (७-३-५७)

जयतेः सन्लिण्णिमित्तो योऽभ्यासस्ततः परस्य कुत्वं स्यात् । जिगाय । जिग्यतुः जिग्युः । जिगयिथ—जिगेथ । जिगाय—जिगय । जिग्यिव । जिग्यिम ।

बन्धभेदात्पुनः पाठः । **खोल् खोर्ऋ इति** ॥ द्वितीयो रेफान्तः । ऋदित् । इत आरभ्य ष्ठिवेः प्राक् रेफान्ताः । **धोर्ऋ गतिचातुर्य इति** ॥ अश्वगतिविशेष इत्यर्थः । रेफान्तोऽयम् । ऋदित् । **त्सर छद्मगताविति** ॥ कपटगताविल्यर्थः । **क्मर हूर्छन इति** ॥ कुटिलीभवन इत्यर्थः । **ष्ठिवु निरसन इति** ॥ इदुपधः । उदित् । इत आरभ्य ऊष्मान्तेभ्यः प्राक् वकारान्ताः । तिपि शपि लघूपधगुणे प्राप्ते आह । **ष्ठिवुक्लम्विवतीति** ॥ ल्युटि तु शित्परकत्वाभावात् दीर्घाभावे लघूपधगुणः । ष्ठीवनमिति तु पृषोदरादित्वात् समाधेयम् । **अस्येति** ॥ ष्ठिवुधातोः द्वितीयो वर्णः थकार इत्यर्थः । कृतष्टुत्वस्य निर्देश इति भावः । षोपदेशोऽयम् । केवलदन्त्यथकारपरकसादित्वात्षोपदेशत्वेऽपि न सत्वम् । 'सुब्धातुष्ठिवु' इति निषेधात् । लिटि तु 'शर्पूर्वाः खयः' इति षकारवकारयोर्निवृत्त्या षत्वनिवृत्तौ रूपमाह । **तिष्ठेवेति** ॥ ठकारस्य स्वाभाविकत्वे तु टिष्ठेवेति रूपम् । **जि जय इति** ॥ जिधातुरनिट्कः । **सन्लिटोर्जेः** ॥ 'अभ्यासाच्च' इति सूत्रात् अभ्यासादित्यनुवर्तते । 'चजोः कुघिण्ण्यतोः' इत्यस्मात् कु इति च । सन्लिटोरिति निमित्तसप्तमी अभ्यासे अन्वेति । तदाह-**सन्लिण्णिमित्तो योऽभ्यास इत्यादि** ॥ सनि लिटि च अभ्यासात् परस्य कुत्वमिति व्याख्याने तु यङ्लुगन्तात् सनि जेजयिषति इत्यत्र कुत्वं स्यात् । अतः सन्लिण्णिमित्तो योऽभ्यास इति व्याख्येयमिति माधवः । **जिगायेति** ॥ णलि द्वित्वे वृद्धौ उत्तरखण्डे जस्य कुत्वेन गः । **जिग्यतुरिति** ॥ कित्त्वाद्गुणाभावः । लिटि एकाच इति इण्णिषेधं बाधित्वा क्रादिनियमादिटि प्राप्ते थलि 'अचस्तास्वत्' इति तन्निषेधस्य भारद्वाजनियमाद्विकल्पः । तदाह । **जिगयिथ । जिगेथेति** ॥ जिग्यथुः ।

जेता। जीयात्। अजैषीत्। 'जीव ५६२ प्राणधारणे'। जिजीव। 'पीव ५६३ मीव ५६४ तीव ५६५ णीव ५६६ स्थौल्ये'। पिपीव। मिमीव। तितीव। निनीव। 'क्षीवु ५६७ क्षेवु ५६८ निरसने'। 'उर्वी ५६९ तुर्वी ५७० थुर्वी ५७१ दुर्वी ५७२ धुर्वी ५७३ हिंसार्थाः'। ऊर्वाञ्चकार। 'उपधायां च' (सू २२६५) इति दीर्घः। तुतूर्व। 'गुर्वी ५७४ उद्यमने'। गूर्वति। जुगूर्व। 'मुर्वी ५७५ बन्धने'। 'पुर्व ५७६ पर्व ५७७ मर्व ५७८ पूरणे'। 'चर्व ५७९ अदने'। 'भर्व ५८० हिंसायाम्'। 'कर्व ५८१ खर्व ५८२ गर्व ५८३ दर्पे'। 'अर्व ५८४ शर्व ५८५ षर्व ५८६ हिंसायाम्'। आनर्व। शर्वति। सर्वति। 'इवि ५८७ व्याप्तौ'। इन्वति। इन्वां चकार। 'पिवि ५८८ मिवि ५८९ णिवि ५९० सेचने'। तृतीयो मूर्धन्योष्मादिरित्येके। 'सेवने' इति तरङ्गिण्याम्। पिन्वति। पिपिन्व। 'हिवि ५९१ दिवि ५९२ धिवि ५९३ जिवि ५९४ प्रीणनार्थाः'। हिन्वति दिन्वति।

२३३२। धिन्विकृण्व्योर च। (३-१-८०)

अनयोरकारोऽन्तादेशः स्यादुप्रत्ययश्च शब्विषये। 'अतो लोपः' (सू २३०८)। तस्य स्थानिवद्भावाल्लघूपधगुणो न। उप्रत्ययस्य पित्सु गुणः। धिनोति। धिनुतः। धिन्वन्ति।

जिग्य। 'णलुत्तमो वा' इति मत्वा आह। **जिगाय। जिगयेति** ॥ क्रादिनियमादिटं मत्वा आह। **जिग्यिव। जिग्यिमेति। जेतेति** ॥ जेष्यति। जयतु। अजयत्। आशीर्लिङि 'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घं मत्वा आह। **जीयादिति। अजैषीदिति** ॥ 'सिचि वृद्धिः' इति वृद्धिरिति भावः। अजेष्यत्। षर्वधातुष्षोपदेशः। इविधातोरिदित्त्वान्नुम्। तदाह। **इन्वतीति। इन्वाञ्चकारेति** ॥ नुमि इजादिगुरुमत्त्वादामिति भावः। पिविमिवीत्यादय इदितः। **धिन्विकृण्व्योः** ॥ अ इति लुप्तप्रथमाकम्। धिविकृव्योः कृतनुमोः धिन्विकृण्वीति निर्देशः। 'तनादिकृञ्भ्य उः' इत्यतः उरिति चकारादनुकृष्यते। 'कर्त्तरि कृत्' इत्यतः कर्त्तरीति, सार्वधातुके यगित्यतः सार्वधातुक इति च। तदाह। **अनयोरित्यादिना** ॥ वकारस्याकारः धिन उ ति इति स्थितम्। **अतो लोप इति** ॥ युगपत्सन्नियोगशिष्टतया उप्रत्ययाकारयोरार्धधातुकयोरुपदेशकाले धिन इत्यस्यादन्तत्वमिति भावः। नन्वत्र वकारस्य लोप एव विधीयतां, किमकारविधिनेत्यत आह। **तस्येति** ॥ वकारस्य लोपविधौ तु अजादेशत्वाभावात् स्थानिवत्त्वं न स्यादिति भावः। तथा च, धिनु ति इति स्थिते आह। **उप्रत्ययस्येति। धिनुत इति** ॥ धिविधातोर्नुमि तसि उप्रत्यये वकारस्य अकारादेशे अतो लोपे तसो ङित्वादुकारस्य न गुणः। **धिन्वन्तीति** ॥ धिन्व इत्य-

२३३३ । लोपश्चास्यान्यतरस्यां म्वोः । (६-४-१०७)

असंयोगपूर्वो यः प्रत्ययोकारस्तदन्तस्याङ्गस्य लोपो वा स्यान् म्वोः परयोः । धिन्वः—धिनुवः । धिन्मः—धिनुमः । मिपि तु परत्वाद्गुणः । धिनोमि ।

२३३४ । उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात् । (६-४-१०६)

असंयोगपूर्वो यः प्रत्ययोकारस्तदन्तादङ्गात्परस्य हेर्लुक्स्यात् । धिनु । नित्यत्वादुकारलोपात्पूर्वमाट् । धिनवाव । धिनवाम । जिन्वतीत्यादि । 'रिवि ५९५ रवि ५९६ धवि ५९७ गत्यर्थाः' । रिण्वति । रण्वति । धन्वति । 'कृवि ५९८ हिंसाकरणयोश्च' । चकाराद्गतौ । 'कृणोति' इत्यादि धिनोतिवत् । अयं स्वादौ च । 'मव ५९९ बन्धने' । मवति । मेवतुः । मेवुः । अमवीत्—अमावीत् । 'अव ६०० रक्षणगतिकान्तिप्रीतितृप्त्यवगमप्रवेशश्रवणस्वाम्यर्थयाचनक्रियेच्छादीप्त्यवाप्त्यालिङ्गनहिंसादानभागवृद्धिषु' । अवति । आव । मा

स्मान् झिः । झोऽन्तः । उ प्रत्ययः । वकारस्य अकारः । अतो लोपः । उकारस्य यणिति भावः । अत्र वकारस्य स्थानिवत्त्वेन आर्धधातुकत्वेऽपि नेट् । उकारवृत्त्यार्धधातुकत्वस्य अल्धर्मत्वेन अनल्विधाविति निषेधात् । तदिदम्भो भगो इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम् । धिनोषि । धिनुथः । धिनुथ । धिनोमि । **लोपश्च** ॥ 'उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वात्' इति पूर्वसूत्रोक्त उकारः अस्येत्यनेन परामृश्यते । प्रत्ययशब्दः प्रत्ययसम्बन्धिनि वर्तते । असंयोगपूर्वात् प्रत्ययादिति च उकारे अन्वेति । स च अङ्गस्य विशेषणम् । तदन्तविधिः । तदाह । **असंयोगेति** । **प्रत्ययोकार इति** ॥ प्रत्ययसम्बन्धी उकार इत्यर्थः । प्रत्यय उकार इति व्याख्याने तु सुनुवः सुनुमः इत्यत्र न स्यात् । तत्र श्नोरेव प्रत्ययत्वात् । प्रत्ययेति किम् । युवः । युमः । असंयोगपूर्वादिति किम् । शक्नुवः । शक्नुमः । **धिन्वः, धिनुवः, इति** ॥ अत्र उप्रत्ययस्य उकारान्तत्वं व्यपदेशिवत्त्वेन बोध्यम् । नन्वेवं धिनोमीत्यत्र मिपि धिनु मि इति स्थिते उकारस्य लोपः स्यादित्यत आह । **मिपित्विति** ॥ दिधिन्व । धिन्विता । धिन्विष्यति । धिनोतु । **उतश्च** । **हेर्लुक्स्यादिति** ॥ चिणो लुगित्यतः अतोहेरित्यतश्च तदनुवृत्तेरिति भावः । लोटो मिपि उप्रत्यये वकारस्य अकारे अतो लोपे धिनु मि इति स्थिते मेर्निभावे लोडुत्तमस्येत्यडागमञ्च बाधित्वा परत्वादुकारस्य 'लोपश्चास्यान्यतरस्याम्' इति लोपमाशङ्क्याह । **नित्यत्वादुकारलोपात् पूर्वमाडिति** ॥ निभावस्याप्युपलक्षणम् । उकारलोपे कृते अकृते च निभावस्य आडागमस्य च प्रवृत्त्या नित्यत्वादुकारलोपात्पूर्वमेव निभावाडागमयोः कृतयोः उकारलोपस्य प्रसक्तौ आटः पित्त्वेन ङित्त्वाभावादुकारस्य गुणे अवादेशे च धिनवानीति रूपमिति भावः । अधिनोत् । धिनुयात् । धिन्व्यात् । अधिन्वीत् । अधिन्विष्यत् । **कृणोतीत्यादीति** ॥ धिविवद्रूपाणीति भावः । **अयं स्वादौ चेति** ॥ कृविरित्यर्थः । **अव रक्षणेति** ॥ स्वाम्यर्थः ऐश्वर्यम् । **मा भवानवीदिति** ॥

भवानवीन्। धावु '६०१ गतिशुद्ध्योः'। स्वरितेत्। धावति–धावते। दधाव–दधावे।

अथोष्मान्ता आत्मनेपदिनः। 'धुक्ष ६०२ धिक्ष' ६०३ सन्दीपनक्लेशनजीवनेषु। धुक्षते। दुधुक्षे। धिक्षते। दिधिक्षे। 'वृक्ष ६०४ वरणे'। वृक्षते। ववृक्षे। 'शिक्ष ६०५ विद्योपादाने'। शिक्षते। 'भिक्ष ६०६ भिक्षायामलाभे लाभे च'। भिक्षते। 'क्लेश ६०७ अव्यक्तायां वाचि'। 'बाधने' इति दुर्गः। क्लेशते। चिक्लेशे। 'दक्ष ६०८ वृद्धौ शीघ्रार्थे च'। दक्षते। ददक्षे। 'दीक्ष ६०९ मौण्ड्येज्योपनयननियमव्रतादेशेषु'। दीक्षते। दिदीक्षे। 'ईक्ष ६१० दर्शने'। ईक्षाञ्चक्रे। 'ईष ६११ गतिहिंसादर्शनेषु'। ईषाञ्चक्रे। 'भाष ६१२ व्यक्तायां वाचि'। भाषते। 'वर्ष ६१३ स्नेहने'। दन्त्योष्ठ्यादिः। ववर्षे। 'गेषृ ६१४ अन्विच्छायाम्'। 'ग्लेषृ' इत्येके। अन्विच्छा अन्वेषणम्। जिगेषे। 'पेषृ ६१५ प्रयत्ने'। पेषते। 'जेषृ ६१६ णेषृ ६१७ एषृ ६१८ प्रेषृ ३१९ गतौ'। जेषते। नेषते। एषाञ्चक्रे। पिप्रेषे। 'रेषृ ६२० हेषृ ६२१ ह्रेषृ ६२२ अव्यक्ते शब्दे'। आद्यो वृकशब्दे, ततो द्वौ अश्वशब्दे। रेषते। हेषते। ह्रेषते। 'कासृ ६२३ शब्दकुत्सायाम्'। कासाञ्चक्रे। 'भासृ ६२४ दीप्तौ'। बभासे। 'णासृ ६२५ रासृ ६२६ शब्दे'। नासते। प्रणासते। 'णस ६२७ कौटिल्ये'। नसते। 'भ्यस ६२८ भये'। भ्यसते। बभ्यसे। 'आङः शसि ६२९ इच्छायाम्'। आशंसते। आशशंसे। 'ग्रसु ६३० ग्लसु ६३१ अदने'। जग्रसे। जग्लसे। 'ईह ६३२ चेष्टायाम्'। ईहाञ्चक्रे। 'वहि ६३३ महि ६३४ वृद्धौ'। वंहते। ववंहे। मंहते। 'अहि ६३५ गतौ'। अंहते। आनंहे। 'गर्ह ६३६ गल्ह ६३७ कुत्सायाम्'। जगर्हे। जगल्हे। 'वर्ह ६३८ बल्ह ६३९ प्राधान्ये'। ओष्ठ्यादी। 'वर्ह

नेटीति न वृद्धिः। मव्यादयोऽवत्यन्ताः परस्मैपदिनो गताः। **धावुगतीति** ॥ उदिदयम्। **स्वरितेदिति** ॥ ततश्च कर्तृगामिनि फले आत्मनेपदम्। अन्यथा परस्मैपदमिति भावः। **अथोष्मान्ता इति** ॥ तत्र धुक्षेत्यारभ्य कासृधातोः प्राक् षकारान्ताः। तत्र क्लेशधातुरेकः शकारान्तः। **दीक्ष मौण्ड्येति** ॥ पञ्चार्थाः। णेषृधातुर्णोपदेशः। कासृधातुमारभ्य ईहधातोः प्राक् सकारान्ताः। **कासाञ्चक्र इति** ॥ कास्प्रत्ययादित्याम्। णासृधातुर्णसधातुश्च णोपदेशः। **आङः शसीति** ॥ आङः परः शसिधातुरिच्छायामित्यर्थः। ईहेत्यारभ्य काश्धातुवर्जं

६४० वल्ह् ६४१ परिभाषणहिंसाच्छादनेषु'। दन्त्योष्ठ्यादी। केचित्तु पूर्वयोर्दन्त्योष्ठ्यादितामनयोरोष्ठ्यादितां चाहुः। 'प्लिह् ६४२ गतौ'। पिप्लिहे। 'वेहृ ६४३ जेहृ ६४४ बाहृ ६४५ प्रयत्ने'। आद्यो दन्त्योष्ठ्यादिः। अन्त्यः केवलोष्ठ्यादिः। 'उभावप्योष्ठ्यादी' इत्येके। 'दन्त्योष्ठ्यादी' इत्यपरे। जेहृतिर्गत्यर्थोऽपि बबाहे। 'द्राहृ ६४६ निद्राक्षये,। 'निक्षेपे'। इत्येके। 'काशृ ६४७ दीप्तौ'। चकाशे। 'ऊहृ ६४८ वितर्के' ऊहाञ्चक्रे'। 'गाहू ६४९ विलोडने'। गाहते। जगाहे। जगाहिषे। जघाक्षे। जगाहिढ्वे—जगाहिध्वे—जघाढ्वे। गाहिता।

२३३५। ढो ढे लोपः। (८-३-१३)

ढस्य लोपः स्याड्ढे परे। गाढा। गाहिष्यते—घाक्ष्यते। गाहिषीष्ट—घाक्षीष्ट। अगाहिष्ट—अगाढ। अघाक्षाताम्। अघाक्षत। अगाढाः। अघाढ्वम्।

घुषिकान्तीयतः प्राक् हकारान्ताः। काश्धातुस्तु शकारान्तः। प्लिहधातुरिदुपधः। **ऊह वितर्क इति**॥ युक्त्या अर्थनिर्णयो वितर्कः। 'अनुक्तमप्यूहति पण्डितो जनः।' इत्यत्र तु अनुदात्तेत्त्वलक्षणात्मनेपदमनित्यमिति बोध्यम्। गाहूधातुरूदित्त्वाद्वेट्। तदाह। **जगाहिषे। जघाक्षे इति**॥ इडभावे जगाह् से इति स्थिते होढः एकाच इति भष्भावेन गस्य घः षढोरिति ढस्य कः सस्य षः। **जगाहिढ्वे, जगाहिध्वे इति**॥ इट्पक्षे 'विभाषेटः' इति ढत्वविकल्पः। इडभावे त्वाह। **जघाढ्वे इति**॥ जगाह् ध्वे इति स्थिते हस्य ढः धस्य ष्टुत्वेन ढः गस्य भष्घकारः पूर्वस्य ढस्य 'ढो ढे लोपः' इति वक्ष्यमाणो लोपः। ढ्लोप इति सूत्रं त्विहैव पठितुं युक्तम्। **गाहितेति**॥ इट्पक्षे रूपम्। इडभावे तु गाह् ता इति स्थिते हस्य ढत्वे 'झषस्तथोर्धोऽधः' इति तकारस्य धत्वे ष्टुत्वेन धस्य ढत्वे गाढ् ढा इति स्थिते। **ढोढे**॥ ढः इति षष्ठ्यन्तम्। तदाह। **ढस्येति**॥ ढकारस्येत्यर्थः। इति पूर्वस्य ढकारस्य लोपे गाढा इति रूपम्। ढलोपे ष्टुत्वस्यासिद्धत्वन्तु न। तथा सति ढलोपविधिवैयर्थ्यात्। **घाक्ष्यते इति**॥ इडभावे हस्य ढः गस्य भष्घकारः ढस्य कः सस्य ष इति भावः। **घाक्षीष्टेति**॥ आशीर्लिङि सीयुटि इडभावपक्षे हस्य ढः गस्य भष् घकारः ढस्य कः सस्य ष इति भावः। **अगाहिष्टेति**॥ सिच इट्। सस्य षः तकारस्य ष्टुत्वेन टः। इडभावे त्वाह। **अगाढेति**॥ अगाह् स् त इति स्थिते सिच इडभावे झलो झलीति लोपः ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः। सलोपात्पूर्वं भष्भावस्तु न। भष्भावस्यासिद्धतया झलो झलीति सलोपस्य पूर्वं प्रवृत्तेः। न च कृतेऽपि सलोपे प्रत्ययलक्षणेन सकारपरकत्वात् भष् दुर्वार इति शङ्क्यम्। वर्णाश्रये प्रत्ययलक्षणाभावादिति भावः। **अघाक्षातामिति**॥ इडभावपक्षे ढघकषाः। **अघाक्षतेति**। **अगाढा इति**॥ थास् सिच् इडभावे सलोपः ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः। **अघाढ्वमिति**॥ ध्वमि

अघाक्षि । 'गृहू ६५० ग्रहणे' । गर्हते । जगृहे । 'ऋदुपधेभ्यो लिटः कित्त्वं गुणात्पूर्वविप्रतिषेधेन' (वा ५९३)। जगृहिषे–जघृक्षे । जघृढ्वे । गर्हिता–गर्ढा । गर्हिष्यते–घर्क्ष्यते । गर्हिषीष्ट–घृक्षीष्ट । लुङि । अगर्हिष्ट । इडभावे ।

२३३६ । शल इगुपधादनिटः क्सः । (३-१-४५)

इगुपधो यः शलन्तस्तस्मादनिटश्च्लेः क्सादेशः स्यात् । अघृक्षत ।

२३३७ । क्सस्याचि । (७-३-७२)

अजादौ तङि क्सस्य लोपः स्यात् । 'अलोऽन्त्यस्य' (सू ४२)। अघृक्षाताम् । अघृक्षन्त । 'ग्लह ६५१ च' । ग्लहते । 'घुषि ६५२ कान्तिकरणे' । घुंषते । जुघुंषे । केचित् 'घष' इत्यदुपधं पठन्ति ।

इडभावपक्षे सलोपः। ढत्वघत्वष्टुत्वढलोपाः। ध्वममाश्रित्य ढलोपात्पूर्वं भष्भावः । **अघाक्षीति** ॥ इडभावे हस्य ढः । भष्भावः ढस्य कः सस्य षत्वमिति भावः। अघाक्ष्वहि। अगार्हिष्यत । अघाक्ष्यत । गृहूधातुः ऊदित् । ऋदुपधः । **गर्हते इति** ॥ लटस्तिपि लघूपधगुणे शपि रपरत्वम्। **जगृहे इति** ॥ असंयोगादिति कित्त्वाद्गुणाभावः। न च कित्त्वात् परत्वाद्गुणः शङ्क्यः 'ऋदुपधेभ्यो लिटः कित्त्वं गुणात् पूर्वविप्रतिषेधेन' इति वार्तिकादिति भावः । ऊदित्त्वादिड्विकल्पं मत्वा आह । **जगृहिषे । जघृक्षे इति** ॥ अभ्यासे उरदत्वं हलादिशेषः जश्त्वम् इट् षत्वम्। इडभावे तु ढत्वभष्भावकत्वषत्वानि । ध्वमि जगृहिध्वे इति सिद्धवत्कृत्य इडभावे आह । **जघृढ्वे इति** ॥ हस्य ढः भष्भावः ढलोपः । **गर्ढेति** ॥ इडभावे गुणे रपरत्वे ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः । **घर्क्ष्यते इति** ॥ गुणः रपरत्वं हस्य ढः भष्भावः ढस्य कः षत्वम् । **घृक्षीष्टेति** ॥ आशीर्लिङः सीयुटि इडभावे लिङ्सिचाविति कित्त्वाद्गुणाभावे हस्य ढः भष्भावः ढस्य कः षत्वम् । **अगर्हिष्टेति** ॥ सिच इटि गुणे रपरत्वे षत्वे रूपम् । **शल इगुपधा** ॥ **शलन्त इति** ॥ 'धातोरेकाचः' इत्यतोऽनुवृत्तधातुविशेषणत्वात्तदन्तविधिरिति भावः। सिचोऽपवादः क्सादेशः अदन्तः। ककार इत् । **अघृक्षतेति** ॥ च्लेः क्सः। तस्य कित्त्वाद्दकारस्य न गुणः। हस्य ढः भष्भावः ढस्य कः षत्वमिति भावः। 'अघृक्ष आताम्' इति स्थिते 'आतो ङितः' इति इयादेशे प्राप्ते । **क्सस्य** ॥ अचीत्यस्याङ्गाक्षिप्तप्रत्ययविशेषणत्वात् तदन्तविधिः । 'घोर्लोपो लेटि वा' इत्यतः लोप इत्यनुवर्तते। तदाह। **अजादावित्यादिना। अलोऽन्त्यस्येति** ॥ अन्त्यस्याकारस्य लोप इति भावः। 'वस्तुतस्तु लुग्वा दुहदिह' इत्युत्तरसूत्रादात्मनेपदे इत्यनुवृत्तेस्तद्विशेषणत्वादचीति तदादिविधिः। तेन दृशेः क्सप्रत्यये तादृक्ष इत्यादौ नायं लोपः। अजादौ तङीत्येव क्वचित्पाठो दृश्यते। **अघृक्षातामिति** ॥ 'अघृक्ष आताम्' इति स्थिते क्साकारस्य लोपे अतः परत्वाभावात् 'आतो ङितः' इति इय् नेति भावः। **अघृक्षन्तेति** ॥ झस्य अजादित्वाभावात्तस्मिन्परे क्सस्य अकारलोपाभावादतः परत्वादात्मनेपदेष्वनत इत्यदादेशो न। कृते तु झोऽन्ता-

अथार्हत्यन्ताः परस्मैपदिनः । 'घुषिर् ६५३ अविशब्दने' विशब्दनं प्रतिज्ञानं, ततोऽन्यस्मिन्नर्थे इत्येके । 'शब्दे' इत्यन्ये पेठुः । घोषति । जुघोष । घोषिता । इरित्त्वादङ्वा । अघुषत्—अघोषीत् । 'अक्षू ६५४ व्याप्तौ' ।

२३३८ । अक्षोऽन्यतरस्याम् । (३-१-७५)

अक्षो वा श्नुप्रत्ययः स्यात्कर्त्रर्थे सार्वधातुके परे । पक्षे शप् । अक्ष्णोति । अक्ष्णुतः । अक्ष्णुवन्ति । अक्षति । अक्षतः । अक्षन्ति । आनक्ष । आनक्षिथ—आनष्ठ । अक्षिता—अष्टा । अक्षिष्यति । 'स्कोः' (सू ३८०) इति कलोपः । 'षढोः कः सि' (सू २९५) । अक्ष्यति । अक्ष्णोतु । अक्ष्णुहि । अक्ष्णवानि । आक्ष्णोत् । आक्ष्णवम् । अक्ष्णुयात् । अक्ष्णुयुः । अक्ष्यात् ।

देशे क्सस्याकारलोपः पररूपं वा । **ग्लह चेति** ॥ ग्लहधातुरपि ग्रहणे वर्तत इत्यर्थः । अदुपधोऽयम् । **घुषि कान्तीति** ॥ उदुपधोऽयम् । इदित्त्वान्नुम् । नश्चेत्यनुस्वारः । यय्परकत्वाभावान्न परसवर्णः । तदाह । **घुंषत इति** ॥ सेट्कोऽयम् । अदुपधपक्षे तु घषते । जघषे । ऊष्मान्ता आत्मनेपदिनो गताः । **अथार्हत्यन्ताः परस्मैपदिन इति** ॥ ऊष्मान्ता इति शेषः । तत्र तुस हृसेत्यतः प्राक् षान्ताः । **घुषिर् इति** ॥ इर् इत् । **प्रतिज्ञानमिति** ॥ वेदाः प्रमाणमित्याद्यभ्युपगम इत्यर्थः । **ततोऽन्यस्मिन्निति** ॥ विशब्दनात् अन्यत् अविशब्दनं तस्मिन्नित्यर्थः । **इरित्त्वादङ्वेति** ॥ इरितो वेत्यनेनेति शेषः । **अघुषदिति** ॥ अङि ङित्त्वान्न लघूपधगुणः । **अघोषीदिति** ॥ अङभावपक्षे लघूपधगुणे 'इट ईटि' इति सिज्लोपः । हलन्तलक्षणवृद्धेः 'नेटि' इति निषेधः । अक्षधातुः ऊदित्त्वाद्वेट्कः । **अक्षोऽन्यतरस्याम्** ॥ अक्ष इति पञ्चमी । स्वादिभ्यः श्नुरित्यतः श्नुरिति, कर्तरि शबित्यतः कर्तरीति, सार्वधातुके यगित्यतः सार्वधातुक इति, चानुवर्त्तते । तदाह । **अक्षो वेति** ॥ श्नुप्रत्ययस्य शित्त्वं सार्वधातुकत्वार्थम् । तत्फलन्तु 'स्वादिभ्यः श्नुः' इत्यत्र वक्ष्यते । **अक्ष्णोतीति** ॥ तिपि श्नुः तस्य तिपः पित्त्वेन ङित्त्वाभावात् सार्वधातुकेति श्नो गुणः णत्वम् । **अक्ष्णुत इति** ॥ तसः अपित्त्वेन ङित्वात् श्नो न गुणः । **अक्ष्णुवन्तीति** ॥ ङित्त्वाद्गुणाभावे उवङ् । अक्ष्णोषि । अक्ष्णुथः । अक्ष्णुथ । अक्ष्णोमि । अक्ष्णुवः । अक्ष्णुमः । अक्षतीति शप्पक्षे रूपम् । **आनक्षेति** ॥ णलि द्विहल्त्वान्नुट् । आनक्षतुः । आनक्षुः । ऊदित्त्वादिट्पक्षे आह । **आनक्षिथेति** ॥ इडभावे आह । **आनष्ठेति** ॥ आनक्ष् थ् इति स्थिते स्कोरिति कलोपः थस्य ष्टुत्वेन ठः । **अष्टेति** ॥ लुटि तासि इडभावपक्षे स्कोरिति कलोपे तकारस्य ष्टुत्वेन टः । अक्ष् स्य इति स्थिते प्रक्रियान्दर्शयति । **स्कोरिति कलोपः । षढोः कस्सीति** ॥ कात्परत्वात् सस्य षत्वञ्च । **अक्ष्णोत्विति** ॥ अक्ष्णोतु । अक्ष्णुतात् । अक्ष्णुताम् अक्ष्णुवन्तु । **अक्ष्णुहीति** ॥ संयोगपूर्वत्वादुतश्चेति हेर्लुक् न । हेरपित्त्वेन ङित्वात् श्नोर्न गुणः । अक्ष्णुतात् । अक्ष्णुतम् । अक्ष्णुत । **अक्ष्णवानीति** ॥ आटः पित्त्वेन ङित्त्वाभावान्न गुणनिषेधः ।

ऊदित्त्वाद्वेट् । 'नेटि' (सू २२६८) । मा भवानक्षीत् । अक्षिष्टाम् । अक्षिषुः । इडभावे तु मा भवानाक्षीत् । आष्टाम् । आक्षुः । 'तक्षू ६५५ त्वक्षू ६५६ तनूकरणे' ।

२३३९ । तनूकरणे तक्षः । (३-१-७६)

श्नुः स्याद्वा शब्विषये । तक्ष्णोति–तक्षति वा काष्ठम् । ततक्षिथ–ततष्ठ । अतक्षीत् । अतक्षिष्टाम् । अताक्षीत् । अताष्टाम् । 'तनूकरणे' किम् । वाग्भिः संतक्षति । भर्त्सयतीत्यर्थः । 'उक्ष ६५७ सेचने' । उक्षां चकार । 'रक्ष ६५८

गुणे अवादेशः । अक्ष्णवाव । अक्ष्णवाम । शपि तु अक्षत्वित्यादि । **आक्ष्णोदिति** ॥ लङ्स्तिप् श्नोर्गुणः आट् वृद्धिः । आक्ष्णुताम् । आक्ष्णुवन् । आक्ष्णोः । आक्ष्णुतम् । आक्ष्णुत । **आक्ष्णवमिति** ॥ मिपः अम् श्नोर्गुणः अवादेशः । आक्ष्णुव । आक्ष्णुम । **अक्ष्णुयादिति** ॥ विधिलिङि यासुटो ङित्त्वात् श्नोर्न गुणः । **अक्ष्णुयुरिति** ॥ अक्ष्णुयाः । अक्ष्णुयातम् । अक्ष्णुयात । अक्ष्णुयाम् । अक्ष्णुयाव । अक्ष्णुयाम । शप्पक्षे आक्षदित्यादि । **अक्ष्यादिति** ॥ आशीर्लिङः आर्धधातुकत्वान्न श्नुः, नापि शप् । लुङि सिचि विशेषमाह । **ऊदित्त्वाद्वेडिति** ॥ तत्र इट्पक्षे आह । **नेटीति** ॥ हलन्तलक्षणा वृद्धिर्नेत्यर्थः । नच अभैत्सीदित्यादावेकेन हला व्यवधाने हलन्तलक्षणवृद्धेश्चरितार्थत्वादत्र न तत्प्रसक्तिरिति शङ्क्यम् । रञ्जेः अरांक्षीदिदित्यत्र वृद्धिसिद्धये अनेकाल्व्यवधानेऽपि हलन्तलक्षणवृद्धिप्रवृत्तेर्भाष्यादौ प्रपञ्चितत्वादिति भावः । **मा भवानक्षीदिति** ॥ आटि सति हलन्तलक्षणवृद्धौ सत्यामसत्याञ्च रूपे भेदाभावात् मा भवानित्युपात्तम् । **अक्षिष्टाम् । अक्षिषुरिति** ॥ अत्रापि मा भवानिति सम्बध्यते । **इडभावे त्विति** ॥ लुङस्तिपि अक्ष् स् ईदिति स्थिते इडभावान्नेटीति निषेधाप्रसक्त्या हलन्तलक्षणवृद्धौ झलो झलीति सिज्लोपे स्कोरिति कलोपे तकारस्य ष्टुत्वम् । **आक्षुरिति** ॥ अक्ष् स् उस् इति स्थिते हलन्तलक्षणवृद्धौ स्कोरिति कलोपे षस्य कत्वे सस्य षत्वमिति भावः । आक्षीः । आष्टम् । आष्ट । आक्षम् । आक्ष्व । आक्ष्म । आक्षिष्यत् । आक्ष्यत् । आक्ष्यताम् । आक्ष्यन् । आक्ष्यः । आक्ष्यतम् । आक्ष्यत । आक्ष्यम् । आक्ष्याव । आक्ष्याम । **तक्षू त्वक्षू इति** ॥ स्थूलस्य काष्ठादेः कतिपयावयवापनयनेन सूक्ष्मीकरणन्तनूकरणम् । **तनूकरणे** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **श्नुः स्याद्वा शब्विषये इति** ॥ स्वादिभ्यः श्नुरित्यतः श्नुरिति, कर्तरि शबित्यतः कर्तरीति, सार्वधातुके यगित्यतः सार्वधातुक, इति चानुवर्तते । तनूकरणेऽर्थे विद्यमानात् तक्ष्धातोः श्नुः स्यात्कर्त्रर्थे सार्वधातुके इति फलितम् । नच तक्षूधातोस्तनूकरणार्थकत्वाव्यभिचारात् श्नुविधौ तनूकरणग्रहणं व्यर्थमिति वाच्यम् । अतएव धातुपाठे अर्थनिर्देशस्य उपलक्षणत्वावगमात् । **तक्ष्णोतीत्यादि** ॥ अक्षूवद्रूपाणि । लुङि सिचि इट्पक्षे नेटीति वृद्धिनिषेधे अतक्षीदिति रूपम् । इडभावे तु अताक्षीदिति च

पालने । 'णिक्ष ६५९ चुम्बने'। प्रणिक्षति। 'त्रक्ष ६६० ष्ट्रक्ष ६६१ णक्ष ६६२ गतौ'। त्रक्षति। स्त्रक्षति। नक्षति। 'वक्ष ६६३ रोषे'। 'सङ्घाते' इत्येके। 'मृक्ष ६६४ सङ्घाते'। 'म्रक्ष' इत्येके। 'तक्ष ६६५ त्वचने'। त्वचनं संवरणं त्वचो ग्रहणं च। 'पक्ष परिग्रहे' इत्येके। 'सूर्क्ष ६६६ आदरे'। सुषूर्क्ष। 'अनादरे' इति तु काचित्कोऽपपाठः। 'अवज्ञावहेलनमसूर्क्षणम्' इत्यमरः। 'काक्षि ६६७ वाक्षि ६६८ माक्षि ६६९ काङ्क्षायाम्'। 'द्राक्षि ६७० ध्राक्षि ६७१ ध्वाक्षि ६७२ घोरवाशिते च'। 'चूष ६७३ पाने'। चुचूष। 'तूष ६७४ तुष्टौ'। 'पूष ६७५ वृद्धौ'। 'मूष ६७६ स्तेये'। लूष ६७७ रूष ६७८ भूषायाम्'। 'शूष ६७९ प्रसवे'। प्रसवोऽभ्यनुज्ञानम्। तालव्योष्मादिः। 'यूष ६८० हिंसायाम्'। 'जूष ६८१ च' 'भूष ६८२ अलङ्कारे'। भूषति। 'ऊष ६८३ रुजायाम्'। ऊषां चकार 'ईष ६८४ उञ्छे'। 'कष ६८५ खष ६८६ शिष ६८७ जष ६८८ झष ६८९ शष ६९० वष ६९१ मष ६९२ रुष ६९३ रिष ६९४ हिंसार्थाः'। तृतीयषष्ठौ तालव्योस्मादी। सप्तमो दन्त्योष्ठ्यादिः। चकाष। चखाष। शिशेष। शिशेषिथ। शेष्टा। क्सः अशिक्षत्। अशेक्ष्यन्। जेषतुः। जझषतुः। शेषतुः। ववषतुः। मेषतुः।

अक्षूवत्। एवं त्वक्षूधातुरपि। णिक्षधातुर्णोपदेशः। **प्रणिक्षतीति** ॥ 'उपसर्गादसमासेऽपि' इति णत्वम्। **त्रक्ष ष्ट्रक्ष णक्ष गताविति** ॥ त्रयोऽप्यकारमध्याः। द्वितीयष्षोपदेशः। तदाह। **त्रक्षतीति** ॥ षस्य सत्वे ष्टुत्वनिवृत्तिरिति भावः। णक्षधातुर्णोपदेशः। सिचि नेटीति हलन्तलक्षणवृद्धिनिषेधः। **वक्ष रोष इति** ॥ दन्त्योष्ठ्यादिः। म्रक्षधातुरकारमध्यः। संवरणशब्दस्य विवरणं त्वचो ग्रहणमिति। सूर्क्षधातुः रेफमध्यः। अपपाठत्वे हेतुमाह। **अवज्ञेति**। सूर्क्षधातोरनादरार्थकत्वे असूर्क्षणमित्यस्य आदरार्थकत्वापत्त्या अमरकोशे अवज्ञापर्यायत्वावगमविरोध इति भावः। **घोरवाशिते चेति** ॥ चात् कांक्षायामपि। घोरवाशितंक्रूरशब्दः। चूषेत्यारभ्य ऊष रुजायामिति यावदूदुपधाः। **ईष उञ्छ इति** ॥ ईदुपधः। कषेत्यारभ्य दश धातवः। तत्र तृतीयो दशमश्च इदुपधः। शिषधातुरनिट्कः। क्रादिनियमात्थलि वसि मसि च नित्यमिट्। अजन्ताकारवत्त्वाभावेन थलि सेट्कत्वाभावात् शिशेषिथ। शिशिषिव। शिशिषिम। **अशिक्षदिति** ॥ 'शल इगुपधात्' इति च्लेः क्सादेशे कित्त्वाल्लघूपधगुणनिषेधे षस्य कत्वे सस्य षत्वमिति भावः। **ववषतुरिति** ॥ 'न शसदद' इति निषेधादेत्वाभ्यासलोपौ न। रुषधातुस्सेट्कः। रोषति। रुरोष। रुरुषतुः। रुरुषुः। रुरोषिथ। रुरुषथुः। रुरुष। रुरोष। रुरुषिव। रुरुषिम।

२३४० । तीषसहलुभरुषरिषः । (७-२-४८)

इच्छत्यादेः परस्य तादेरार्धधातुकस्येड्वा स्यात् । रोषिता—रोष्टा । रोषिष्यति । रेषिता—रेष्टा । रेषिष्यति 'भष । ६९५ भर्त्सने' । इह भर्त्सनं श्वरवः । भषति । बभाष । 'उष ६९६ दाहे' । ओषति ।

२३४१ । उषविदजागृभ्योऽन्यतरस्याम् । (३-१-३८)

एभ्यो लिट्याम्वा स्यात् । ओषां चकार । उवोष । ऊषतुः । उवोषिथ । 'जिषु ६९७ विषु ६९८ मिषु ६९९ सेचने' । जिजेष । क्रादिनियमादिट् । विवेषिथ । विविषिव । वेष्टा । वेक्ष्यति । अविक्षत् । 'पुष ७०० पुष्टौ' । पोषति । पोषिता । पोषिष्यति । अपोषीत् । अनिट्केषु 'पुष्य' इति श्यना निर्देशादयं सेट् अतो न क्सः । अङ्विधौ दैवादिकस्य ग्रहणान्नाङ् । 'श्रिषु ७०१ श्लिषु ७०२ प्रुषु ७०३ प्लुषु ७०४ दाहे' । श्रेषति । शिश्रेष । श्रेषिता । श्लेषति । शिश्लेष । श्लेषिता । अयमपि सेट् । 'अनिट्सु दैवादिकस्यैव ग्रहणम्' इति कैयटादयः ।

तीषस ॥ आर्धधातुकस्येत्यतः इडित्यनुवर्तते । 'स्वरतिसूति' इत्यतो वेति च । तीतिसप्तम्युपादानात्तदादिविधिः । इष सह लुभ रुष रिष एषान्द्वन्द्वात्पञ्चम्येकवचनम् । तदाह । **इच्छत्यादेरिति** ॥ इच्छतीति इषेः तिपा निर्देशः । इषधातुर्विवक्षितः । इषु इच्छायां तुदादिश्शविकरणः । इष गतौ दिवादिः श्यन्विकरणः । इष आभीक्ष्ण्ये क्र्यादिः श्नाविकरणः । तत्र 'इषेस्तकारे श्यन्प्रत्ययात्प्रतिषेधः' इति वार्तिकात् श्यन्विकरणस्य न ग्रहणम् । **रोषिता, रोष्टेति** ॥ इडभावे ष्टुत्वेन तकारस्य टकारः । रिषेस्तादाविड्विकल्पम्मत्वा आह । **रेषिता, रेष्टेति** ॥ **उष दाह इति** ॥ सेट्कोऽयम् उखधातुवत् । **उषविद** ॥ कास्प्रत्ययादित्यतः आम् लिटीत्यनुवर्तते । तदाह । **एभ्यो लिटीति** ॥ आमभावपक्षे आह । **उवोषेति** ॥ 'अभ्यासस्यासवर्णे' इति उवङादेशः । **जिषु विषु मिषु सेचन इति** ॥ द्वितीयो दन्त्योष्ठ्यादिः । थलि वसि मसि च विशेषमाह । **क्रादिनियमादिडिति । विवेषिथेति** ॥ अजन्ताकारवत्त्वाभावेन भारद्वाजनियमाप्रवृत्तेस्थल्यपि क्रादिनियमान्नित्यमिट् । **वेष्टेति** ॥ तासि ष्टुत्वेन तकारस्य टः । **वेक्ष्यतीति** ॥ षढोरिति षस्य कः सस्य षः । **अविक्षदिति** ॥ 'शल इगुपधात्' इति क्सः । षस्य कः सस्य षः कित्त्वान्नगुणः । पुषधातुः सेडिति मत्वा आह । **पोषितेति । अपोषीदिति** ॥ नेटीति वृद्धिनिषेधः । नन्वनिट्सु पुषेः पाठात् कथं सेट्कत्वमित्यत आह । **अनिट्केष्विति । अत इति** ॥ सेट्कत्वात् क्सो नेत्यर्थः । ननु पुषादित्वलक्षणः अङ् कुतो नेत्यत आह । **अङ्विधाविति** ॥ एतच्चानुपदमेव पुषादिसूत्रव्याख्यावसरे स्पष्टीभविष्यति । **अयमपीति** ॥ पुषधातुवत् श्लिषधातुरपि भौवादिकः सेडित्यर्थः । **कैयटादय इति** ॥ 'श्लिष आलिङ्गने' इति सूत्रे कैयटहरदत्तादिभिस्तथा प्रपञ्चितत्वादिति भावः ।

यत्त्वनिट्कारिकान्यासे द्वयोर्ग्रहणमित्युक्तं, तत्स्वोक्तिविरोधाद्ग्रन्थान्तरविरोधाच्चो-पेक्ष्यम् । पुप्रोष । पुप्लोष । 'घृषु ७०५ वृषु ७०६ मृषु ७०७ सेचने' । 'मृषु' सहने च । इतरौ हिंसासंक्लेशनयोश्च । पर्षति । पपर्ष । पृष्यात् । 'घृषु ७०८ सङ्घर्षे' । 'हृषु ७०९ अलीके' । 'तुस ७१० ह्रस ७११ ह्लस ७१२ रस ७१३ शब्दे' । तुतोस । जह्रास । जह्लास । ररास । 'लस ७१४ श्लेषणक्रीडनयोः' 'घस्लृ ७१५ अदने' । अयं न सार्वत्रिकः । 'लिट्यन्यतरस्याम्' (सू २४२४) इत्यदेर्घस्लादेशविधानात् । ततश्च यत्र लिङ्गं वचनं वास्ति तत्रैवास्य प्रयोगः । अत्रैव पाठः शपि परस्मैपदे लिङ्गम् । ऌदित्करणमङि । अनिट्कारिकासु पाठो वलाद्यार्धधातुके । क्मरचि तु विशिष्योपादानम् । घसति । घस्ता ।

२३४२ । सः स्यार्धधातुके । (७-४-४९)

सस्य तः स्यात्सादावार्धधातुके । घत्स्यति । घसतु । अघसत् । घसेत् । लिङ्गाद्यभावादाशिष्यस्याप्रयोगः ।

द्वयोर्ग्रहणमिति ॥ भौवादिकदैवादिकयोरित्यर्थः । **स्वोक्तीति** ॥ 'श्लिष आलिङ्गने' इति सूत्रे दैवादिकश्लिषेरनिट्केषु ग्रहणमिति न्यासकृता कैयटादिभिश्चोक्तत्वादिति भावः । पृषु वृषु इत्यारभ्य हृषुपर्यन्ता ऋदुपधाः । अलीकं मिथ्याभवनं मिथ्योक्तिर्वा । तुसह्रसेत्यारभ्य णशगतावित्यतः प्राक् सकारान्ताः । घस्लृधातुरनिट्कः । **अयमिति** ॥ घस्लृधातुः सर्वेषु न प्रयोज्य इत्यर्थः । कुत इत्यत आह । **लिटीति** ॥ यद्ययं सार्वत्रिकस्स्यात् तदा लिट्यपि प्रयुज्येत । ततश्च 'अद भक्षणे' इति धातोर्लिट्यन्यतरस्यामिति घस्लृभावविधिर्व्यर्थः स्यादिति भावः । असार्वत्रिकत्वे सति क्व प्रयोगः क्व नेत्यत आह । **ततश्चेति** ॥ यत्र घस्लृधातोः प्रयोगे ज्ञापकं प्रत्यक्षवचनं वास्ति तत्रैवास्य प्रयोग इत्यर्थः । तत्र तावल्लिङ्गन्दर्शयति । **अत्रैवेति** ॥ भ्वादिगणे अत्रैव क्रमेः परस्मैपदे अस्य पाठश्शपि प्रयोगे लिङ्गमित्यर्थः । नच धातुसंज्ञार्थः पाठ इति शङ्क्यम् । द्युतदीप्तावित्युक्तरीत्याऽस्य पाठेनैव सिद्धे अत्र क्रमे तत्पाठवैयर्थ्यादिति भावः । **ऌदित्करणमङीति** ॥ प्रयोगे लिङ्गमिति शेषः । **अनिट्कारिकास्विति** ॥ अनुदात्तोपदेशेषु घस्लृधातोः पाठः वलाद्यार्धधातुके प्रयोगे लिङ्गमित्यर्थः । अथ क्वचिदस्य प्रयोगे प्रत्यक्षवचनन्दर्शयति । **क्मरचीति** ॥ 'सृघस्यदः क्मरच्', इत्यत्र विशिष्य घसेरुपादानात्क्मरचि प्रयोगे प्रमाणमित्यर्थः । **घसतीति** ॥ लुटि तसाद्युपलक्षणमिदम् । लिटि अस्य प्रयोगाभावाल्लुटमुदाहरति । **घस्तेति** । **सस्सि** ॥ सः इति छेदः । सः इति षष्ठ्यन्तम् । सि इति सप्तम्यन्तम् आर्धधातुकविशेषणम् । तदादिविधिः । 'अच उपसर्गात्तः' इत्यतः त इत्यनुवर्तते । अकार उच्चारणार्थः । तदाह । **सस्य तः स्यादिति** ॥ आदेशे अकारस्य उच्चारणार्थत्वात्तकारः

२३४३ । पुषादिद्युताद्य्लृदितः परस्मैपदेषु । (३-१-५५)

श्यन्विकरणपुषादेर्द्युतादेर्लृदितश्च परस्य च्लेरङ् स्यात्परस्मैपदेषु । अघसत् । 'जर्ज ७१६ चर्च ७१७ झर्झ ७१८ परिभाषणहिंसातर्जनेषु' । 'पिसृ ७१९ पेसृ ७२० गतौ' । पिपिसतुः । पिपेसतुः । 'हसे ७२१ हसने' । एदित्वान्न वृद्धिः । अहसीत् । 'णिश ७२२ समाधौ' तालव्योष्मान्तः । प्रणेशति । 'मिश ७५३ मश ७२४ शब्दे रोषकृते च' । तालव्योष्मान्तौ । 'शव ७२५ गतौ' दन्त्योष्ठ्यान्तस्तालव्योष्मादिः । शवति । अशवीत्—अशावीत् । 'शश ७२६ प्लुतगतौ' । तालव्योष्माद्यन्तः । शशाश । शेशतुः । शेशुः । शेशिथ । 'शसु ७२७ हिंसायाम्' । दन्त्योष्मान्तः । 'न शसदद—' (सू २२६३) इत्येत्त्वं न । शशसतुः । शशसुः । शशसिथ । 'शंसु ७२८ स्तुतौ' । अयं दुर्गतावपीति दुर्गः । 'नृशंसो घातुकः क्रूरः' इत्यमरः । शशंस । आशिषि नलोपः शस्यात् । 'चह ७२९ परिकल्कने' । कल्कनं शाठ्यम् । अचहीत् । 'मह ७३० पूजायाम्' । अमहीत् । 'रह ७३१ त्यागे' । 'रहि ७३२ गतौ' । रंहति । रंह्यात् । 'दृह ७३३ दृहि ७३४ बृह ७३५ बृहि ७३६ वृद्धौ' । दर्हति । ददर्ह । ददृहतुः । दृंहति । बर्हति । बृंहति । 'बृहि' शब्दे च । 'बृंहितं करिगर्जितम्' इत्यमरः । 'बृहिर्' इत्येके ।

स्यादित्यर्थः । लुङि च्लेः सिचि प्राप्ते । **पुषादि** ॥ 'च्लेः सिच्' इत्यतः च्लेरिति 'अस्यतिवक्तिख्यातिभ्यः' इत्यतः अङिति चानुवर्तते । पुषादिद्युदादिल्लृदित एषां समाहारद्वन्द्वात्पञ्चमी । तत्र पुषधातुस्तु भ्वादौ क्र्यादौ चुरादौ दिवादौ चास्ति । तत्र यदि भैवादिकः पुषादिगणो गृह्येत । तर्हि द्युतादिग्रहणमनर्थकं स्यात् । पुषादिगणोत्तरमेवात्र द्युतादिगणपाठात् । नापि क्र्याद्यन्तर्गणः । 'मुष स्तेये' 'खच भूतप्रादुर्भावे' 'हेठ च' 'ग्रह उपादाने' इति चत्वार एव पठ्यन्ते । यदि त एवात्र पुषादयो विवक्षितास्स्युः तर्हि लाघवात् लृदित एव ते क्रियेरन् । नाप्यत्र चौरादिकपुषादिर्गृह्यते । णिचा च्लेर्व्यवहितत्वात् । अतः परिशेषात् दिवादय एव गृह्यन्ते । तदाह । **श्यन्विकरणेति** । **जर्ज चर्च झर्झेति** ॥ एतेषां चवर्गीयान्तेष्वेव पाठ उचितः । **हसे हसन इति** ॥ एदिदयम् । **न वृद्धिरिति** ॥ ह्म्यन्तेत्यनेनेति शेषः । **णिश समाधाविति** ॥ णोपदेशत्वादुपसर्गादसमासेऽपीति नस्य णत्वम् । तदाह । **प्रणेशतीति** ॥ 'शसु हिंसायाम्' इत्यतः प्राक् शकारान्ताः । शवतिस्तु वान्तः । **शंस्विति** ॥ नो विकृतानुस्वारस्य निर्देशः । 'चह परिकल्कने' इत्यारभ्य अर्हतिपर्यन्ता हकारान्ताः । **रह त्यागे इति** ॥ नायमिदित् । **रहि गताविति** ॥ अय-

अबृहत्—अबर्हीत् । तुहिर् ७३७ दुहिर् ७३८ उहिर् ७३९ अर्दने । तोहति । तुतोह । अतुहत्-अतोहीत् । दोहति । अदुहत् । अदोहीत् । अनिट्कारिकास्वस्य दुहेर्ग्रहणं नेच्छन्ति । ओहति । उवोह । ऊहतुः । ओहिता । मा भवानुहत् । औहीत् । अर्ह ७४० पूजायाम् । आनर्ह ।

अथ कृपूपर्यन्ता अनुदात्तेतः । 'द्युत ७४१ दीप्तौ' । द्योतते ।

२३४४ । द्युतिस्वाप्योः सम्प्रसारणम् । (७-४-६७)

अनयोरभ्यासस्य सम्प्रसारणं स्यात् । दिद्युते । दिद्युताते । द्योतिता ।

२३४५ । द्युद्भ्यो लुङि । (१-३-९१)

द्युतादिभ्यो लुङः परस्मैपदं वा स्यात् । पुषादिसूत्रेण परस्मैपदे अङ् । अद्युतत्—अद्योतिष्ट । श्विता ७४२ वर्णे । श्वेतते । शिश्विते । अश्वितत्—अश्वेतिष्ट । ञि मिदा ७४३ स्नेहने । मेदते ।

२३४६ । मिदेर्गुणः । (७-३-८२)

मिदित् । **दृहदर्हीति** ॥ ऋदुपधा एते । द्वितीयचतुर्थाविदितौ । **अबृहत् । अवर्हीदिति** ॥ इरित्त्वादङ्विकल्प इति भावः । **उवोहेति** ॥ उहिर्धातोर्लिटि द्वित्वे हलादिशेषे पुगन्तलक्षणे गुणे 'अभ्यासस्यासवर्णे' इत्युवङ् । **मा भवानुहदिति** ॥ इरित्त्वादङि रूपम् । **औहीदिति** ॥ अङभावपक्षे च्लेस्सिचि तस्य इटि 'अस्तिसिचः' इति तकारस्य ईटि 'इट ईटि' इति सिचो लोपे 'आडजादीनाम्' इति आटि वृद्धिः । माङ्योगे तु मा भवानुहीत् । **आनर्हेति** ॥ 'अत आदेः' इति दीर्घे नुट् । **कृपूपर्यन्ता अनुदात्तेत इति** ॥ द्युतेत्यारभ्य कृपूपर्यन्ता इत्यर्थः । **द्युतिस्वाप्योः । अभ्यासस्येति** ॥ 'अत्र लोपोऽभ्यासस्य' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । **दिद्युते इति** ॥ द्वित्वे 'हलादिः शेषः' इत्यनेन यकारस्य लोपे प्राप्ते तदपवादत्वेन 'द्युतिस्वाप्योः' इति सम्प्रसारणे, 'सम्प्रसारणाच्च' इति उकारस्य पूर्वरूपे रूपम् । **द्युद्भ्यो लुङि** ॥ बहुवचनात् द्युतादिभ्य इति गम्यते । दिग्योगे पञ्चमी । 'तस्मादित्युत्तरस्य' इति परिभाषया परस्येत्युपतिष्ठते । 'शेषात्कर्तरि' इत्यतः परस्मैपदमित्यनुवर्तते । तदाह—**द्युतादिभ्यः इति । परस्मैपदे अङिति** ॥ आत्मनेपदपक्षे सिजेव नत्वङ् । पुषादिसूत्रे परस्मैपदग्रहणादिति भावः । तदाह । **अद्योतिष्टेति । श्विता वर्णे इति** ॥ श्वेतवर्णकरणे श्वेतीभवने वेत्यर्थः । **अश्वितदिति** । द्युतादित्वादङ् । अश्वेतिष्टेत्यात्मनेपदपक्षे रूपम् । एवमग्रेऽपि । द्युतादौ लुङि रूपभेदो ज्ञेयः । **ञि मिदा स्नेहने इति** ॥ ञिरित् 'ञीतः क्तः' इत्येतदर्थः । मिमिदे इत्यत्र लिटः असंयोगादिति कित्त्वेऽपि गुणं शङ्कितुमाह । **मिदेर्गुणः** ॥ मिदेरित्यवयवषष्ठी । गुणश्रुत्या 'इको गुणवृद्धी' इति परिभाषया इक इत्युपतिष्ठते । 'ष्ठिवुक्लमुचमां शिति' इत्यतः

मिदेरिको गुणः स्यादित्संज्ञकशकारादौ। एशः आदिशित्त्वाभावान्नानेन गुणः। मिमिदे। अमिदत्—अमेदिष्ट। 'ञि ष्विदा ७४४ स्नेहनमोचनयोः'। मोहनयोः' इत्येके। स्वेदते। सिष्विदे। अस्विदत्—अस्वेदिष्ट। ञि क्ष्विदा च'। इत्येके। अक्ष्विदत्—अक्ष्वेदिष्ट। 'रुच ७४५ दीप्तावभिप्रीतौ च'। रोचते सूर्यः। 'हरये रोचते भक्तिः'। अरुचत्—अरोचिष्ट। घुट ७४६ परिवर्तने। घोटते। जुघुटे। अघुटत्—अघोटिष्ट। रुट ७४७ लुट ७४८ लुठ ७४९ प्रतिघाते। अरुटत्—अरोटिष्ट। शुभ ७५० दीप्तौ। क्षुभ ७५१ सञ्चलने। णभ ७५२ तुभ ७५३ हिंसायाम्। आद्योऽभावे च। 'नभन्तामन्यके समे'। 'मा भूवन्नन्यके सर्वे' इति निरुक्तम्। अनभत्—अनभिष्ट। अतुभत्—अतोभिष्ट। इमौ दिवादी क्र्यादी च। स्रंसु ७५४ ध्वंसु ७५५ भ्रंसु ७५६ अवस्रंसने। 'ध्वंसु गतौ च। अङि न लोपः। अस्रसत्—अस्रंसिष्ट। 'नास्रसत्करिणां ग्रैवम्' इति रघुवंशे। 'भ्रंशु' इत्यपि केचित्पेठुः। अत्र तृतीय एव तालव्यान्त इत्यन्ये। 'भ्रशु भ्रंशु अधःपतने' इति दिवादौ। स्रम्भु ६५७

शीत्यनुवर्तते। श्चासाविच्चेति कर्मधारयः। तेन च अधिकृताङ्गाक्षिप्तः प्रत्ययो विशेष्यते। तदादिविधिः। इत्संज्ञकशकारादौ प्रत्यये परे इति लभ्यते। तदाह। **मिदेरित्यादिना**॥ दैवादिकमिदेः श्यनि मेद्यते इत्याद्युदाहरणम्। श् इत् यस्येति बहुव्रीहिमाश्रित्य शिति प्रत्यये परे मिदेरिकोगुण इत्येव कुतो न व्याख्यायत इत्याशङ्क्य मिमिदे इत्यत्र गुणाभावार्थमित्संज्ञकशकारादाविति व्याख्येयमित्यभिप्रेत्याह। **एशः आदिशित्त्वाभावादिति**। **ञि ष्विदेति**॥ षोपदेशोऽयम्। अनिट्सु स्विद्येति श्यन्विकरणस्यैव ग्रहणादयं सेट्। **रुच दीप्तावभिप्रीतौ चेति**॥ अभिप्रीतिः प्रीतिविषयीभवनम्। दीप्तौ उदाहरति। **रोचते सूर्यः इति**॥ प्रकाशत इत्यर्थः। अभिप्रीतौ उदाहरति। **हरये रोचते भक्तिरिति**॥ भक्तिः हर्याश्रितप्रीतिविषयो भवतीत्यर्थः। 'रुच्यर्थानाम्' इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी। **क्षुभ सञ्चलने इति**॥ क्षोभते क्षुभ्यतीति दिवादौ। क्षुभ्नातीति क्र्यादौ। णभधातुः णोपदेशः। नभते। **आद्योऽभावे चेति**॥ चात्सञ्चलनेऽपि। तत्र अभावार्थकस्य प्रयोगन्दर्शयति। **नभन्तामन्यके समे इति**॥ मन्त्रोऽयम्। नन्वत्र मन्त्रे णभेर्हिंसार्थकत्वमेव कुतो न स्यादित्यत आह। **मा भूवन्नन्यके सर्वे इति**॥ नभन्तामित्यस्य विवरणं मा भूवन्निति। न भवन्तीत्यर्थः। समे इत्यस्य विवरणं सर्वे इति। **निरुक्तमिति**॥ वेदव्याख्यानात्मको यास्कप्रणीतो ग्रन्थविशेषो निरुक्तम्। **स्रंसुध्वंसुभ्रंसु इति**॥ त्रयो नोपधाः कृतानुस्वारनिर्देशाः। **ध्वंसु गतौ चेति**॥ चादवस्रंसनेऽपि। **अस्रसदिति**॥ द्युतादित्वात्परस्मैपदे अङि नलोप इति भावः। **नास्रसदिति**॥ नास्रंसदित्यपपाठः। नचास्रंसदिति लङो

विश्वासे । अस्रभत्–अस्रम्भिष्ट । दन्त्यादिरयम् । तालव्यादिस्तु प्रमादे गतः । वृतु ७५८ वर्तने । वर्तते । ववृते ।

२३४७ । वृद्भ्यः स्यसनोः । (१-३-९२)

वृतादिभ्यः परस्मैपदं वा स्यात्स्ये सनि च ।

२३४८ । न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः । (७-१-५९)

एभ्यः सकारादेरार्धधातुकस्येण्न स्यात्तङानयोरभावे । वर्त्स्यति । वर्तिष्यते । अवृतत् । अवर्तिष्ट । अवर्त्स्यत् । अवर्तिष्यत । वृधु ७५९ वृद्धौ । शृधु ७६० शब्दकुत्सायाम् । इमौ वृतुवत् । स्यन्दू ७६१ प्रस्रवणे । स्यन्दते । सस्यन्दे । सस्यन्दिषे–सस्यन्त्से । सस्यन्दिध्वे–सस्यन्द्ध्वे । स्यन्दिता-स्यन्ता ।

रूपमिति भ्रमितव्यम् । तत्र परस्मैपदासम्भवात् । स्रम्भुधातुरकारमध्यः । **वृतु वर्तने इति** ॥ उदित् ऋदुपधः सेट्कः । **वर्तते इति** ॥ शपि गुणे रपरत्वम् । **ववृते इति** ॥ असंयोगादिति कित्त्वाद्गुणाभावे द्वित्वे उरदत्त्वे रपरत्वे हलादिशेषे रूपम् । लुटि वर्तिता । **वृद्भ्यः** ॥ बहुवचनाद्वृतादिभ्य इति गम्यते । शेषात्कर्तरीत्यतः परस्मैपदमित्यनुवर्तते । तदाह । **वृतादिभ्य इति । न वृद्भ्यः** ॥ सेऽसिचीति सूत्रात् से इति आर्द्धधातुकस्येडिति चानुवर्तते । तदाह । **एभ्यः सकारादेरिति । तङानयोरभावे इति** ॥ गमेरिडित्यतः परस्मैपदेष्वित्यनुवृत्तम् । तेन च तङानयोरभावो लक्ष्यते । व्याख्यानादिति भावः । तेन जिगमिषिता इत्यत्र गमेस्तृचि इट् सिद्ध्यति । वृतेस्सन्नन्तात् हेर्लुकि विवृत्सेत्यत्र इण्निषेधश्च सिद्ध्यति । **वर्त्स्यतीति** ॥ लृटि स्यः । 'वृद्भ्यः स्यसनोः' इति परस्मैपदविकल्पः । 'न वृद्भ्यः' इति इण्निषेधः । गुणः रपरत्वं चर्त्वम् । परस्मैपदाभावेत्वाह । **वर्तिष्यते इति** ॥ तङानयोरभावे इत्युक्तेः न वृद्भ्य इति इण्निषेधो न । **अवर्तिष्टेति** ॥ परस्मैपदस्य अङश्चाभावे रूपम् । **अवर्त्स्यदिति** ॥ लृङि स्यः । 'वृद्भ्यः स्यसनोः' इति परस्मैपदम् । 'न वृद्भ्यः' इति इण्निषेधः । गुणः । रपरत्वमिति भावः । **अवर्तिष्यतेति** ॥ परस्मैपदस्याभावे न वृद्भ्य इति इण्निषेधोऽपि नेति भावः । वृधु शृधु इति द्वौ ऋदुपधौ । तत्रापि 'द्युद्भ्यो लुङि' इति परस्मैपदपक्षे द्युतादिलक्षणः अङ् । लृट्लृङोः 'वृद्भ्यः स्यसनोः' इति परस्मैपदपक्षे 'न वृद्भ्यः' इति इण्निषेधश्च । तदाह । **इमौ वृतुवदिति** ॥ वर्त्स्यति । वर्धिष्यते । अवृधत् । अवर्धिष्ट । अवर्त्स्यत् । अवर्धिष्यत । शर्त्स्यति । शर्धिष्यते । अशृधत् । अशर्धिष्ट । अशर्त्स्यत् । अशर्धिष्यत । **स्यन्दूधातुः** ऊदित् नकारोपधः कृतानुस्वारपरसवर्णनिर्देशः । **सस्यन्दिषे, सस्यन्त्से इति** ॥ इडभावे दस्य चर्त्वेन तः । **सस्यन्दिद्ध्वे, सस्यन्द्ध्वे इति** ॥ इडभावे धकारात् प्राक् दकारः । खर्परकत्वाभावान्नचर्त्वम् । **स्यन्दिता, स्यन्तेति** ॥ इडभावे दस्य चर्त्वम् । ननु लृटि स्ये सति 'वृद्भ्यः स्यसनोः' इति परस्मैपदपक्षे परत्वादूदिल्लक्षणमिड्विकल्पम्बाधित्वा 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इति

'वृद्भ्यः स्यसनोः' (सू २३४७) इति परस्मैपदे कृते ऊदिल्लक्षणमन्तरङ्गमपि विकल्पं बाधित्वा चतुर्ग्रहणसामर्थ्यात् 'न वृद्भ्यः–' (सू २३४८) इति निषेधः। स्यन्त्स्यति–स्यन्दिष्यते–स्यन्त्स्यते। स्यन्दिषीष्ट–स्यन्त्सीष्ट। 'द्युद्भ्यो लुङि' (सू २३४५) इति परस्मैपदपक्षे अङ्। नलोपः। अस्यदत्। अस्यन्दिष्ट–अस्यन्त। अस्यन्त्साताम्। अस्यन्त्सत। अस्यन्त्स्यत्। अस्यन्दिष्यत–अस्यन्त्स्यत।

२३४९। अनुविपर्यभिनिभ्यः स्यन्दतेरप्राणिषु। (८-३-७२)

एभ्यः परस्याप्राणिकर्तृकस्य स्यन्दतेः सस्य षो वा स्यात्। अनुष्यन्दते–अनुस्यन्दते वा जलम्। 'अप्राणिषु' किम्। अनुस्यन्दते हस्ती। 'अप्राणिषु'

इण्णिषेधे स्यन्त्स्यतीत्येव रूपमिष्यते। नतु स्यन्दिष्यत इति। तदयुक्तम्––अन्तरङ्गतया ऊदिल्लक्षणस्यैव इड्विकल्पस्य उचितत्वात् सकारादिविशेषापेक्षतया तङानाभावनिमित्तापेक्षतया च 'न वृद्भ्यः' इति निषेधस्य बहिरङ्गत्वादित्याशङ्क्य निराकरोति। **वृद्भ्य इति**। 'वृद्भ्यस्स्यसनोः' इति परस्मैपदे कृते अन्तरङ्गमपि विकल्पं बाधित्वा न वृद्भ्य इति निषेध इत्यन्वयः कुत इत्यत आह। **चतुर्ग्रहणसामर्थ्यादिति**॥ यदिह्यत्र ऊदिल्लक्षण इड्विकल्प एव स्यात् नतु 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इति निषेधः तर्हि चतुर्भ्यः इति व्यर्थं स्यात्। नच कृपूव्यावृत्तिरतत्फलमिति शङ्क्यम्। 'तासि च क्लृपः' इति चकारेण सकाराद्यार्धधातुकेऽपि नित्यमिण्णिषेधप्रवृत्तेर्वक्ष्यमाणत्वात्। भाष्ये तु 'निषेधाश्च बलीयांसः' इति न्यायेन अन्तरङ्गस्यापि ऊदिल्लक्षणेड्विकल्पस्य 'न वृद्भ्यः' इति निषेधेन बाधसिद्धेश्चतुर्ग्रहणं प्रत्याख्यातम्। तथा च लृटि परस्मैपदपक्षे ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्पं बाधित्वा 'न वृद्भ्यः' इति नित्यमिण्णिषेधे स्यन्त्स्यतीत्येकमेव रूपमिति स्थितम्। आत्मनेपदपक्षे तु ऊदित्त्वादिड्विकल्पं मत्वा आह। **स्यन्दिष्यते, स्यन्त्स्यते इति**॥ इडभावे दस्य चर्त्वम्। आशीर्लिङि सीयुटि ऊदित्त्वादिड्विकल्पं मत्वा आह। **स्यन्दिषीष्ट, स्यन्त्सीष्टेति**॥ 'न वृद्भ्य' इति निषेधस्तु न। तङानयोरभाव एव तत्प्रवृत्तेरिति भावः। लुङि विशेषमाह। **द्युद्भ्यो लुङीत्यादिना। अङिति**॥ द्युतादिलक्षण इति शेषः। **नलोप इति**॥ अनिदितामित्यनेनेति शेषः। आत्मनेपदपक्षे तु अङभावादूदिल्लक्षणमिड्विकल्पं मत्वा आह। **अस्यन्दिष्ट, अस्यन्तेति**॥ तत्र इडभावपक्षे अस्यन्द् स् त इतिस्थिते 'झलो झलि' इति सलोपे दस्य चर्त्वम्। नचापित्त्वेन ङित्त्वात् 'अनिदिताम्' इति नलोपः शङ्क्यः। सिज्लोपस्यासिद्धत्वेनानुपधात्वादिति भावः। **अस्यन्त्साताम्। अस्यन्त्सतेति**॥ अस्यन्थाः। अस्यन्त्साथाम्। अस्यन्द्ध्वम्। अस्यन्त्सि। अस्यन्त्स्वहि। अस्यन्त्स्महि। अस्यन्त्स्यत्। अस्यन्त्स्यत। अस्यन्दिष्यत। **अनुविपर्यभिनि। एभ्य इति**॥ अनु परि अभि नि वि इत्येतेभ्य इत्यर्थः। **सस्येति**॥ 'सहेः साढस्सः' इत्यतः स इति षष्ठ्यन्तस्यानुवृत्तेरिति भावः। **षो वा स्यादिति**॥ 'अपदान्तस्य मूर्धन्यः' इत्यधिकारादिति भावः। ननु मत्स्योदके अनुष्यन्देते इत्यत्र कथं षत्वं प्राणिकर्तृकत्वस्यापि सत्त्वादित्यत

इति पर्युदासात् 'मत्स्योदके अनुष्यन्देते' इत्यत्रापि पक्षे षत्वं भवत्येव। 'प्राणिषु न' इत्युक्तौ तु न स्यात्। कृपू ७६२ सामर्थ्ये।

२३५०। कृपो रो लः। (८-२-१८)

कृप उः रः लः इति छेदः। 'कृप इति लुप्तषष्ठीकम्। तच्चावर्तते। कृपो यो रेफस्तस्य लः स्यात्। कृपेर्ऋकारस्यावयवो यो रो रेफसदृशस्तस्य च लकारसदृशः स्यात्। कल्पते। चक्लृपे। चक्लृपिषे–चक्लृप्से। इत्यादि स्यन्दिवत्।

२३५१। लुटि च क्लृपः। (१-३-९३)

आह। अप्राणिष्विति। पर्युदासादिति॥ प्राणिकर्तृकस्य नेति न प्रतिषेधः येनात्र प्राणिकर्तृकत्वस्यापि सत्त्वात् षत्वं न स्यात्। किन्तु प्राणिभिन्नकर्तृकस्येति पर्युदास आश्रीयते। एवञ्च प्राण्यप्राणिकर्तृकस्यापि अप्राणिकर्तृकत्वानपायादिह षत्वं निर्बाधमिति भावः। कृपू सामर्थ्ये इति॥ सामर्थ्यञ्चार्यक्षमीभवनम्। ऊदित्त्वाद्वेट्कोऽयम्। ऋदुपधः। तङि प्रथमपुरुषैकवचनस्य टेरेत्वे शपि लघूपधगुणे रपरत्वे कर्पते इति स्थिते। कृपो रो लः॥ कृप इति लुप्तविभक्तिकम्। षष्ठ्येकवचने उः इति ऋकारस्य रूपम्। अवयवषष्ठी। कृप उरिति स्थिते आद्गुणे कृपोरिति भवति। रः इति षष्ठ्यन्तम्। कृपोर् रः इति स्थिते 'रो रि' इति रेफलोपे कृपोरः इति भवति। लः इति प्रथमान्तम्। अकार उच्चारणार्थः। तदाह। कृप उः रः लः इति छेदः इति॥ एतच्च ऌलृकसूत्रभाष्ये स्थितम्। ननु कृपेत्यत्र का विभक्तिर्लुप्तेत्यत आह। कृप इति लुप्तषष्ठीकमिति॥ पकारादकार उच्चारणार्थः। कृप्धातोरिति लभ्यते। तच्चावर्तते इति॥ कृपः रः लः इति पदत्रयमावर्तते इत्यर्थः। तथाच। वाक्यद्वयं सम्पद्यते। कृपः रः लः इत्येकं वाक्यम्। तदाह। कृपो यो रेफस्तस्य लः स्यादिति॥ तथाच कल्पते इति भवति। कृपः उः रः लः इति द्वितीयं वाक्यम्। तत्र कृपेत्यवयवषष्ठ्यन्तम्। उरित्यत्रान्वेति। उरित्यवयवषष्ठ्यन्तं रेफे अन्वेति। तथाच कृप्धातोरवयवः यः ऋकारः। तस्य यो रेफः तस्य लकारस्यादिति लभ्यते। तत्र ऋकारावयवत्वं रेफस्य न सम्भवतीति रेफशब्दो रेफसदृशे ऋकारांशे लाक्षणिकः। ल इत्यपि लकारसदृशे ऌकारांशे लाक्षणिकः। तदाह। कृपेर्ऋकारस्यावयव इत्यादिना॥ एवञ्च लिटि चकृप् ए इति स्थिते कित्त्वाद्गुणाभावे ऋकारैकदेशस्य रेफसदृशस्य लकारसदृशे सति चक्लृपे इति रूपम्। कृपः रः लः इति छेदमभ्युपगम्य कृपधातोः रेफस्य लकार इति व्याख्याने तु चक्लृपे इति न सिध्येत्। तदर्थमावृत्तिराश्रितेत्यभिप्रेत्याह। कल्पते। चक्लृपे इति॥ ऊदित्त्वादिड्विकल्पं मत्वा आह। चक्लृपिषे, चक्लृप्से इति। स्यन्दिवदिति॥ चक्लृपाथे चक्लृपिध्वे चक्लृप्ध्वे। चक्लृपे चक्लृपिवहे चक्लृप्वहे चक्लृपिमहे चक्लृप्महे। लुटि च क्लृपः॥ चकारात् 'वृद्भ्यः स्यसनोः' इत्यतः स्यसनोरित्यनुकृष्यते। 'शेषात्कर्तरि'

लुटि स्यसनोश्च क्लृपेः परस्मैपदं वा स्यात् ।

२३५२ । तासि च क्लृपः । (७-२-३०)

क्लृपेः परस्य तासेः सकारादेरार्धधातुकस्य चेण्न स्यात्तङानयोरभावे । कल्प्तासि । कल्प्तास्थ । कल्पितासे । कल्प्तासे । कल्प्स्यति । कल्पिष्यते । कल्प्स्यते । कल्पिषीष्ट—क्लृप्सीष्ट । अक्लृपत् । अकल्पिष्ट—अक्लृप्त । अकल्प्स्यत् । अकल्पिष्यत—अकल्प्स्यत । वृत् । वृत्तः सम्पूर्णो द्युतादिर्वृतादिश्चेत्यर्थः ।

अथ त्वरत्यन्तास्त्रयोदशानुदात्तेतः षितश्च । घट ७६३ चेष्टायाम् । घटते । जघटे । 'घटादयो मितः' इति वक्ष्यमाणेन मित्संज्ञा । तत्फलन्तु णौ 'मितां ह्रस्वः' (सू १५६८) इति 'चिण्णमुलोर्दीर्घोऽन्यतरस्याम्' (सू २७६२)

इत्यतः परस्मैपदमिति । 'वा क्यषः' इत्यतो वेति च । तदाह । **लुटि स्यसनोरित्यादिना** ॥ **तासि च** ॥ चकारात्सकाराद्यार्धधातुकं गृह्यते । 'सेऽसिचि कृत' इत्यतः से इति 'आर्धधातुकस्य' इत्यतः आर्धधातुकस्येडिति चानुवर्त्तते । 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इत्यतो नेति च । गमेरिडित्यतः परस्मैपदमिति च । तदाह । **क्लृपेः परस्येत्यादिना । कल्प्तासीति** ॥ 'लुटि च क्लृपः' इति परस्मैपदपक्षे ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्पम्बाधित्वा 'तासि च क्लृप' इति इण्निषेधे गुणे रपरत्वे लत्वे रूपम् । परस्मैपदाभावपक्षे तु ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्प मत्वा आह । **कल्पितासे, कल्प्तासे इति** ॥ लृटि तु 'लुटि च क्लृपः' इति परस्मैपदपक्षे ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्पम्बाधित्वा 'तासि च क्लृपः' इति इण्निषेधं मत्वा आह । **कल्प्स्यतीति** ॥ परस्मैपदाभावे तु ऊदित्त्वादिड्विकल्पं मत्वा आह । **कल्पिष्यते इति** ॥ कल्पताम् । अकल्पत । कल्पेत । आशीर्लिङि ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्पं मत्वा आह । **कल्पिषीष्टेति । क्लृप्सीष्टेति च** ॥ इडभावे 'लिङ्सिचावात्मनेपदेषु' इति कित्त्वान्न गुणः । **अक्लृपदिति** ॥ 'द्युद्भ्यो लुङि' इति परस्मैपदपक्षे द्युतादिलक्षणे अङि सति ङित्त्वान्न गुणः । अङभावे तु ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्पं मत्वा आह । **अकल्पिष्टेति, अक्लृप्तेति च । अकल्प्स्यदिति** ॥ लृङि स्ये 'लुटि च क्लृपः' इति परस्मैपदपक्षे ऊदिल्लक्षणमिड्विकल्पं बाधित्वा 'तासि च क्लृपः' इति इण्निषेध इति भावः । परस्मैपदाभावपक्षे तु ऊदिल्लक्षणमिड्विलल्पं मत्वा आह । **अकल्पिष्यत, अकल्प्स्यतेति** । **वृदिति** ॥ वृतेः समाप्त्यर्थकात् कर्तरि क्विप् । तदाह । **वृत्तः इति** ॥ 'गत्यर्थाकर्मक' इति कर्तरि क्तः । वृत्तशब्दस्य विवरणं **सम्पूर्णः इति** ॥ द्युतादयः कृपूपर्यन्ता अनुदात्तेतो गताः । **अथ त्वरत्यन्ताः इति** ॥ 'ञि त्वरा सम्भ्रमे' इत्यन्ता इत्यर्थः । **षितश्चेति** ॥ षित्संज्ञका इत्यर्थः । षित्कार्यभाज इति वा । 'ञि त्वरा सम्भ्रमे' इत्युक्त्वा 'घटादयः षित' इति वक्ष्यमाणत्वादिति भावः । षित्फलन्तु स्त्रियामित्यधिकारे 'षिद्भिदादिभ्यः' इत्यङ् । घटा व्यथा, इत्यादि रूपम् । **घटते इति** ॥ चेष्टते इत्यर्थः । **तत्फलन्त्विति** ॥ मित्त्वफलन्तु 'मितां ह्रस्वः' इति णौ ह्रस्वः । 'चिण्णमुलोर्दीर्घः' इति दीर्घश्च वक्ष्यते । धातुपाठे अर्थनिर्देशः उपलक्षणमि-

इति च वक्ष्यते । घटयति । विघटयति । कथं तर्हि 'कमलवनोद्घाटनं कुर्वते ये' 'प्रविघाटयिता समुत्पतन्हरिदश्वः कमलाकरानिव' इत्यादि । शृणु । 'घट सङ्घाते' इति चौरादिकस्येदम् । न च तस्यैवार्थविशेषे मित्त्वार्थमनुवादोऽय-मिति वाच्यम् । 'नान्ये मितोऽहेतौ' इति निषेधात् । अहेतौ स्वार्थे णिचि ज्ञपादिपञ्चकव्यतिरिक्ताश्चुरादयो मितो नेत्यर्थः । व्यथ ७६४ भयसञ्चलन-योः । व्यथते ।

न्युक्तम् । ततश्चार्थान्तरवृत्तेरपि घटधातोर्घटादिकार्यम्भवत्येव । तदाह । **घटयति । विघट-यतीति** ॥ संश्लेषयति विश्लेषयतीत्यर्थः । णौ ह्रस्वोदाहरणमिदम् । अघटि अघाटीति, चिण्यु-दाहरणम् । घाटं घाटम् । घटं घटमिति ण्यन्ताण्णमुलि दीर्घविकल्पस्योदाहरणम् । 'नित्यवी-प्सयोः' इति द्विर्वचनम् । ननु यद्यर्थान्तरवृत्तेरपि घट धातोर्मित्त्वन्तदा उद्घाटनं प्रविघाटयितेत्यत्र विकसनार्थकस्यापि घट धातोर्णौ मित्त्वाद्ध्रस्वः स्यादित्याक्षिपति । **कथन्तर्हीति** । **शृण्विति** ॥ समाधानमिति शेषः । **चौरादिकस्येति** ॥ चुरादौ 'घट सङ्घाते' इति पठितम् । नादिदङ्घाटादिकात् घटधातोर्धात्वन्तरमेव । तस्य णौ मित्त्वाभावात् । ह्रस्वाभावे उद्घाटनं प्रवि-घाटयितेति निर्बाधमेव । अर्थनिर्देशस्योपलक्षणतया सङ्घातादन्यत्र विकसनेऽपि चौरादिकस्य वृत्तिसम्भवादिति भावः । ननु घटादिगणादन्यत्र अर्थान्तरे पठितानान्धातूनामिह घटादिगणे पाठः घटादिगणनिर्दिष्ट एवार्थे मित्त्वार्थोऽनुवाद एव नतु धातुभेदः । अन्यथा घटादिकत्वं गणान्तरस्थत्वं चादाय मित्त्वतदभावयोर्विकल्पापत्तेः । ये तु धातवो घटादिगण एव पूर्वं पठिताः नतु गणान्तरे तेषान्त्वर्थान्तरवृत्तावपि मित्त्वमिति धातुवृत्त्यादिग्रन्थेषु सिद्धान्तः । घटधातुस्तु घट सङ्घाते इति चुरादौ पठितः । अतस्तस्यैवात्र गणे चेष्टायामर्थे मित्त्वा-र्थोऽनुवाद इति लब्धम् । एवञ्च विघटयति इत्यादावर्थान्तरवृत्तौ ण्यन्तस्य मित्त्वमित्याशङ्क्य निराकरोति । **नचेति** ॥ तस्यैव चौरादिकस्यैव घटधातोः चेष्टात्मके अर्थविशेषे वृत्तौ मित्त्वार्थोऽनुवादः स्यादिति न वाच्यमित्यर्थः । कुत इत्यत आह । **नान्ये मितोऽहेताविति** ॥ चुराद्यन्तर्गणसूत्रमिदम् । तत्र हि 'ज्ञप मिच्च' 'यम च परिवेषणे' 'चह परिकल्कने' 'रह त्यागे' 'बल प्राणने' । 'चिञ् चयने' इति पञ्च धातून् पठित्वा 'नाऽन्ये मितोऽहेतौ' इति पठितम् । तत्र चह परिकल्कने इत्यस्य स्थाने चपेति केचित् पठन्ति । तथाच पञ्चत्वस्य न विरोधः । एषु पञ्चस्वपि मिदित्यनुवर्तते । अहेताविति च्छेदः । कस्मादन्ये इत्यपेक्षायां सन्नि-हितत्वात् ज्ञपादिपञ्चभ्य इति लभ्यते । हेतुशब्देन 'हेतुमति च' इति सूत्रविहितो णिच् लभ्यते । तद्भिन्नो णिच् स्वार्थिकः अहेतुः तदाह । **अहेतौ स्वार्थे णिचीति** ॥ ज्ञपः आदिर्येषामिति अतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । ज्ञपधातोस्तदुत्तरेभ्यश्च पञ्चभ्य इत्येवं षड्भ्योऽन्ये ये चुरादयः ते मितो नेति फलितम् । एवञ्च चुरादौ ज्ञपादिपञ्चकव्यतिरिक्तानां मित्त्वाभावात् 'घट चेष्टायाम्' इति निर्देशश्चौरादिकस्य 'घट सङ्घाते' इत्यस्य चेष्टायां वृत्तौ मित्त्वार्थोऽनुवाद इति न युज्यते ।

२३५३ । व्यथो लिटि । (७-३-६८)

व्यथोऽभ्यासस्य सम्प्रसारणं स्याल्लिटि । हलादिशेषापवादः । थस्य हलादिशेषेण निवृत्तिः । विव्यथे । प्रथ ७६५ प्रख्याने । पप्रथे । प्रस ७६६ विस्तारे । पप्रसे । मृद ७६७ मर्दने । स्खद ७३८ स्खदने । स्खदनं विद्रावणम् । क्षजि ७३९ गतिदानयोः । मित्त्वसामर्थ्यादनुपधात्वेऽपि 'चिण्णमुलोः—' (सू २७६२) इति दीर्घविकल्पः । अक्षञ्जि—अक्षाञ्जि । क्षञ्जं क्षञ्जम् । क्षाञ्जं क्षाञ्जम् । दक्ष ७७० गतिहिंसनयोः । योऽयं वृद्धिशैघ्र्ययोरनुदात्तेत्सु पठितस्तस्येहार्थविशेषे मित्त्वार्थोऽनुवादः । क्रप ७७१ कृपायां गतौ च । कदि ७७२ क्रदि ७७३ क्लदि ७७४ वैक्लव्ये । 'वैकल्ये इत्येके । 'त्रयोऽप्यनिदितः' इति नन्दी । 'इदितः' इति स्वामी । 'कदि क्रदी' इदितौ 'क्रद क्लद' इति चानिदिताविति मैत्रेयः । 'कदि क्रदि क्लदीनामाह्वानरोदनयोः' परस्मैपदिषूक्तानां

किन्तु इहैव घटादिगणे 'घट चेष्टायाम्' इत्यपूर्वोऽयन्धातुः तस्य चार्थान्तरवृत्तावपि मित्त्वमस्त्येवेति विघटयतीत्यादौ मित्त्वाद्ध्रस्वो निर्बाधः । व्यथधातुर्द्वितीयान्तः । **व्यथो लिटि** ॥ 'अत्र लोपः' इत्यतः अभ्यासस्येति 'द्युतिस्वाप्योः' इत्यतः सम्प्रसारणमिति चानुवर्तते । तदाह **व्यथोऽभ्यासस्येत्यादिना । हलादिशेषापवाद इति** ॥ व्यथ् व्यथ् ए इति स्थिते हलादिशेषलभ्यं यकारस्य लोपम्बाधित्वा सम्प्रसारणमित्यर्थः । तथाच यकारस्य इकारे पूर्वरूपे विव्यथे इति रूपम् । वकारस्य तु न सम्प्रसारणम् । 'न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्' इति निषेधात् । ननु सम्प्रसारणेन हलादिशेषबाधे थकारस्यापि निवृत्तिर्नस्यादित्यत आह । **थस्येति** ॥ यकारलोपस्य बाधं विना सम्प्रसारणस्य प्रवृत्त्यनुपपत्तेस्तेन तद्बाधेऽपि थकारलोपस्य बाधे प्रमाणाभावादिति भावः । **मृद मर्दने इति** ॥ ऋदुपधोऽयम् । मर्दते । ममृदे । क्षजिधातुरिदित् । क्षञ्जते । चक्षञ्जे । ननु घटादिगणे अस्य पाठो व्यर्थः । क्षञ्जयतीत्यत्र णौ नुमि कृते अकारस्यानुपधात्वे उपधादीर्घस्याप्रसक्त्या 'मितां ह्रस्वः' इत्यस्याप्रवृत्तावपि विशेषाभावात् अनुपधात्वेन 'मितां ह्रस्वः' इत्यस्य प्रसक्त्यभावाच्च । अतएव अक्षाञ्जि क्षञ्जंक्षञ्जमित्यत्रापि 'चिण्णमुलोः' इति दीर्घविकल्पस्यापि न प्रसक्तिरित्यत आह । **मित्त्वसामर्थ्यादिति । दक्ष गतीति** ॥ ननु 'दक्ष वृद्धौ शीघ्रार्थे च' इत्यनुदात्तेत्सु पाठादेव सिद्धे किमर्थमिह पाठः । अर्थनिर्देशस्योपलक्षणत्वादेव गतिहिंसार्थकत्वस्यापि सम्भवादित्यत आह । **वृद्धिशैघ्र्ययोरिति** ॥ मित्त्वसामर्थ्यादनुपधात्वेऽपि चिण्णमुलोर्दीर्घविकल्पः । अदक्षि अदाक्षि । दक्षन्दक्षम् । दाक्षन्दाक्षम् । **क्रप कृपा[illegible]विति** ॥ अदुपधोऽयम् । कृपायां गतौ वेत्यर्थः । कदि क्रदि क्लदेति नन्दिमते । क्षीरस्वामिमते च त्रय एव धातवः । मैत्रेयमते चत्वार इति बोध्यम् । तत्र इदितान्त्रयाणां

पुनरिह पाठो मित्त्वार्थ आत्मनेपदार्थश्च । त्रि त्वरा ७७५ सम्भ्रमे । 'घटादयः षितः' (ग सू १८६) । षित्त्वादङ् क्तस्तु वक्ष्यते ।

अथ फणान्ताः परस्मैपदिनः । ज्वर ७७६ रोगे । ज्वरति । जज्वार । गड ७७७ सेचने । गडति । जगाड । हेड ७७८ वेष्टने । 'हेडृ अनादरे' इत्यात्मनेपदिषु गतः । स एवोत्सृष्टानुबन्धोऽनूद्यते अर्थविशेषे मित्त्वार्थम् । परस्मैपदिभ्यो ज्वरादिभ्यः प्रागेवानुवादे कर्तव्ये तन्मद्ध्येऽनुवादसामर्थ्यात्परस्मैपदम् । हेडति । जिहेड । हिडयति । अहिडि—अहीडि । अनादरे तु हेडयति । वट ७७९ भट ७८० परिभाषणे । 'वट वेष्टने' 'भट भृतौ' इति पठितयोः परिभाषणे मित्त्वार्थोऽनुवादः । णट ७८१ नृत्तौ । इत्थमेव पूर्वमपि पठितम् । तत्रायं विवेकः । पूर्वं पठितस्य नाट्यमर्थः । यत्कारिषु नटव्यपदेशः ।

पौनरुक्त्यं परिहरति । **कदि क्रदि क्लदीनामित्यादिना । त्रि त्वरेति** ॥ ञिरित् । 'ञीतः क्तः' इति प्रयोजनम् । आदित्वन्तु 'आदितश्च' इति निष्ठायामिण्निषेधार्थम् । वस्तुतस्तु आदित्त्वं व्यर्थम् । ह्रस्वेऽप्यात्मनेपदसिद्धेः 'रुष्यमत्वरसंघुषास्वनाम्' इति निष्ठायामिड्विकल्पसिद्धेश्च । **घटादयः षित इति** ॥ त्वरत्यन्ता इति शेषः । गणसूत्रमिदम् । तत्प्रयोजनमाह । **षित्त्वादिति । वक्ष्यते इति** ॥ 'षिद्भिदादिभ्योऽङ्' इत्यनेनेति शेषः । घटादिषु त्रयोदशानुदात्तेतो गताः । 'द्युत दीप्तौ' इत्यतः प्राक् घटादिसमाप्तिरिति वक्ष्यते । **अथ फणान्ता इति** ॥ फण गताविव्येतत्पर्यन्ता इत्यर्थः । **ज्वर रोगे इति** ॥ णौ ज्वरयति । चिणि तु अज्वरि अज्वारि । णमुलि तु ज्वरं ज्वरम्, ज्वारं ज्वारम् । एवमग्रेऽपि ज्ञेयम् । **हेड वेष्टने इति** ॥ डकारादकार उच्चारणार्थः । ततश्च 'नाग्लोपिशास्वृदिताम्' इति निषेधो न भवति । **स एवेति** ॥ हेडृधातुरेव ऋकारानुबन्धमुत्सृज्य वेष्टनरूपे अर्थविशेषे मित्त्वार्थमनूद्यते इत्यर्थः । धात्वन्तरत्वे तु मित्त्वतदभावयोर्विकल्पः स्यादिति भावः । नन्वात्मनेपदिन एवात्रानुवादे परस्मैपदन्न स्यादित्यत आह । **परस्मैपदिभ्य इति** ॥ यदित्वात्मनेपदमिष्टं तर्हि घटादिषु त्वरत्यन्तेष्वेवानुदात्तेत्सु पठ्येतेति भावः । **हेडतीति** ॥ वेष्टते इत्यर्थः । **हिडयतीति** ॥ वेष्टयतीत्यर्थः । 'हेतुमति' इति णिचि 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्व इति भावः । **अहिडि अहीडीति** ॥ 'चिण्णमुलोः' इति दीर्घविकल्पः । **अनादरे तु हेडयतीति** ॥ वेष्टनरूपार्थ एव मित्त्वान्न ह्रस्व इति भावः । 'वट परिभाषणे' इति नापूर्वो धातुरित्याह । **वट वेष्टने इत्यादि । अनुवाद इति** ॥ धात्वन्तरत्वे तु मित्त्वतदभावयोर्विकल्पः स्यादिति भावः । 'णट नृत्तौ' इत्यस्य पौनरुक्त्यमाक्षिपति । **इत्थमेव पूर्वमपि पठितमिति** ॥ टवर्गान्तेष्विति शेषः । तथा च उभयोरप्यर्थैक्येन अर्थविशेषे मित्त्वार्थमिहानूद्यते इति परिहारस्य सम्भवात्रपौनरुक्त्यमिति भावः । परिहर्तुमुपाक्षिपति । **तत्रायं विवेक इति** ॥ तत्र तयोः धात्वोः अयं वक्ष्यमाणः विवेकः अर्थभेदः प्रत्येतव्य इत्यर्थः । **पूर्वम्पठितस्येति** ॥

वाक्यार्थाभिनयो नाट्यम् । घटादौ तु नृत्तं नृत्यं चार्थः । यत्कारिषु नर्तकव्यपदेशः । पदार्थाभिनयो नृत्यम् । गात्रविक्षेपमात्रं नृत्तम् । केचित्तु घटादौ 'णट नतौ' इति पठन्ति । 'गतौ' इत्यन्ये । णोपदेशपर्युदासवाक्ये भाष्यकृता 'नाटि' इति दीर्घपाठाद्घटादिर्णोपदेश एव । ष्टक ७८२ प्रतीघाते । स्तकति । चक ७८३ तृप्तौ । तृप्तिप्रतीघातयोः पूर्वं पठितस्य तृप्तिमात्रे मित्त्वार्थोऽनुवादः । आत्मनेपदिषु पठितस्य परस्मैपदिष्वनुवादात्परस्मैपदम् । कखे ७८४ हसने । एदित्त्वान्न वृद्धिः । अकखीत् । रगे ७८५ शङ्कायाम् । लगे ७८६ सङ्गे । ह्रगे ७८७ ह्लगे ७८८ षगे ७८९ ष्टगे ७९० संवरणे । कगे ७९१ नोच्यते । 'अस्यायमर्थः' इति विशिष्य नोच्यते । क्रियासामान्यार्थवाचित्वात् । अनेकार्थत्वादित्यन्ये । अक ७९२ अग ७९३ कुटिलायां गतौ । कण ७९४ रण ७९५ गतौ । चकाण । रराण । चण ७९६ शण ७९७ श्रण ७९८ दाने च । 'शण गतौ' इत्यन्ये । श्नथ ७९९ क्नथ ८०० क्रथ ८०१ क्लथ

टवर्गान्तेषु पठितस्येत्यर्थः । **यत्कारिष्विति** ॥ यस्य कर्तृषु नटव्यवहारः तन्नाट्यं पूर्वम्पठितस्य नटधातोरर्थ इत्यर्थः । किन्तन्नाट्यमित्यत आह । **वाक्यार्थेति** । **घटादौ त्विति** ॥ यस्य कर्तृषु नर्तकव्यपदेशः तत् नृत्यं नृत्तञ्च घटादौ पठितस्य नटेरर्थ इत्यर्थः । नृत्यनृत्तयोः को भेद इत्यत आह । **पदार्थेति** ॥ एवञ्च टवर्गान्तेषु पठितस्य घटादिगतस्य चार्थभेदसत्त्वादर्थविशेषे मित्त्वार्थोऽनुवाद इति युज्यत इति भावः । हेत्वन्तरत्वे तु मित्त्वतदभावयोर्विकल्पः स्यात् । अथ नटधातोरस्य णोपदेशपर्युदासभ्रमं वारयति । **णोपदेशेति** ॥ अनर्द्नाटीत्यादिपर्युदासवाक्ये नाटीति णिज्लक्षणवृद्धिनिर्देशेन 'नट अवस्पन्दने' इति चौरादिकस्यैव ग्रहणादयं णोपदेश एवेत्यर्थः । ष्टकधातुष्षोपदेशः । कृतष्टुत्वस्य निर्देशः । **स्तकतीति** ॥ 'धात्वादेः' इति षस्य सत्वे ष्टुत्वनिवृत्तिः । **चक तृप्तौ । तृप्तीति** ॥ 'चक तृप्तौ प्रतीघाते च' इत्यात्मनेपदिषु पठितस्य तृप्तावर्थे मित्त्वार्थोऽत्रानुवाद इत्यर्थः । एवञ्च धात्वन्तरत्वाभावान्नमित्त्वतदभावविकल्पः । ननु आत्मनेपदिषु पठितस्यात्रानुवादादात्मनेपदं स्यादित्यत आह । **आत्मनेपदेष्विति । षगे ष्टगे इति** ॥ षोपदेशौ । ष्टगे इति कृतष्टुत्वनिर्देशः । **कगे नोच्यते इति** ॥ ननु कगे इत्यनेन यदि किमपि नोच्येत, तर्हि कथमस्य धातुत्वमित्यत आह । **अस्यायमिति** ॥ क्रियाविशेषो नास्यार्थ इति भावः । ननु यदि न कोपि क्रियाविशेषोऽस्यार्थः तर्हि कथमयं धातुरित्यत आह । **क्रियासामान्यार्थवाचित्वादिति** ॥ धातुपाठपठितस्य क्रियाविशेषार्थकत्वाभावे सति क्रियासामान्यवाचित्वम्परिशेषलभ्यमिति भावः । **अनेकेति** ॥ कलिः कामधेनुरिति न्यायेन कलधातुवदपरिमितार्थकत्वमिति भावः । **'श्नथ क्नथ क्रथ क्लथ' इति** ॥ चत्वारोऽपि द्वितीयान्ताः । आद्यतृतीयौ रेफमध्यौ । द्वितीयो नकारमध्यः । चतुर्थस्तु लकारमध्यः । आद्यस्तु शकारादिः । इतरे

८०२ हिंसार्थाः। 'जासिनिप्रहण—' (सू ६१७) इति सूत्रे क्राथेति मित्त्वेऽपि वृद्धिर्निपात्यते। क्राथयति। मित्त्वन्तु निपातनात्परत्वात् 'चिण्णमुलोः' (सू २७६२) इति दीर्घे चरितार्थम्। अक्रथि–अक्राथि। क्रथं क्रथम्। क्राथं क्राथम्। वन ८०३ च। हिंसायामिति शेषः। वनु च नोच्यते। 'वनु' इत्यपूर्व एवायं धातुर्न तु तानादिकस्यानुवादः। उदित्करणसामर्थ्यात्। तेन क्रियासामान्ये वनतीत्यादि। प्रवनयति। अनुपसृष्टस्य तु मित्त्वविकल्पो वक्ष्यते। ज्वल ८०४ दीप्तौ। णप्रत्ययार्थं पठिष्यमाण एवायं मित्त्वार्थमनूद्यते। प्रज्वलयति। ह्वल ८०५ ह्मल ८०६ चलने। प्रह्वलयति। प्रह्मलयति।

क्रकारादयः। ननु क्रथधातोर्घटादित्वेन मित्त्वात् णौ उपधावृद्धिसम्पन्नस्य आकारस्य 'मितां ह्रस्वः' इति ह्रस्वत्वे क्रथयतीति स्यात्, नतु क्राथयतीति। तत्राह। **जासिनीति** ॥ 'जासिनिप्रहणनाटक्राथपिषां हिंसायां' इति षष्ठीविधौ णौ मित्त्वेऽपि क्राथेति वृद्धिर्निपात्यत इत्यर्थः। नन्वेवं सति घटादौ क्रथधातोः पाठो व्यर्थ इत्यत आह। **मित्त्वं त्विति** ॥ चिण्णमुलोर्दीर्घपक्षे चरितार्थमित्यन्वयः। ननु तत्रापि क्राथेति निपातनाद्वृद्धिरित्यत आह। **निपातनात्परत्वादिति** ॥ क्राथेति निपातनापेक्षया चिण्णमुलोरित्यस्य परत्वादित्यर्थः। यद्यपि 'मितां ह्रस्वः' इत्यपि परम्। तथापि पुरस्तादपवादन्यायेन क्राथेति वृद्धिनिपातनं 'मितां ह्रस्वः' इत्यस्यैवाव्यवहितस्य बाधकं, नतु चिण्णमुलोरित्यस्यापि। तस्य व्यवहितत्वादिति योज्यम्। **अक्रथि–अक्राथीति** ॥ क्रथेर्ण्यन्ताच्चिणि दीर्घविकल्पः। **क्रथं क्रथम्। क्राथं क्राथमिति** ॥ णमुलि दीर्घविकल्पः। **वन चेति** ॥ चकारो हिंसानुकर्षकः। तदाह। **हिंसायामितीति। शेष इति** ॥ वन शब्दे, वन सम्भक्ताविति पठितस्य हिंसायां मित्त्वार्थोऽत्रानुवादः। वनति। णौ तु वनयति। णमुलि तु वनं वनम्। वानं वानम्। **वनु च नोच्यते इति** ॥ क्रमे नोच्यते इति वद्व्याख्येयम्। नन्वन्यत्र पठितस्य घटादौ मित्त्वार्थोऽनुवाद इति सिद्धान्तात्तनादौ 'वनु याचने' इति पठितस्य अनुदात्तेतोऽत्रानुवादात् क्रियासामान्येऽर्थे वनुते इत्यात्मनेपदम् उप्रत्ययश्च स्यादित्यत आह। **अपूर्व एवायमिति। उदित्करणेति** ॥ यदि तानादिकस्यैव अत्रानुवादः स्यात्, तर्हि तनादिगणे वनु इति कृतेन उदित्करणेनैव 'उदितो वा' इत्याद्युदित्कार्यस्य सिद्धेरिह गणे पुनरुदित्करणमनर्थकं स्यात्। अतस्तानादिकस्य नात्रानुवादः। किंत्वपूर्व एवायं वनुधातुः। तथा च वनतीति परस्मैपदं शब्विकरणश्चेत्याह। **तेन क्रियासामान्ये वनतीत्यादीति** ॥ आदिना वनतः वनन्तीत्यादिसङ्ग्रहः। **प्रवनयतीति** ॥ घटादिकस्य क्रियासामान्यवाचिनो णिचि मित्त्वाद्ध्रस्वः। **वक्ष्यते इति** ॥ 'ग्लास्नावनुवमाञ्च' इत्यनेनेति शेषः। तानादिकात्तु वनु याचने इत्यस्माण्णिचि उपधादीर्घे वानयतीत्येव भवति। **ज्वल दीप्तौ। णप्रत्ययार्थमिति** ॥ 'ज्वलितिकसन्तेभ्यो णः' इति णप्रत्ययार्थञ्ज्वलादिगणे पठिष्यमाणस्य इह मित्त्वार्थोऽनुवाद इत्यर्थः। ज्वलतीत्यादि सिद्धवत्कृत्य मित्त्वस्य णौ ह्रस्वम्प्रयोजनमाह। **प्रज्वलयति इति** ॥ धात्वन्तरत्वे तु मित्त्वतदभावयोर्विकल्पः स्यादिति

स्मृ ८०७ आध्याने । चिन्तायां पठिष्यमाणस्य आध्याने मित्त्वार्थोऽनुवादः। आध्यानमुत्कण्ठापूर्वकं स्मरणम् । दॄ ८०८ भये । 'दॄ विदारणे' इति क्र्यादेरयं मित्त्वार्थोऽनुवादः । दृणन्तं प्रेरयति दरयति । भयादन्यत्र दारयति । धात्वन्तरमेवेदमिति मते तु दरतीत्यादि । केचिद्धटादौ 'अत्स्मृदृत्वर–'(सू २५६६) इति सूत्रे च 'दृ' इति दीर्घस्थाने ह्रस्वं पठन्ति। तन्नेति माधवः । नॄ ८०९ नये । क्र्यादिषु पठिष्यमाणस्यानुवादः। नयादन्यत्र नारयति । श्रा ८१० पाके । श्रै इति कृतात्वस्य श्रा इत्यादादिकस्य च सामान्येनानुकरणम् । 'लुग्विकरणालुग्विकरणयोरलुग्विकरणस्य' (पं ९१) लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणम्'

बोध्यम् । **स्मृ आध्याने । चिन्तायामिति** ॥ स्मृ चिन्तायामिति पठिष्यमाणस्य आध्याने मित्त्वार्थोऽनुवाद इत्यर्थः । चिन्ताया आध्यानमन्यदिति दर्शयितुमाह । **आध्यानमुत्कण्ठेति** । **दॄ भये इति** ॥ अस्य दृणातीति रूपं नतु शप् । तदाह । **क्र्यादेरयं मित्त्वार्थोऽनुवाद इति** ॥ भयेऽर्थे मित्त्वार्थमिति शेषः । अर्थनिर्देशस्य उपलक्षणत्वात् भये वृत्तिः । तथाच क्र्यादित्वात् श्नाविकरण एवायमिति भावः । मित्त्वप्रयोजनन्दर्शयति । **दृणन्तम्प्रेरयति दरयतीति** ॥ भीषयतीत्यर्थः । **भयादन्यत्र दारयतीति** ॥ भेदयतीत्यर्थः । **धात्वन्तरमेवेति** ॥ ननु क्र्यादेरनुवाद इत्यर्थः । अस्मिन्मते भौवादिकत्वात् शबेवेत्याह । **दरतीत्यादीति । सूत्रे चेति** ॥ 'अत्स्मृदृत्वरप्रथम्रदस्तृस्पशाम्' इति अत्वविधावित्यर्थः । **ह्रस्वम्पठन्तीति** ॥ तन्मते क्र्यादेरनुवादप्रसक्तिरेव नास्तीति भावः। **तन्नेतीति** ॥ यदि ह्ययङ्घटादौ ह्रस्वान्तः क्र्यादौ तु दीर्घान्तो भवेत् तर्हि 'शृदृप्रां ह्रस्वो वा' इत्यत्र दृग्रहणमनर्थकं स्यात् । ह्रस्वदीर्घान्तधातुभ्यामेव तत्फलसिद्धेरिति भावः । **नॄ नये इति** ॥ नयः नयनम् । **क्र्यादिष्विति** ॥ नॄ नये इत्येव क्र्यादिषु पठ्यते । तत्रार्थनिर्देशो न विवक्षितः । क्र्यादिषु पठिष्यमाणस्य नॄधातोर्नयादन्यत्र विद्यमानस्य नयेऽर्थे मित्त्वार्थोऽनुवाद इत्यर्थः । तथाच श्नाविकरण एवायम् । नृणातेर्धात्वन्तरत्वाभावान्नमित्त्वतदभावौ । अपि तु नित्यमेव मित्त्वम् । **श्रा पाके इति** ॥ नन्वत्र भ्वादौ पठ्यमानः श्चायतेः, उत्तरत्र अदादौ पठिष्यमाणाच्च श्रातेरन्य एव यदि कश्चन स्वतन्त्रो धातुर्घटादौ निर्दिश्येत तदा प्रकृते लटि शपि श्रातीति रूपसम्पत्त्या लुग्विकरणस्थेन श्रापाके इत्यनेन पौनरुक्त्यमित्यत आह । **श्रै इतीति** ॥ अग्रे भ्वादिगणे श्रै पाके इति पठिष्यते । तस्य कृतात्वस्यानुकरणमित्यन्वयः । तथाच तस्यैव श्रैधातोरनेकार्थकतया पाके वृत्तस्य मित्वार्थोऽत्रानुवादात् । शपि श्रायतीत्यादि रूपम् । एतच्च 'श्रृतम्पाके' इति सूत्रे भाष्यकैयटयोः स्थितम् । एवञ्च सति सम्भवे अन्यत्र पठितानामिह मित्त्वार्थोऽनुवाद इति सिद्धान्तादग्रे भ्वादौ श्रै पाके इत्यस्य पौनरुक्त्यं न शङ्क्यम् । नन्वेवं सति 'श्रै पाके' इत्येवात्र कुतो न पठितमित्यत आह । **श्रा इत्यादादिकस्य चेति** ॥ ननु लाक्षणिकत्वात् 'श्रै पाके' इति भौवादिकस्य कृतात्वस्याप्यनुवाद इति न युज्यते इत्यत आह । **लुग्विकरणेत्यादि । परि-**

(प ११४) इति परिभाषाभ्याम् । श्रपयति विक्लेदयतीत्यर्थः । पाकादन्यत्र श्रापयति । स्वेदयतीत्यर्थः । मारणतोषणनिशामनेषु ज्ञा ८११ । 'निशामनं' चाक्षुषज्ञानम्' इति माधवः । ज्ञापनमात्रम् इत्यन्ये । 'निशानेषु' इति पाठान्तरम् । निशानं तीक्ष्णीकरणम् । एष्वेवार्थेषु जानातिर्मित् । 'ज्ञप मिच्च' इति चुरादौ । ज्ञापनं मारणादिकं च तस्यार्थः । कथं 'विज्ञापना भर्तृषु सिद्धिमेति' इति 'तज्ज्ञापयत्याचार्यः' इति च । शृणु । माधवमते अचाक्षुषज्ञाने मित्त्वाभावात् । ज्ञापनमात्रे मित्त्वमिति मते तु 'ज्ञा नियोगे' इति चौरादिकस्य । धातूनामनेकार्थत्वात् ।

भाषाभ्यामित्यन्तम् ॥ परिभाषाभ्यामुभयोरनुकरणमित्यन्वयः । **श्रपयतीति** ॥ श्रै धातोर्णिचि 'आदेच उपदेशे' इत्यात्वे 'अर्त्तिह्री' इति पुकि मित्त्वाद् ह्रस्वः । श्रा धातोस्तु स्वत एवाऽऽदन्तत्वाण्णिचि पुकि ह्रस्वः । **पाकादन्यत्रेति** ॥ अर्थनिर्देशस्योपलक्षणत्वादिति भावः 'स्वरति सूति सूयति' इति सूत्रे सू इति पठितेऽपि द्वयोर्ग्रहणे सिद्धे सूतिसूयत्योः पृथग्ग्रहणं 'लुग्विकरण' इति परिभाषां ज्ञापयतीत्याहुः । प्रतिपदोक्तपरिभाषा तु न्यायसिद्धेत्युक्तमेव । **मारणेति** ॥ मारणे तोषणे निशामने च ज्ञा धातुर्वर्तत इत्यर्थः । अक्षतस्य मारणे सम्पूर्वकस्यैव ज्ञाधातोः प्रयोगः । **चाक्षुषज्ञानमिति** ॥ निपूर्वकात् 'शम आलोचने' इत्यस्मात् चौरादिकण्यन्तात् ल्युटि निशामनशब्दस्य निष्पत्तेरिति भावः । **ज्ञापनमात्रमिति** ॥ उपसर्गवशादिह ज्ञापने वृत्तिः । चाक्षुषत्वञ्च ज्ञानस्य न विवक्षितमिति भावः । **निशानेष्विनीति** ॥ 'मारणतोषणनिशानेषु ज्ञा' इति पाठान्तरमित्यर्थः । ननु ज्ञाधातोरस्मात् क्र्यादौ श्नि 'ज्ञाजनोर्जा' इति जादेशे जाति जातः इत्यादि स्यादित्यत आह । **एष्वेवेति** ॥ ज्ञा अवबोधने इति श्नाविकरणस्यैव मारणादिष्वर्थेषु णौ मित्त्वार्थमिहानुवादात् श्नाविकरण एवायमिति भावः । जानातेः मित्त्वफलन्तु णौ ह्रस्वः । पशुं संज्ञपयति अक्षतं मारयतीत्यर्थः । हरिं ज्ञपयति । सन्तोषयतीत्यर्थः । रूपं ज्ञपयति माधवमते दर्शयतीत्यर्थः । मतान्तरे तु बोधयतीत्यर्थः । शरं ज्ञपयति तीक्ष्णीकरोतीत्यर्थः । ननु माधवमते बोधयतीत्यर्थे ज्ञपयतीति कथं मित्त्वम् । तन्मते चाक्षुषज्ञानस्यैव निशामनशब्दार्थत्वादित्यत आह । **ज्ञप मिच्चेति चुरादाविति** ॥ एवञ्च चौरादिकं ज्ञाधातुमादाय बोधनेऽप्यर्थे ज्ञपयतीति ह्रस्वस्सङ्गच्छते इति भावः । ननु चौरादिकस्यापि ज्ञपेर्मारणतोषणनिशामनेष्वेवार्थेषु मित्त्वमस्तु । तत्रार्थान्तरनिर्देशाभावात् । तथाच माधवमते कथं बोधनेऽर्थे मित्त्वमित्यत आह । **ज्ञापनं मारणादिकञ्च तस्यार्थ इति** ॥ ज्ञापनं मारणं तोषणं निशामनञ्च तस्य चौरादिकस्य ज्ञपधातोरर्थो माधवमते इत्यर्थः । **कथमिति** ॥ ज्ञाधातोर्ज्ञपधातोश्च णौ मित्त्वाद्ध्रस्वप्रसङ्गादिति भावः । **शृण्विति** ॥ उत्तरमिति शेषः । **मित्त्वाभावादिति** ॥ ह्रस्वो नेति शेषः । विज्ञापनेत्यत्र तत् ज्ञापयतीत्यत्र च अचाक्षुषमेवाऽऽत्मज्ञानं विवक्षितमिति भावः । ननु ज्ञापनमात्रे मित्त्वमिति मते विज्ञापनेत्यत्र तत् ज्ञापयतीत्यत्र च मित्त्वं दुर्वारमित्यत आह । **ज्ञापनमात्रे इति । चौरादिकस्येति** ॥

निशानेष्विति पठतां हरदत्तादीनां मते तु न काप्यनुपपत्तिः। कम्पने चलिः ८१२। चल कम्पने इति ज्वलादिः। चलयति शाखाम्। कम्पनादन्यत्र तु शीलं चालयति। अन्यथा करोतीत्यर्थः। 'हरतीत्यर्थः' इति स्वामी। सूत्रं चालयति। क्षिपतीत्यर्थः। छदिर् ८१३ ऊर्जने। 'छद अपवारणे' इति चौरादिकस्य स्वार्थे णिजभावे मित्त्वार्थोऽयमनुवादः। अनेकार्थत्वादूर्जेरर्थे वृत्तिः। छदन्तं प्रयुङ्क्ते छदयति। बलवन्तं प्राणवन्तं वा करोतीत्यर्थः। अन्यत्र छादयति। अपवारयन्तं प्रयुङ्क्ते इत्यर्थः। स्वार्थे णिचि तु छादयति। बलीभवति प्राणीभवति अपवारयति वेत्यर्थः। जिह्वोन्मथने लडिः ८१४। 'लड विलासे' इति पठितस्य मित्त्वार्थोऽनुवादः। उन्मथनं क्षोभणम्। जिह्वाशब्देन षष्ठीतत्पुरुषः। लडयति जिह्वाम्।

विज्ञापनेति, ज्ञापयतीति च रूपमिति शेषः। 'नान्ये मितोऽहेतौ' इति निषेधान्न तस्य मित्त्वमिति भावः। ननु नियोगार्थस्य तस्य कथं ज्ञापने वृत्तिरित्यत आह। **धातूनामिति। न कापीति** ॥ विज्ञापनेत्यत्र ज्ञापयतीत्यत्र च ज्ञापनार्थवृत्तित्वात् ज्ञापनस्य च मारणतोषणतीक्ष्णीकरणान्यत्वान्न तस्मिन्नर्थे ज्ञाधातोर्मित्त्वप्रसक्तिरिति भावः। एवञ्च माधवमते बोधने ज्ञाधातोः ज्ञापयतीत्युपधादीर्घः। ज्ञपधातोस्तु ज्ञपयतीत्युपधाह्रस्व इति रूपद्वयमपि साध्विति स्थितम्। **कम्पने चलिरिति** ॥ इका निर्देशोऽयम्। 'चलधातुः कम्पने' मिदित्यर्थः। **ज्वलादिरिति** ॥ तस्य चलेः कम्पने मित्त्वार्थोऽत्रानुवाद इति भावः। **शीलञ्चालयतीति** ॥ अत्र कम्पनार्थकत्वाभावान्न मित्त्वमिति भावः। तदाह। **अन्यथा करोतीत्यर्थ इति** ॥ धातूनामनेकार्थत्वादिति भावः। **छदिर् ऊर्जने इति** ॥ इका निर्देशोऽयम् 'छद धातुरूर्जने' मिदित्यर्थः। ऊर्जनं बलवत्करणं प्राणनं वा। ऊर्ज बलप्राणनयोरित्युक्तेः। अन्यत्र पठितस्यात्रार्थविशेषे णौ मित्त्वार्थोऽनुवाद इति सिद्धान्तः। छदधातुस्त्वयञ्चुराद्यन्तर्गणे युजादौ पठितः। तस्यात्रानुवादो व्यर्थः। नान्ये मितोऽहेताविति ज्ञपादिपञ्चकव्यतिरिक्तस्य चुरादौ मित्त्वनिषेधादित्यत आह। **छद अपवारणे इति** ॥ चुराद्यन्तर्गणयुजादिपठितस्य 'आ धृषाद्वा' इति स्वार्थिकणिजभावपक्षे ऊर्जनेऽर्थे मित्त्वार्थोऽनुवाद इत्यर्थः। स्वार्थिकणिचि सत्येव नान्ये मित इति निषेधप्रवृत्तेरिति भावः। नन्वपवारणार्थकस्य छदेः कथमूर्जने वृत्तिरित्यत आह। **अनेकार्थत्वादिति** ॥ ननु स्वार्थणिजभावे सति मित्त्वङ्किमर्थमित्यत आह। **छदन्तं प्रयुङ्क्ते छदयतीति** ॥ अत्र हेतुमण्णिचि ह्रस्वः। नान्ये मित इति निषेधस्य हेतुमण्णिचि निषेधः स्यादिति भावः। **अन्यत्रेति** ॥ ऊर्जनादन्यत्र अपवारणे इत्यर्थः। **स्वार्थे णिचि त्विति** ॥ 'नान्ये मितः' इति निषेधस्य तत्र प्रवृत्तेरिति भावः। **जिह्वोन्मथने लडिरिति** ॥ इका निर्देशोऽयम्। लडधातुर्जिह्वोन्मथने मिदित्यर्थः। **लडेति** ॥ 'लड विलासे' इति टवर्गान्तेषु भ्वादौ पठितस्य जिह्वोन्मथनेऽर्थे मित्त्वार्थोऽनुवाद इत्यर्थः। एवञ्च धातुभेदाभावात् सर्वथैव मित्त्वकार्यम्फलति। गणभेदाद्धातुभेदे मित्त्वतदभावयोर्विकल्पः स्यादिति भावः। **लडयति**

तृतीयातत्पुरुषो वा । लडयति जिह्वया । अन्ये तु जिह्वाशब्देन तद्व्यापारो लक्ष्यते । समाहारद्वन्द्वोऽयम् । लडयति शत्रुम् । लडयति दधि । अन्यत्र लाडयति पुत्रम् । मदी ८१५ हर्षग्लेपनयोः । ग्लेपनं दैन्यम् । दैवादिकस्य मित्त्वार्थोऽयमनुवादः । मदयति हर्षयति ग्लेपयति वेत्यर्थः । अन्यत्र मादयति चित्तविकारमुत्पादयतीत्यर्थः । ध्वन ८१६ शब्दे । भाव्ययं मित्त्वार्थमनूद्यते । ध्वनयति घण्टाम् । अन्यत्र ध्वानयति । अस्पष्टाक्षरमुच्चारयतीत्यर्थः । अत्र भोजः 'दलिवलिस्खलिरणिध्वनित्रपिक्षपयश्च' इति पपाठ । तत्र 'ध्वनिरणी' उदाहृतौ । 'दल विशरणे' । 'वल संवरणे' 'स्खल सञ्चलने' 'त्रपूष् लज्जायाम्' इति गताः । तेषां णौ दलयति । वलयति । स्खलयति । त्रपयति । 'क्षै क्षये' इति वक्ष्यमाणस्य कृतात्वस्य पुका निर्देशः । क्षपयति । स्वन ८१७ अवतंसने । शब्दे इति पठिष्यमाणस्यानुवादः । स्वनयति । अन्यत्र स्वानयति । 'घटादयो

जिह्वामिति ॥ रसनां रसान् ज्ञापयतीत्यर्थः । 'गतिबुद्धि' इति द्विकर्मकोऽयम् । **लडयति जिह्वयेति** ॥ देवदत्तो रसान् जानाति तज्जिह्वया ज्ञापयतीत्यर्थः । **तद्व्यापार इति** ॥ शब्दप्रयोगादिजिह्वाव्यापार इत्यर्थः । **समाहारेति** ॥ जिह्वाच उन्मथनञ्चेति समाहारद्वन्द्वः । जिह्वाव्यापारे उदाहरति । **लडयति शत्रुमिति** ॥ गेहे शूर इत्यादिशब्दप्रयोगेण गर्हत इत्यर्थः । उन्मथनं लोडनं इत्यभिप्रेत्योदाहरति । **लडयति दधीति** ॥ विलोडयतीत्यर्थः । **अन्यत्रेति** ॥ जिह्वोन्मथनादन्यत्रेत्यर्थः । **लाडयति पुत्रमिति** ॥ क्रीडयतीत्यर्थः । **ग्लेपनन्दैन्यमिति** ॥ दीनीभवनमित्यर्थः । ननु लडादौ शपि मदतीत्यादि स्यादित्यत आह । **दैवादिकस्येति** ॥ तथाच श्यन्विकरण एवायमिति भावः । **ध्वन शब्दे इति** ॥ पूर्वमनुनासिकान्तेषु अणरणेत्यत्र ध्वणधातुर्मूर्धन्यान्तः पठितः । अयन्तु दन्त्यान्त इति भेदः । **भावीति** ॥ ज्वलादौ 'ध्वन शब्दे' इति पठिष्यमाण एवात्र ध्वन्यात्मके अनुच्चारणजन्ये शब्दने मित्त्वार्थमनूद्यते इत्यर्थः । धातुभेदे तु मित्त्वतदभावौ स्यातामिति भावः । **ध्वनयति घण्टामिति** ॥ शब्दायमानाङ्करोतीत्यर्थः । **अन्यत्रेति** ॥ अस्पष्टोच्चारणात्मके शब्दने इत्यर्थः । **अत्रेति** ॥ घटादावित्यर्थः । **तत्रेति** ॥ दलिवल्यादिष्वित्यर्थः । **उदाहृताविति** ॥ घटादाविति शेषः । तत्र ध्वनिरनुपदमेवोदाहृतः । कणिस्तु कणरणगतावित्यत्रेति बोध्यम् । भोजमते प्रागनयोः पाठो नेति न पौनरुक्त्यम् । **गता इति** ॥ भ्वादौ पठिता इत्यर्थः । इह मित्त्वार्थमनूद्यन्त इति शेषः । धात्वन्तरत्वे मित्त्वतदभावौ स्यातामिति भावः । ननु क्षपेरत्र पाठान्मित्त्वे णौ ह्रस्वे क्षपयतीति वक्ष्यति । अस्त्वेवम् । तथापि क्षै क्षये इति भ्वादौ पठिष्यमाणस्य णौ आत्वे पुकि क्षापयतीत्यपि स्यात् । क्षै धातोः क्षपीत्यनुवादासम्भवात् । तत्राह । **क्षै इत्यादि** ॥ णौ आत्वे पुकि मित्त्वाद्ध्रस्वे सति क्षपीति क्षै इत्यस्यानुवादसम्भव इति भावः । **स्वन अवतंसने इति** ॥ अवतंसनं अलङ्कृतिः । **पठिष्यमाणस्येति** ॥ घटादिगणादूर्ध्वं स्वनशब्दे

मित:' (ग सू १८७) मित्संज्ञका इत्यर्थः । 'जनीजृष्क्नसुरञ्जोऽमन्ताश्च' (ग सू १८८) 'मित:' इत्यनुवर्तते । 'जृष्' इति षित्त्वनिर्देशाज्जीर्यतेर्ग्रहणम् । जृणातेस्तु जारयति । केचित्तु 'जनी जॄ ष्णसु—' इति पठित्वा 'ष्णसु निरसने' इति दैवादिकमुदाहरन्ति । 'ज्वलह्वलह्मलनमामनुपसर्गाद्वा' (ग सू १८९) एषां मित्त्वं वा । प्राप्तविभाषेयम् । ज्वलयति—ज्वालयति । उपसृष्टे तु नित्यं मित्त्वम् । प्रज्वलयति । कथं तर्हि प्रज्वालयति उन्नामयतीति । घञन्तात् 'तत्करोति—' इति णौ । कथं संक्रामयतीति । 'मितां ह्रस्वः' (सू २५६८) इति सूत्रे 'वा चित्तविरागे' (सू २६०५) इत्यतो 'वा' इत्यनुवर्त्य व्यवस्थितविभाषाश्रयणादिति वृत्तिकृत् । एतेन 'रजो विश्रामयन् राज्ञां' 'धुर्यान्विश्रामयेति

इति पठिष्यमाणस्य स्वनेरवतंसनेऽर्थे णौ मित्त्वार्थोऽत्रानुवाद इत्यर्थः । धात्वन्तरत्वे तु मित्त्वतदभावौ स्यातामिति भावः । **स्वनयतीति** ॥ भूषयतीत्यर्थः । **अन्यत्रेति** ॥ अवतंसनादन्यत्र शब्देऽर्थे णौ मित्त्वाभावान्न ह्रस्व इति भावः । **घटादयो मित इति** ॥ गणसूत्रम् । ननु घटादिषु मकारानुबन्धादर्शनात्कथं मितस्ते स्युरित्यत आह । **मित्संज्ञका इति** ॥ मित्कार्यभाज इत्यर्थः । **जनीजृषिति** ॥ गणसूत्रम् । जनी जृष् क्नसु रञ्ज् एषान्द्वन्द्वात्प्रथमाबहुवचनम् । अम् अन्ते येषान्ते अमन्ताः । कमिगम्यादयः । एते अघटादित्वेऽपि मित इत्यर्थः । **जीर्यतेरिति** ॥ 'जृष् वयोहानौ' इति श्यन्विकरणस्येत्यर्थः । **जृणातेस्त्विति** ॥ 'जॄ वयोहानौ' इति श्नाविकरणस्य षित्त्वाभावेनात्र ग्रहणाभावान्न मित्त्वमिति भावः । **उदाहरन्तीति** ॥ नन्मते ज्णानेरपि मित्त्वमिति भावः । **ज्वलह्वल** ॥ इत्यपि गणसूत्रम् । **प्राप्तविभाषेयमिति** ॥ ज्वलह्वलह्मलामघटादित्वान्नमेर्मान्तत्वाच्च मित्त्वस्य प्राप्तेरिति भावः । **उपसृष्टे त्विति** ॥ सोपसर्गे त्वित्यर्थः । **कथं तर्हीति** ॥ अनुपसर्गादिति विशेषणे सति ज्वलेर्नमेश्च णौ मित्त्वविकल्पाभावाज्जनीजृषिति मित्त्वाद्ध्रस्वो नित्यः स्यादित्याक्षेपः । समाधत्ते । **घञन्तादिति । तत्करोतीति** ॥ णावित्यनन्तरं समाधेयमिति शेषः । प्रज्वलनं प्रज्वालः । उन्नमनम् उन्नामः । भावे घञ् । उपधावृद्धिः । प्रज्वालङ्करोतीति उन्नामङ्करोतीति चार्थे 'तत्करोति तदाचष्टे' इति णिचि 'णाविष्ठवत्' इति इष्ठवत्त्वात् टिलोपे सति तस्य स्थानिवत्त्वात् मित्त्वप्रयुक्तह्रस्वाभावे प्रज्वालि उन्नामि इत्याभ्यां लटि तिपि शपि गुणे अयादेशे प्रज्वालयति उन्नामयतीति रूपे इति भावः । ननु सम्पूर्वात् क्रमेर्णौ सङ्क्रामयतीति रूपमिष्यते । तत्र अमन्तत्वे मित्त्वाद्ध्रस्वप्रसङ्गः । नच क्रमणङ्क्राम इति घञन्तात्तत्करोतीति णावुक्तरीत्या ह्रस्वाभाव इति समाधानं सम्भवति । क्रमेर्घञि हि 'नोदात्तोपदेशस्य' इति वृद्धिप्रतिषेधे सति क्रम इत्येव भवति । ननु क्राम इति कृत्वा उक्तसमाधानासम्भवादित्यभिप्रेत्याक्षिपति । **कथमिति** ॥ समाधत्ते । **मितामिति** ॥ 'मितां ह्रस्वः' इति सूत्रे वेत्यनुवर्त्य मित्त्वाभावे संक्रामयतीति रूपमित्यन्वयः । ननु कदाचिद्ध्रस्वो दुर्वार इत्यत आह । **व्यवस्थितेति** ॥ तथाचात्र ह्रस्वाभाव एवाश्रीयत इति

सः' इत्यादि व्याख्यातम्। 'ग्लास्नावनुवमां च' (ग सू १९०)। अनुपसर्गादेषां मित्त्वं वा स्यात्। आद्ययोरप्राप्ते इतरयोः प्राप्ते विभाषा। 'न कम्यमिचमाम्' (ग सू १९१)। अमन्तत्वात्प्राप्तं मित्त्वमेषां न स्यात्। कामयते। आमयति। चामयति। शमो ८१८ दर्शने (ग सू १९२)। शाम्यतिर्दर्शने मिन्न स्यात्। निशामयति रूपम्। अन्यत्र तु 'प्रणयिनो निशमय्य वधूकथाः' कथं तर्हि 'निशामय तदुत्पत्तिं विस्तराद्गदतो मम' इति। 'शम आलोचने' इति चौरादिकस्य। धातूनामनेकार्थत्वाच्छ्रवणे वृत्तिः। शाम्यतिवत्। यमो ८१९ ऽपरिवेषणे (ग सू १९३)। यच्छतिर्भोजनतोऽन्यत्र मिन्न स्यात्। आयामयति। द्राघयति, व्यापारयति वेत्यर्थः। परिवेषणे तु यमयति ब्राह्मणान्। भोजय-

---

भावः। **वृत्तिकृदिति** ॥ भाष्ये तु नैतद्दृश्यत इति भावः। **एतेनेति** ॥ व्यवस्थितविभाषाश्रयणेनेत्यर्थः। 'ग्लास्नावनुवमाश्च' इत्यपि गणसूत्रम्। प्रथमार्थे षष्ठी। अनुपसर्गादिति मित इति वेति चानुवर्तते। फलितमाह। **अनुपसर्गादिति। आद्ययोरिति** ॥ ग्लास्ना इत्यनयोरघटादित्वादप्राप्ते मित्त्वे इतरयोर्वनुवमोः प्राप्ते मित्त्वे विभाषेत्यर्थः। तत्र 'वनु च नोच्यते' इति घटादौ पाठाद्वमेस्त्वमन्तत्वान्मित्त्वप्राप्तिरिति बोध्यम्। 'न कम्यमिचमाम्' इति शमो दर्शने इति च गणसूत्रम्। दर्शनं चाक्षुषज्ञानम्। 'शम उपशमे' इति दैवादिकः श्यन्विकरण एवात्र गृह्यते। ननु 'शम आलोचने' इति चौरादिकः। नान्ये मितोऽहेताविति तस्य मित्त्वनिषेधात्। तदाह। **शाम्यतिरिति। निशामयति रूपमिति** ॥ पश्यतीत्यर्थः। उपशमार्थकस्यापि अनेकार्थकत्वात् दर्शने वृत्तिः। **अन्यत्रेति** ॥ दर्शनादन्यत्रेत्यर्थः। **निशमय्येति** ॥ श्रावयित्वेत्यर्थः। शमेर्ण्यन्तात् क्त्वो ल्यपि कृते 'ल्यपि लघुपूर्वात्' इति णेरयादेशः। **कथमिति** ॥ तर्हि दर्शनार्थकस्यैव शमेर्मित्त्वनिषेधे सति शृणु इत्यर्थे मित्त्वाद्ध्रस्वप्रसङ्गान्निशामयेति कथमित्याक्षेपः। समाधत्ते। **शम आलोचने इति चौरादिकस्येति** ॥ निशामयेति रूपमिति शेषः। नान्ये मितोऽहेताविति तस्य मित्त्वनिषेधात् नह्रस्व इति भावः। ननु चौरादिकस्य शमेरालोचनार्थकत्वात् कथं श्रवणे वृत्तिरित्यत आह। **धातूनामिति। शाम्यतिवदिति** ॥ श्यन्विकरणस्य शमेरुपशमार्थकस्य यथा दर्शने वृत्तिस्तद्वदित्यर्थः। 'यमोऽपरिवेषणे' इत्यपि गणसूत्रम्। भोजनपात्रे ओदनापूपादिभोज्यद्रव्याणां स्थापनम्परिवेषणम्। तदाह। **भोजनतोऽन्यत्रेति** ॥ भुक्त्यनुकूलपरिवेषणादन्यत्रेत्यर्थः। 'यम उपरमे' इत्यस्य उपसर्गवशात् परिवेषणे ततोऽन्यस्मिन्नप्यर्थे वृत्तिः सम्भवति। तत्र अपरिवेषणे वृत्तौ मित्त्वन्नेत्यर्थः। **आयामयतीति** ॥ अत्रापरिवेषणे वृत्तेर्नमित्त्वमिति भावः। तदाह। **द्राघयतीति** ॥ दीर्घीकरोतीत्यर्थः। **व्यापारयतीति** ॥ प्रवर्तयतीत्यर्थः। **यमयति ब्राह्मणानिति** ॥ परिवेषणार्थकत्वान्मित्त्वामिति भावः। तदाह। **भोजयतीति** ॥ भुञ्जते ब्राह्मणाः तान्परिवेषणेन प्रवर्तयतीत्यर्थः। ननु पर्यवसितं नियमयन्नित्यत्र अपरिवेषणार्थकतया मित्त्वाभावात्कथं

तीत्यर्थः। 'पर्यवसितं नियमयन्' इत्यादि तु नियमवच्छब्दात्तत्करोतीति णौ बोद्ध्यम्। स्खदिर् ८२० अवपरिभ्यां च' (ग सू १९४)। मिन्नेत्येव। अवस्खादयति। परिस्खादयति। 'अपावपरिभ्यः' इति न्यासकारः। स्वामी तु 'न कमि–इति नञमुत्तरत्रिसूत्र्यामननुवर्त्य 'शमः अदर्शने' इति चिच्छेद। यमस्तु 'अपरिवेषणे' मित्त्वमाह। तन्मते 'पर्यवसितं नियमयन्' इत्यादि सम्यगेव। 'उपसृष्टस्य स्खदेश्चेदवादिपूर्वस्य' इति नियमात्प्रस्खादयतीत्याह। तस्मात्सूत्रद्वये उदाहरणप्रत्युदाहरणयोर्व्यत्यासः फलितः। इदञ्च

ह्रस्व इत्यत आह। **पर्यवसितमित्यादि**॥ नियमनन्नियमः। 'यमः समुपनिविषु च' इति भावे कप्रत्ययः। तस्मान्मतुप्। नियमवच्छब्दात्तत्करोतीति णिचि 'विन्मतोर्लुक्' इति मतुपो लुकि ण्यन्ताल्लटश्शतरि गुणायादेशयोर्नियमयच्छब्द इति भावः। वस्तुतस्तु मतुपो लुकि टिलोपस्याप्राप्त्या 'अचो ञ्णिति' इति वृद्धौ पुगागमापत्तिः। ततश्च नियमवदित्यर्थकात् अर्श आद्यजन्तात् नियमशब्दात् 'तत्करोति' इति णिचि इष्ठवत्त्वाट्टिलोपे तस्य स्थानिवत्त्वादुपधावृद्ध्यभावे नियमयन्निति समर्थनीयमिति शब्देन्दुशेखरे स्थितम्। 'स्खदिरवपरिभ्याञ्च' इत्यपि गणसूत्रम्। स्खदिरिति इका निर्देशः। अव परि आभ्याम्परः स्खदधातुर्मिन्नेत्यर्थः। 'स्खद स्खदने' इति घटादौ पाठान्मित्त्वप्राप्तिः। **परिस्खादयतीति**॥ अषोपदेशत्वेन आदेश सकारत्वाभावान्न ष इति भावः। **अपावेति**॥ 'स्खदिरपावपरिभ्यः' इति न्यासकारः। पपाठेत्यर्थः। तन्मते अपस्खादयतीत्यत्रापि मित्त्वाभावान्न ह्रस्वः। **स्वामी त्विति**॥ 'न कम्यमिचमाम्' इत्यत्र श्रुतः नञ् 'शमो दर्शने' 'यमोऽपरिवेषणे' 'स्खदिरवपरिभ्याञ्च' इति त्रिषु सूत्रेषु नानुवर्तते। शमः अदर्शने इति च्छेदः। शमधातुः अदर्शने मित्स्यादित्यर्थः। अमन्तत्वादेव सिद्धे नियमार्थमिदम्। अदर्शन एव शमधातुर्मित्स्यात् नतु दर्शने इति स्वामिमतम्। इदञ्च पर्यवसानगत्या पूर्वमतान्नातिरिच्यते। **यमस्त्विति**॥ यमधातोस्तु अपरिवेषण एव मित्त्वमाहेत्यर्थः। अमन्तत्वादेव सिद्धेरपरिवेषण एव यमधातुर्मित् नतु परिवेषण इति फलति। एवञ्च द्राघयति व्यापारयति वेत्यर्थे मित्त्वाद्ध्रस्वे आयमयतीत्येव रूपम्। परिवेषणे तु मित्त्वाभावाद्ध्रस्वाभावे यामयति ब्राह्मणानिति भवतीति पूर्वमताद्विपरीतम्फलति। एवञ्च पर्यवसितन्नियमयन्नित्यत्र यमेरपरिवेषणार्थत्वान्मित्त्वे ह्रस्वो निर्बाधः। तदाह। **तन्मते इति**॥ स्खदेर्घटादित्वादेव मित्त्वसिद्धेः स्खदिरवपरिभ्याञ्चेति सूत्रमपि नियमार्थम्। सोपसर्गस्य चेत् स्खदेर्मित्त्वं तर्हि अवपरिभ्यां परस्यैव मित्त्वं न तूपसर्गान्तरादिति। एवञ्च प्रस्खादयतीत्यत्र मित्त्वाभावान्न ह्रस्वः। अवस्खदयति परिस्खदयति इत्यत्र तु मित्त्वाद्ध्रस्व इति फलति। तदाह। **उपसृष्टस्येति**॥ सोपसर्गस्येत्यर्थः। पूर्वमते तु अवपरिभ्याम्परस्य मित्त्वनिषेधादवस्खादयति परिस्खादयतीति न ह्रस्वः। प्रस्खदयतीत्यत्र तु अवपरिपूर्वकत्वाभावेन मित्त्वनिषेधाभावाद्ध्रस्व इति विपरीतम्। **तस्मादिति**॥ यमोऽपरि-

मतं वृत्तिन्यासादिविरोधादुपेक्ष्यम् । फण ८२१ गतौ । 'न' इति निवृत्तमसम्भवात् । निषेधात्पूर्वमसौ न पठितः । फणादिकार्यानुरोधात् ।

२३५४ । फणां च सप्तानाम् । (६-४-१२५)

एषां वा एत्त्वाभ्यासलोपौ स्तः किति लिटि सेटि थलि च । फेणतुः । फेणुः । पफणतुः । पफणुः । फेणिथ । पफणिथ । फणयति । 'वृत्' घटादिः समाप्तः । फणेः प्रागेव वृदित्येके । तन्मते फाणयतीत्येव । राजृ ८२२ दीप्तौ । 'स्वरितेत्' । राजति–राजते । रेजतुः–रराजतुः । रेजे–रराजे । 'अतः' इत्यनुवृत्तावपि विधानसामर्थ्यादात एत्त्वम् । टु भ्राजृ ८२३ टु भ्राशृ ८२४ टु भ्लाशृ ८२५ दीप्तौ । अनुदात्तेतः । भ्राजतेरिह पाठः फणादिकार्यार्थः । पूर्वं पाठस्तु व्रश्चा-

---

वेषणे । स्खदिरवपरिभ्याञ्चेति सूत्रद्वये उक्तरीत्या मित्त्वनियमविद्याश्रयणादुदाहरणप्रत्युदाहरणयोरुक्तरीत्या व्यत्यासः फलित इत्यर्थः । **उपेक्ष्यमिति** ॥ 'न पादमाङ्' इति सूत्रव्याख्यावसरे यमोऽपरिवेषणे इति मित्त्वम्प्रतिषिध्यत इति वृत्तिन्यासयोरुक्तत्वादिति भावः । केचित्तु स्वामिमते पर्यवसितनियमयन्नित्यादिसामञ्जस्यात्तावेवोपेक्ष्याविल्याहुः । **फण गताविति ॥** ननु घटादित्वेऽपि नायं मित् । इतः प्राक् 'स्वन अवतंसने' इति उत्तरमेव घटादयो मित इत्युक्तेः । तत्राह । **न इति निवृत्तमसम्भवादिति** ॥ प्राप्तिं विना मित्त्वस्य निषेधासम्भवादिह नेति नानुवर्तते, किन्तु मिदित्येवानुवर्तत इत्यर्थः । ननु फण गताविल्यत्र मिन्नेति यदि नानुवर्तते तर्हि 'न कम्यमिचमाम्' इति निषेधकाण्डात् प्रागेवायङ्कुतो न पठितः । तदाह । **निषेधात्पूर्वमसौ न पठित इति ॥** कुत इत्यत आह । **फणादिकार्यानुरोधादिति** ॥ निषेधकाण्डात्प्रागेव फणेः पाठे कम्यमिचमामपि फणादिष्वन्तर्भावः स्यादिति भावः । **फणाञ्च** ॥ 'अत एकहल्मध्ये' इत्यतो लिटीति 'थलिच सेटि' इति चानुवर्तते । 'घ्वसोः' इत्यतः एदिति, गमहनेत्यतः कितीति 'वा जॄभ्रमुत्रसाम्' इत्यतो वेति च । तदाह । **एषामिति** ॥ फणादीनामित्यर्थः । फणामिति बहुवचनात् तदादिलाभः । 'फण गतौ' इत्यत्र मिदित्येवानुवर्तते नेति तु नानुवर्तते इत्यस्य प्रयोजनमाह । **फणयतीति । वृदिति** ॥ कर्तरि क्विबन्तम् । वृतुधातुरिह समाप्त्यर्थकः । तदाह । **घटादिः समाप्त इति । फणेः प्रागेवेति** ॥ एवं सति फणेरघटादित्वान्न मित्त्वमिति भावः । तदाह । **तन्मते फणयतीत्येवेति** ॥ इति घटादयः । **राजृ दीप्ताविति ॥** इत आरभ्य षण्णामेत्त्वाभ्यासलोपौ फणादित्वात्पक्षे भवतः । तदाह । **रेजतुरित्यादि** ॥ ननु 'फणाञ्च सप्तानाम्' इत्यत्र अत इत्यनुवृत्तेः कथमिह एत्त्वाभ्यासलोपाविल्यत आह । **अत इत्यनुवृत्तावपीति ॥** अत इति नानुवर्तते । तदनुवृत्तावपि फणादिसप्तानामपि वचनसामर्थ्यात् राजृधातोराकारस्याप्येत्वाभ्यासलोपस्य विकल्पः स्यादेवेत्यर्थः । अत इति राजादिधातौ न सम्बध्यते, असम्भवादिति यावत् । **टु भ्राजृ टु भ्राशृ टु भ्लाशृ दीप्ताविति** ॥ टुरित् । ट्वितोऽथुजित्येतदर्थः । **अनुदात्तेत इति ॥** एते त्रय इति शेषः । ननु टु भ्राजृ इत्येव सिद्धौ पूर्वञ्चवर्गान्तेष्वनुदात्तेत्सु

दिषत्वाभावार्थः । तत्र हि राजिसाहचर्यात्फणादेरेव ग्रहणम् । भ्रेजे–बभ्राजे । 'वा भ्राश—' (२३२१) इति श्यन्वा । भ्राश्यते–भ्राशते । भ्रेशे–बभ्राशे । भ्लाशते भ्लाश्यते । भ्लेशे–बभ्लाशे । द्वावपीमौ तालव्यान्तौ । स्यमु ८२६ स्वन ८२७ ध्वन ८२८ शब्दे । स्यमादयः क्षरत्यन्ताः परस्मैपदिनः । स्येमतुः–सस्यमतुः । अस्यमीत् । स्वेनतुः–सस्वनतुः । सस्वनुः । अस्वनीत्–अस्वानीत् । विष्वणति । अवष्वणति । सशब्दं भुङ्क्त इत्यर्थः । वेश्च स्वनः–' (सू २२७४) इति षत्वम् । फणादयो गताः । दध्वनतुः । षम ७२९ ष्टम ८३० अवैकल्ये । ससाम । तस्ताम । ज्वल ८३१ दीप्तौ 'अतो ल्रान्तस्य' (सू-२३३०) । अज्वालीत् । चल ८३२ कम्पने । जल ८३३ घातने । घातनं तैक्ष्ण्यम् । टल ८३४ ट्वल ८३५ वैक्लव्ये । ष्ठल ८३६ स्थाने । हल ८३७ विलेखने । णल ८३८ गन्धे । 'वन्धने' इत्येके । पल ८३९ गतौ । पलति । बल ८४० प्राणने, धान्यावरोधने च । बलति । बेलतुः । बेलुः । 'पुल ८४१ महत्त्वे । पोलति । कुल ८४२ संस्त्याने बन्धुषु च । संस्त्यानं सङ्घातः । बन्धुशब्देन तद्व्यापारो गृह्यते । कोलति । चुकोल । शल ८४३ हुल ८४४ पत्लृ ८४५ गतौ । शशाल । जुहोल । पपात । पेततुः । पतिता ।

२३५५ । पतः पुम् । (७-४-१९)

'एजृ भ्रेजृ भ्राजृ दीप्तौ' इति भ्राजेः पाठो व्यर्थ इत्यत आह । **भ्राजतेरिति । षत्वाभावार्थ इति** ॥ व्रश्चभ्रस्जेति षत्वविधौ भ्राजेर्ग्रहणाभावार्थ इत्यर्थः । ननु पूर्वं पठितस्यापि षत्वविधौ कुतो न ग्रहणमित्यत आह । **तत्र हीति** ॥ षत्वविधौ हीत्यर्थः । एत्वाभ्यासलोपयोः पाक्षिकत्वादाह । **भ्रेजे बभ्राजे इति । द्वावपीमाविति** ॥ द्वितीयतृतीयावित्यर्थः । ननु विष्वणतीत्यत्र कथं षत्वम् । केवलदन्त्याजन्तसादित्वाभावेन अषोपदेशतया आदेशसकारत्वाभावात् । तथा अवष्वणतीत्यत्र इणकवर्गाभ्याम्परत्वाभावान्न षत्वस्य प्रसक्तिः । सात्पदाद्योरिति निषेधाच्चेत्यत आह । **वेश्च स्वन इतीति** ॥ तत्र चकारेण अवाच्चेत्यपि लभ्यत इति भावः । **फणादयो गता इति** ॥ ध्वनतेः प्रागिति शेषः । ततश्च ध्वनेर्न फणादिकार्यमिति भावः । तदाह । **दध्वनतुरिति । षम ष्टमेति** ॥ षोपदेशौ । **तस्तामेति** ॥ सत्वे सति ष्टुत्वनिवृत्तिरिति भावः । **तैक्ष्ण्यमिति** ॥ तीक्ष्णीभवनमित्यर्थः । **टल ट्वल वैक्लव्ये इति** ॥ वैक्लव्यम्भयादिजनितो व्यग्रीभावः । **णल गन्धे इति** ॥ णोपदेशोऽयम् । गन्धः गन्धक्रिया । **तद्व्यापार इति** ॥ बन्धुतानुकूलो विवाहादिव्यापार इत्यर्थः । पत्लृधातुस्तवर्गप्रथमान्तः सेट्कः । लुङि लृदित्वात् च्लेरङि कृते अपत् अ त् इति स्थिते । **पतः पुम्** ॥ शेषपूरणेन

अङि परे । अपप्तत् । 'नेर्गद—' (सू २२८५) इति णत्वम् । प्रण्यपप्तत् । कथे ८४६ निष्पाके । कथति । चकाथ । अकथीत् । पथे ८४७ गतौ । अपथीत् । मथे ८४८ विलोडने । मेथतुः । अमथीत् । टु वम् ८४९ उद्गिरणे । इहैव निपातनात् ऋतः इत्त्वमिति सुधाकरः । ववाम । ववमतुः । वादित्वादेत्त्वाभ्यासलोपौ न । भागवृत्तौ तु वेमतुरित्याद्यप्युदाहृतम् । तद्भाष्यादौ न दृष्टम् । भ्रमु ८५० चलने । 'वा भ्राश—' (सू २६२१) इति श्यन्वा भ्रम्यति । भ्रमति । भ्राम्यति इति तु दिवादौ वक्ष्यते ।

२३५६ वा जॄभ्रमुत्रसाम् । (६-४-१२४)

एषामेत्त्वाभ्यासलोपौ वा स्तः किति लिटि सेटि थलि च । भ्रेमतुः–बभ्रमतुः । अभ्रमीत् । क्षर ८५१ संचलने । अक्षारीत् ।

अथ द्वावनुदात्तेतौ । षह ८५२ मर्षणे । 'परिनिविभ्यः—' (सू-२२७५) इति षत्वम् । परिषहते । सेहे । सहिता । 'तीषसह—'(सू २३४०) इति वा इट् । इडभावे ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः ।

२३५७ । सहिवहोरोदवर्णस्य । (६-३-११५)

अनयोरवर्णस्य ओत्स्याड्ढलोपे सति ।

सूत्रं व्याचष्टे । **अङि परे इति** ॥ 'ऋदृशोऽङि' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । पतेः पुम् स्यादङि परे इति फलितम् । पुमि मकार इत् उकार उच्चारणार्थः मित्त्वादन्त्यादचः परः । तदाह । **अपप्तदिति । कथे निष्पाके इति** ॥ जलक्षीरघृतादीनाम्पादभागादिशोषणपर्यन्तः पाको निष्पाकः । **अकथीदिति** ॥ एदित्त्वान्न वृद्धिः । एवं अमथीत् । **टु वम् उद्गिरणे इति** ॥ टुरित् । नायमुदित् । तेन 'उदितो वा' इति क्त्वायामिड्विकल्पो न । 'गॄ निगरणे' इति दीर्घान्तोऽयम् । नन्वस्माद्धातेर्ल्युटि 'ऋत इद्धातोः' इति इत्त्वम्बाधित्वा परत्वात् 'सार्वधातुक' इति गुणे सति उद्गरण इत्येव निर्देशो युज्यत इत्यत आह । **इहैवेति** ॥ उद्गिरण इत्यर्थनिर्देशः पाणिनीय इति सुधाकरो मन्यते । **भ्रमु चलने इति** ॥ वक्रमार्गसञ्चारे इत्यर्थः । अयथार्थज्ञानेऽप्ययम् । उदितो वेति क्त्वायामिड्विकल्पार्थमुदित्त्वम् । **वा जॄभ्रमु** ॥ 'अत एकहल्मध्ये' इत्यतो लिटि इति 'थलि च सेटि' इति चानुवर्तते । 'घ्वसोरेद्धौ' इत्यतः एदिति 'गमहनेत्यतः' कितीति च । तदाह । **एषामिति । अभ्रमीदिति** ॥ ह्ययन्तेति न वृद्धिः । **अक्षारीदिति** ॥ 'अतो ल्रान्तस्य' इति वृद्धिः । **षह मर्षणे इति** ॥ अपराधे सत्यपि कोपानाविष्करणं मर्षणम् । **इडभावे इति** ॥ सह् ता इति स्थिते होढ इति ढत्वं 'झषस्तथोः' इति तकारस्य धत्वम् । धस्य ष्टुत्वेन ढः । 'ढोढे लोपः' इति पूर्वस्य ढस्य लोप इत्यर्थः । सढा इति स्थितम् । **सहिवहोः । ढलोपे इति** ॥ ढ्लोप इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । रलोप इति तु नानुवर्तते ।

२३५८ । सोढः । (८-३-११५)

सोड्रूपस्य सहेः सस्य षत्वं न स्यात् । परिसोढा ।

२३५९ । सिवादीनां वाड्व्यवायेऽपि । (८-३-७१)

परिनिविभ्यः परेषां सिवादीनां सस्य षो वा स्यादड्व्यवायेऽपि । पर्यषहत । पर्यसहत । रमु ८५३ क्रीडायाम् । रेमे । रेमिषे । रन्ता । रंस्यते । रंसीष्ट । अरंस्त ।

अथ कसन्ताः परस्मैपदिनः । षद्लृ ८५४ विशरणगत्यवसादनेषु ।

२३६० । पाघ्राध्मास्थाम्नादाण्दृश्यर्तिसर्तिशदसदां पिबजिघ्रधमतिष्ठमनयच्छपश्यर्च्छधौशीयसीदाः । (७-३-७८)

पादीनां पिबादयः स्युरित्संज्ञकशकारादौ प्रत्यये परे । सीदति । ससाद ।सेदतुः । सेदिथ—ससत्थ । सत्ता । सत्स्यति । लृदित्त्वादङ् । असदत् । 'सदिरप्रतेः' (सू २२७१) निषीदति । न्यषीदत् ।

असम्भवात् । तथाच सकारादाकारस्य ओत्वे सोढेति रूपम् । परिसोढेत्यत्र परिनिविभ्य इति षत्वे प्राप्ते । **सोढः** ॥ सोढ इति सहेरोत्वसम्पन्नस्य षष्ठ्यन्तत्वम् । 'सहेः साडस्सः' इत्यतः स इति पञ्चम्यन्तमनुवर्तते । 'न रपर' इत्यतो नेति । मूर्धन्य इत्यधिकृतम् । तदाह । **सोड्रूपस्येत्यादिना । सिवादीनाम्** ॥ 'परिनिविभ्यः' इति सूत्रादुत्तरमिदं सूत्रम् । तदाह । **परिनिविभ्यः परेषामिति** ॥ सिवुसहसुट्स्तुस्वञ्जामिति शेषः । **रमु क्रीडायामिति** ॥ नायमुदिदिति माधवः । केचित्तु उदितं मत्वा 'उदितो वा' इति क्त्वायामिड्विकल्पमिच्छन्ति । अनिट्कोऽयम् । लिटि क्रादिनियमादिट् । तदाह । **रेमिषे इति । अथ कसन्ता इति** ॥ 'कस गतौ' इत्येतत्पर्यन्ता इत्यर्थः । षद्लृधातुः षोपदेशः अनिट्कश्च । लटि शपि सद् अ इति स्थिते । **पाघ्राध्मा** ॥ पा घ्रा ध्मा स्था म्ना दाण् दृशि अर्ति सर्ति शद् सद् एषाद्वन्द्वात् षष्ठीबहुवचनम् । पिब जिघ्र धम तिष्ठ मन यच्छ पश्य ऋच्छ धौ शीय सीद एषान्द्वन्द्वात् प्रथमाबहुवचनम् । यथासङ्ख्यमादेशाः । ष्ठिवुक्लमु इत्यतः शितीत्यनुवर्तते । श्चासौ इच्चेति कर्मधारयः । अङ्गाक्षिप्तप्रत्ययविशेषणत्वात् तदादिविधिः । तदाह । **इत्संज्ञकेति । ससादेति** ॥ इत्संज्ञकशकारादिप्रत्ययाभावात् न सीदादेशः । श् इत् यस्यसः शित् शितीति बहुव्रीह्याश्रयणे तु पाधातोः कर्मणि लिटि एशि आल्लोपे पपे इत्यत्रापि पिबादेशः स्यादिति बोध्यम् । थलि क्रादिनियमप्राप्तस्य इटः 'उपदेशे अत्वतः' इति निषेधेऽपि भारद्वाजनियमाद्वेट् । तत्र इट्पक्षे थलि च सेटीत्येत्वाभ्यासलोपौ । तदाह । **सेदिथ, ससत्थेति** ॥ सेदिव । सेदिम । क्रादिनियमादिट् । **न्यषीददिति** ॥ 'प्राक्सितादड्व्यवायेऽपि' इति षत्वम् । निषसादेत्यत्र अभ्यासात्

२३६१। सदेः परस्य लिटि। (८-३-११८)

सदेरभ्यासात्परस्य षत्वं न स्याल्लिटि। निषसाद। निषेदतुः। शद्लृ ८५५ शातने। विशीर्णतायामयम्। शातनं तु विषयतया निर्दिश्यते।

२३६२। शदेः शितः। (१-३-६०)

शिद्भाविनोऽस्मादात्मनेपदं स्यात्। शीयते। शशाद। शेदतुः। शेदिथ। शशत्थ। शत्ता। अशदत्। क्रुश ८५६ आह्वाने रोदने च। क्रोशति। क्रोष्टा। च्लेः क्सः। अक्रुक्षत्। कुच ८५७ सम्पर्चनकौटिल्यप्रतिष्टम्भविलेखनेषु। कोचति। चुकोच। बुध ८५८ अवगमने। बोधति। बोधिता। बोधिष्यति।

परस्य 'स्थादिष्वभ्यासेन' इति षत्वे प्राप्ते। **सदेः परस्य**॥ 'न रपर' इत्यतः नेत्यनुवर्तते। मूर्धन्य इत्यधिकृतम्। सदेरित्यवयवषष्ठी। परशब्द उत्तरखण्डपरः। सदेरुत्तरखण्डस्य षत्वन्नेति लभ्यते। फलितमाह। **सदेरभ्यासात्परस्येति। शद्लृ शातने इति**॥ ननु शद्धातोरस्मात् हेतुमण्ण्यन्तात् ल्युटि 'शदेरगतौ तः' इति दकारस्य तकारे शातनशब्दः। तथाच शातनं शीर्णतानुकूलक्रियेति फलति। एवञ्च सकर्मकत्वापत्तौ विशीर्यतीत्यर्थे शीर्यत इति वक्ष्यमाणमुदाहरणं कथमित्यत आह। **विशीर्णतायामिति**॥ विशरणे इत्यर्थः। तर्हि कथं शातनमिति हेतुमण्णिजित्यत आह। **शातनन्तु विषयतयेति**॥ विपूर्वात् 'षिञ् बन्धने' इत्यस्मात् विषयशब्दः। अविनाभावेनेत्यर्थः। प्रयोजकव्यापारं विना विशरणस्यासम्भवात् शातननिर्देशः। ण्यर्थस्याविवक्षितत्वात् विशरणमेव शद्लृधात्वर्थ इति यावत्। **शदेः शितः**॥ 'अनुदात्तङितः' इत्यस्मादात्मनेपदमित्यनुवर्तते। श् इत् यस्य सः शित्। शप् विवक्षितः। शिति विवक्षिते सतीत्यर्थः। तिङुत्पत्तेः पूर्वं सार्वधातुकाश्रयस्य शपोऽसम्भवात्। तदाह। **शिद्भाविन इति**॥ शिद्भावी भविष्यन् यस्मात्स शिद्भावी तस्मादित्यर्थः। **शीयते इति**॥ शपि सदेः शीयादेशः। विशीर्यतीत्यर्थः। शीयेते। शीयन्ते। इत्यादि। शिद्विषयादित्युक्तेर्लिटि नात्मनेपदम्। इत्संज्ञकशकारादावित्युक्तेर्न शीयादेशः। तदाह। **शशादेति**॥ अनिट्कोऽयम्। क्रादिनियमप्राप्तस्य इटः 'उपदेशेऽत्वतः' इति नियमात्थलि भारद्वाजनियमात् वेट्। तदाह। **शेदिथ। शशत्थेति च**॥ इट्पक्षे 'थलि च सेटि' इत्येत्वाभ्यासलोपाविति भावः। शेदिव। शेदिम। क्रादिनियमादिट्। **अशददिति**॥ लृदित्वादङिति भावः। क्रुश धातुरनिट्कः। चुक्रोशिथ। क्रादिनियमात्थलि नित्यमिट्। अजन्ताकारवत्त्वाभावान्न भारद्वाजनियमः। चुक्रुशिव। चुक्रुशिम। **क्रोष्टेति**॥ व्रश्चादिना शस्य षत्वे ष्टुत्वेन तकारस्य टः। **च्लेः क्स इति**॥ इगुपधशलन्तत्वादिति भावः। **अक्रुक्षदिति**॥ व्रश्चादिना शस्य षः। 'षढोः' इति षस्य कः। सस्य षत्वम्। कित्त्वान्न गुणः। नापि हलन्तलक्षणा वृद्धिः। **कुच सम्पर्चने इति**॥ 'कुच शब्दे' इति पठितस्य पुनरिह पाठः सम्पर्चनादावेव ज्वलादिकार्यणप्रत्ययार्थः। अर्थनिर्देशः क्वचित्पाणिनीय इति भूधातौ प्रपञ्चितम्। **बुध**

रुह ८५९ बीजजन्मनि प्रादुर्भावे च। रोहति। रुरोह। रुरोहिथ। रोढा रोक्ष्यति। अरुक्षत्। कस ८६० गतौ। अकासीत्—अकसीत्। वृत्: ज्वलादिगणः समाप्तः।

अथ गूहत्यन्ताः स्वरितेतः। हिक्क ८६१ अव्यक्ते शब्दे। हिक्कति—हिक्कते। अञ्चु ८६२ गतौ याचने च। अञ्चति—अञ्चते। अचु इत्येके। अचि इत्यपरे। टु याचृ ८६३ याच्ञायाम्। याचति—याचते। रेटृ ८६४ परिभाषणे। रेटति। रेटते। चते ८६५ चदे ८६६ याचने। चचात। चेते। अचतीत्। चचाद। चेदे। अचदीत्। प्रोथृ ८६७ पर्याप्तौ। पुप्रोथ। पुप्रोथे। मिदृ ८६८ मेदृ ८६९ मेधाहिंसनयोः। मिमेद। मिमेदे। 'थान्ताविमौ' इति स्वामी। मिमेथ। 'धान्तौ' इति न्यासः। मेधृ ८७० सङ्गमे च। मेधति मिमेधे। णिदृ ८७१ णेदृ ८७२ कुत्सासन्निकर्षयोः। निनेद। निनिदतुः। निनेदे। शृधु ८७३ मृधु ८७४ उन्दने। उन्दनं क्लेदनम्। शर्धति—शर्धते। शर्धिता। मर्धति—मर्धते। बुधिर् ८७५ अवबोधने। बोधति—बोधते। इरित्त्वादङ्वा। अबुधत्—अबोधीत्—अबोधिष्ट। 'दीपजन—' (सू २३२८) इति चिण्तु न भवति। पूर्वोत्तरसाहचर्येण दैवादिकस्यैव तत्र ग्रहणात्। उ बुन्दिर् ८७६ निशामने। निशामनं ज्ञानम्। बुबुन्दे। अबुदत्।

अवगमने इति ॥ सेट्कोऽयम्। अनिट्कस्तु श्यन्विकरणस्यैव बुधेर्ग्रहणात्। तदाह। **बोधितेति** ॥ अबोधीत्। रुहधातुरनिट्कः। क्रादिनियमात्थल्यपि नित्यमिट्। अजन्ताकारवत्त्वाभावात् न भारद्वाजनियमः। **रोढेति** ॥ लुटि तासि ढत्व धत्व ष्टुत्व ढलोपाः। **रोक्ष्यतीति** ॥ लृटि स्ये ढकषाः। **अरुक्षदिति** ॥ इगुपधशलन्तत्वात् ढकषाः। कित्वान्न वृद्धिगुणौ। **वृदिति** ॥ 'ज्वलितिकसन्तेभ्यः' इति उत्तरावधेरिति कसेर्ग्रहणादेव सिद्धेः वृत्करणं स्पष्टार्थमित्याहुः। इति ज्वलादयः। **गूहत्यन्ता इति** ॥ 'गुहू संवरणे' इत्येतत्पर्यन्ता इत्यर्थः। चते चदे याचने। **अचतीदिति** ॥ एदित्त्वान्न वृद्धिः। एवमचदीत्। **बुधिर् अवबोधने इति** ॥ 'बुध अवगमने' इति केवलपरस्मैपदी गतः। स तु ज्वलादिकार्यार्थः। अयन्तु इरित् स्वरितेत्। अनिट्कस्तु श्यन्विकरणस्यैव पाठादयं सेट्। **अबुधदिति** ॥ इर-इत्त्वेऽपि तदवयवस्य इकारस्य प्रत्येकं मित्त्वाभावान्न नुम्। स्वरितेत्त्वप्रयुक्तमात्मनेपदन्तु भवत्येव। स्वरितेत्तु पाठसामर्थ्यात्। वस्तुतस्तु इकारस्य प्रत्येकमित्त्वेऽपि न नुम्। इदितो नुमित्यत्र कर्मधारयमाश्रित्य इत्संज्ञकेकारान्तस्यैव नुम्विधेः। **पूर्वोत्तरेति** ॥ जनपूरिसाहचर्येणेत्यर्थः। **उ बुन्दिरिति** ॥ आद्य उकार इत्। उदितो वेति क्त्वायामिड्विकल्पार्थः। **अबुददिति** ॥ इरित्त्वादङि अनिदितामिति नलोपः। इर इकारस्य प्रत्येकमित्संज्ञाविरहात्।

अबुन्दीत् । वेणृ ८७७ गतिज्ञानचिन्तानिशामनवादित्रग्रहणेषु । वेणति—वेणते । नान्तोऽप्ययम् । खनु ८७८ अवदारणे । खनति—खनते ।

२३६३ । गमहनजनखनघसां लोपः क्ङित्यनङि । (६-४-९८)

एषामुपधाया लोपः स्यादजादौ क्ङिति न त्वङि । चख्नतुः । 'ये विभाषा' (सू २३१९) । खायात्—खन्यात् । चीवृ ८७९ आदानसंवरणयोः । चिचीव—चिचीवे । चायृ ८८० पूजानिशामनयोः । व्यय ८८१ गतौ । अव्ययीत् । दाशृ ८८२ दाने । ददाश—ददाशे । भेषृ ८८३ भये । 'गतौ' इत्येके । भेषति—भेषते । भ्रेषृ ८८४ भ्लेषृ ८८५ गतौ । अस ८८६ गतिदीप्त्यादानेषु । असति—असते । आस—आसे । अयं षान्तोऽपि । स्पश ८८७ बाधनस्पर्शनयोः । स्पर्शनं ग्रथनम् । स्पशति—स्पशते । लष ८८८ कान्तौ । 'वा भ्राश—' (सू २३२१) इति श्यन्वा । लष्यति—लषति । लेषे । चष ८८९ भक्षणे । छष ८९० हिंसायाम् । चच्छषतुः । चच्छषे । झष ८९१ आदानसंवरणयोः । भ्रक्ष ८९२ भ्लक्ष ८९३ अदने । 'भक्ष' इति मैत्रेयः । दासृ ८९४ दाने । माहृ ८९५ माने । गुहू ८९६ संवरणे ।

२३६४ । ऊदुपधाया गोहः । (६-४-८९)

गुह उपधाया ऊत्स्याद्गुणहेतावजादौ प्रत्यये । गूहति—गूहते । ऊदित्त्वा-

---

अनिदितामित्यस्य इत्संज्ञकेकारान्तभिन्नानामित्यर्थाश्रयणाच्चेति शब्देन्दुशेखरे स्थितम् । **वेणृ गतीति** ॥ वाद्यभाण्डस्य वादनार्थङ्ग्रहणं वादित्रग्रहणम् । खनुधातुरुदित् । क्त्वायामिड्विकल्पः । **गमहन । उपधाया इति** ॥ 'ऊदुपधायाः' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । **अजादाविति** ॥ अचि श्नुधात्वित्यतः अनुवृत्तस्य अचि इत्यस्य अङ्गाक्षिप्तप्रत्ययविशेषणतया तदादिविधिलाभ इति भावः । क्ङितीत्युक्तेः चखानेत्यत्र नोपधालोपः । अनङीति किम् । अगमत् । चख्ने चख्नाते इत्यादि । **व्यय गताविति** ॥ अयं वित्तत्यागेऽपि । अर्थनिर्देशस्योपलक्षणत्वात् । **अव्ययीदिति** ॥ ह्मयन्तेति न वृद्धिः । **चष भक्षणे इति** ॥ चचाष । चेषतुः । **छष हिंसायामिति** ॥ वैरूप्यसम्पादकादेशादित्वादेत्त्वाभ्यासलोपौ न । तदाह । **चच्छषतुः इति** । **गुहू संवरणे इति** ॥ उदुपधोऽयम् । ऊदित् । **ऊदुपधायाः** ॥ गोह इति कृतलघूपधगुणस्य गुहेर्निर्देशः । ततश्च गुणविषय एवेदम्भवति । अचि श्नुधात्वित्यतः अनुवृत्तस्य अचीत्यस्य अङ्गाक्षिप्तप्रत्ययविशेषणत्वात्तदादिविधिः । तदाह । **गुह उपधायाः इत्यादिना । गुणहेताविति** ॥ गुणम्प्रति परनिमित्तभूत इत्यर्थः । गुणापवादः । जुगूह । गुणहेताविति किम् । जुगुहतुः । जुगुहुः । जुगुहे । जुगुहाते । जुगुहिरे । जुगूहिथ । जुगोढ । ढत्वधत्व

दिढ्वा। गूहिता–गोढा। गूहिष्यति–घोक्ष्यति। गूहेत्। गुह्यात्। अगूहीत्। इडभावे क्सः। अघुक्षत्।

२३६५। लुग्वा दुहदिहलिहगुहामात्मनेपदे दन्त्ये। (७-३-७३)

एषां क्सस्य लुग्वा स्याद्दन्त्ये तङि। ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपदीर्घाः। अगूढ। अघुक्षत। 'क्सस्याचि' (सू २३३७) इत्यन्तलोपः। अघुक्षाताम्। अघुक्षन्त। अगुह्वहि–अघुक्षावहि। अघुक्षामहि।

अथाजन्ता उभयपदिनः। श्रिञ् ८९७ सेवायाम्। श्रयति–श्रयते। शिश्रियतुः। श्रयिता। 'णिश्रि—' (सू २३१२) इति चङ्। अशिश्रियत्।

ष्टुत्वढलोपाः। जुगुहथुः। जुगुह। जुगुहिषे। जुघुक्षे। ढत्वभष्भावकत्वषत्वानि। जुगुहाथे। जुगुहिध्वे। जुघुढ्वे। जुगूह। जुगुहिव। जुगुह्व। जुगुहिम। जुगुह्म। जुगुहे। जुगुहिवहे। जुगुह्वहे। जुगुहिमहे। जुगुह्महे। इति लिटि रूपाणि सिद्धवत्कृत्य लुटि इट्पक्षे ऊत्वे रूपमाह। **गूहितेति** ॥ इडभावे अजादिप्रत्ययाभावात् ऊत्वाभावे गुणे ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपेषु रूपमाह। **गोढेति** ॥ ऌटि स्ये इट्पक्षे ऊत्वे रूपमाह। **गूहिष्यतीति** ॥ इडभावे तु गुणढत्वभष्भावकत्वषत्वेषु रूपमाह। **घोक्ष्यतीति** ॥ गूहिष्यते, घोक्ष्यते, इत्यप्युदाहार्यम्। गूहतु। गूहताम्। अगूहत्। अगूहत। **गूहेदिति** ॥ गूहेतेत्यपि ज्ञेयम्। **गुह्यादिति** ॥ आशीर्लिङि अजादिप्रत्ययाभावादूत्वन्न। कित्त्वान्न गुणः। लुङि इट्पक्षे सिज्लोपे ऊत्वे रूपमाह। **अगूहीदिति** ॥ अगूहिष्टाम्। अगूहिषुरित्यादि। **इडभावे क्सः इति** ॥ इगुपधशलन्तादिति भावः। **अघुक्षदिति** ॥ ढत्वभष्भावकत्वषत्वानि। अघुक्षताम्। अघुक्षन्नित्यादि। लुङस्तङि विशेषमाह। **लुग्वादुह। दन्त्ये तङीति** ॥ दन्त्यादौ तङीत्यर्थः। प्रत्ययादर्शनात्सर्वादेशोऽयं लुक्। **अगूढेति** ॥ अगुह् स त इति स्थिते क्सस्य कित्त्वेन गुणहेतुत्वाभावादजादित्वाभावाच्च ऊत्वाभावे क्सलुकि अगुह् त इति स्थिते प्रक्रियान्दर्शयति। **ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपदीर्घाः इति। अघुक्षतेति** ॥ क्सलुगभावे ढत्वभष्भावकत्वषत्वानीति भावः। **अघुक्षातामिति** ॥ च्लेः क्सादेशे क्सस्य कित्त्वेन गुणहेतुत्वाभावादूत्वाभावे ढत्वभष्भावकत्वषत्वेषु कृतेषु क्सस्याचीत्यन्त्यलोपे अतः परत्वाभावादातो ङित इति न भवतीति भावः। **अघुक्षन्तेति** ॥ झस्य अजादित्वाभावात्तस्मिन्परे क्सस्य अन्त्यलोपाभावादतः परत्वाभावादात्मनेपदेष्वनत इत्यदादेशो न भवति। कृते तु झोऽन्तादेशे क्सस्यान्तलोप इति भावः। अघुक्षथाः। अघुक्षाथाम्। अघुक्षध्वम्। अघुक्षि। इति रूपाणि सिद्धवत्कृत्याह। **अगुह्वहीति** ॥ दन्त्यादिप्रत्ययपरत्वात् क्सस्य लुकि अजादिप्रत्ययाभावात् ऊत्वाभावे रूपम्। **अघुक्षावहीति** ॥ क्सलुगभावे ढत्वभष्भावकत्वषत्वानि। अतो दीर्घश्च। **अघुक्षामहीति** ॥ दन्त्यादिप्रत्ययपरत्वाभावान्न क्सलुक्। इति गूहत्यन्ताः स्वरितेतः। **उभयपदिनः इति** ॥ ञित्त्वादिति भावः। श्रिञ् धातुः सेट्। **शिश्रियतुरिति** ॥ कित्त्वान्न गुणः। इयङ्।

भृञ् ८९८ भरणे । भरति । बभार । बभ्रतुः । बभर्थ । बभृव । बभृषे । भर्ता ।

२३६६ । ऋद्धनोः स्ये । (७-२-७०)

ऋतो हन्तेश्च स्यस्य इट् स्यात् । भरिष्यति ।

२३६७ । रिङ् शयग्लिङ्क्षु । (७-४-२८)

शे यकि यादावार्धधातुके लिङि च ऋतो रिङादेशः स्यात् । रीङि प्रकृते रिङ्विधिसामर्थ्याद्दीर्घो न । भ्रियात् ।

शिश्रियुः । शिश्रयिथ । शिश्रियथुः । शिश्रिय । शिश्राय । शिश्रय । शिश्रियिव । शिश्रियिम । शिश्रिये । शिश्रियाते । शिश्रियिरे । शिश्रियिषे । शिश्रियाथे । शिश्रियिढ्वे । शिश्रियिध्वे । शिश्रिये । शिश्रियिवहे । शिश्रियिमहे । **श्रयितेति** ॥ श्रयिष्यति । श्रयिष्यते । श्रयतु । श्रयताम् । अश्रयत् । अश्रयत । श्रयेत् । श्रयेत । श्रीयात् । श्रयिषीष्ट । लुङि विशेषमाह । **णिश्रीति । अशिश्रियदिति** ॥ चङीति द्वित्वम् । अशिश्रियत । अश्रयिष्यत् । अश्रयिष्यत । भृञ्धातुरनिट् । **भरतीति** ॥ भरते इत्यपि ज्ञेयम् । **बभ्रतुरिति** ॥ कित्त्वान्न गुणः । यण् । बभ्रुः । थलादौ 'एकाचः' इति नेट् । कृसृभृवृस्तुद्रुस्रुश्रुषु लिट्यपि तन्निषेधस्य प्रवृत्तेः । थलि अचस्तास्वदिति निषेधाच्च । ऋदन्तत्वेन भारद्वाजमतेऽपि थलि निषेधाच्च । तदाह । **बभर्थेति** ॥ बभ्रथुः । बभ्र । बभार । बभर । इति सिद्धवत्कृत्याह । **बभृवेति** ॥ बभृम । बभ्रे । बभ्राते । बभ्रिरे । इति सिद्धवत्कृत्याह । **बभृषे इति** ॥ बभ्राथे । बभृढ्वे । बभ्रे । बभृवहे । बभृमहे । लृटि स्ये इण्निषेधे प्राप्ते । **ऋद्धनोः** ॥ ऋत् हन् अनयोर्द्वन्द्वात् पञ्चम्यर्थे षष्ठीद्विवचनम् । स्ये इति षष्ठ्यर्थे सप्तमी । आर्धधातुकस्येडित्यतः इडित्यनुवर्तते । तदाह । **ऋत इत्यादिना** ॥ एकाच इति इण्निषेधस्यापवादः । **भरिष्यतीति** ॥ भरिष्यते । भरतु । भरताम् । अभरत् । अभरत । भरेत् । भरेत । आशीर्लिङि परस्मैपदे भृ यात् इति स्थिते । **रिङ् शय** ॥ श यक् लिङ् एषां द्वन्द्वात्सप्तमीबहुवचनम् । अयङ् यि क्ङितीत्यतो यीति सप्तम्यन्तमनुवृत्तं लिङो विशेषणम् । तदादिविधिः । शे तु यीति नान्वेति । असम्भवात् । नापि यकि अव्यभिचारात् । अत एव अकृत्सार्वधातुकयोरित्यनुवृत्तमपि लिङ एव विशेषणम् । तदाह । **शे यकीत्यादिना । ऋत इति** ॥ 'रीङृत' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । अङ्गस्येत्यधिकृतम् । ऋत इति तद्विशेषणम् । तदन्तविधिः । ऋदन्तस्याङ्गस्येति लभ्यते । आदेशे ङकार इत् । ङित्वात् अन्तादेशः । निर्दिश्यमानपरिभाषयैव सिद्धे ङकारोच्चारणं, इडागमेनैव सिद्धे रेफोच्चारणञ्च स्पष्टार्थम् । ननु भ्रियादिति वक्ष्यमाणमुदाहरणमयुक्तम् । कृते रिङि अकृत्सार्वधातुकयोरिति दीर्घप्रसङ्गादित्यत आह । **रीङि प्रकृते इति** ॥ कृते रिङि यदि दीर्घः स्यात्तर्हि रिङ्विधिर्व्यर्थः स्यात् । रीङृत इत्येव सिद्धेः । अतो रिङि कृते सति न दीर्घ इत्यर्थः । **भ्रियादिति** ॥ भ्रियास्तामित्यादि सुगमम् । आशीर्लिङि भृषीष्टेत्यत्र

२३६८ । उश्च । (१-२-१२)

ऋवर्णात्परौ झलादी लिङ्सिचौ तङ्परः सिचेत्येतौ कितौ स्तः । भृषीष्ट । भृषीयास्ताम् । अभार्षीत् । अभार्ष्टाम् । अभार्षुः ।

२३६९ । ह्रस्वादङ्गात् । (८-२-२७)

सिचो लोपः स्याज्झलि । अभृत । अभृषाताम् । अभरिष्यत् । हृञ् ८९९ हरणे । हरणं प्रापणं स्वीकारः स्तेयं नाशनं च । जहर्थ । जह्रिव । जह्रिषे । हर्ता । हरिष्यति । धृञ् ९०० धारणे । धरति । अधार्षीत् । अधृत । णीञ् ९०१ प्रापणे । निनयिथ । निनेथ । निन्यिषे ।

अथाजन्ताः परस्मैपदिनः । धेट् ९०२ पाने । धयति ।

गुणे प्राप्ते । **उश्च** ॥ 'लिङ्सिचावात्मनेपदेषु' इति सूत्रमनुवर्तते । 'इको झल्' इत्यतो झलिति च । तदाह । **ऋवर्णादिति । भृषीष्टेति** ॥ कित्त्वान्न गुणः । अ**भार्षीदिति** ॥ परस्मैपदे सिचि वृद्धौ रपरत्वम् । तङि तु अभृ स् त इति स्थिते । **ह्रस्वादङ्गात्** ॥ ह्रस्वान्तादित्यर्थः । सिच इति भाष्यम् । 'झलो झलि' इत्यतो झलीति 'संयोगान्तस्य लोपः' इत्यतो लोप इति चानुवर्तते इत्यभिप्रेत्य शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **सिचो लोपः स्याज्झलीति** ॥ ह्रस्वात्किम् । अच्योष्ट । अङ्गात्किम् । अलाविष्टाम् । सिचः किम् । द्विष्टराम् । द्विष्टमाम् । सुजन्तात्तरप्तमपौ । **अभृतेति** ॥ 'उश्च' इति सिचः कित्त्वान्न गुणः । झलीत्युक्तेः अभृषाताम् । अभृषतेत्यत्र न सिज्लोपः । अनतः परत्वात् झस्य अदादेशः । अभृथाः । अभृषाथाम् । अभृड्ढ्वम् । अभृषि । अभृष्वहि । अभृष्महि । हृधातुरनिट् । हरणञ्चतुर्विधमित्याह । **प्रापणमित्यादि** ॥ तद्यथा—भारं हरति । प्रापयतीत्यर्थः । अंशं हरति । स्वीकरोतीत्यर्थः । परस्वं हरति । चोरयतीत्यर्थः । पापं हरति हरते वा । नाशयतीत्यर्थः । जहार । जह्रतुः । जह्रुः । 'एकाचः' इति इण्निषेधस्य क्रादिष्वेव लिटि नियमितत्वादिह थलि इटि प्राप्ते 'अचस्तास्वत्' इति तन्निषेधः । ऋदन्तत्वेन भारद्वाजमतेऽपि इण्निषेध एव । तदाह । **जहर्थेति** ॥ जह्रथुः । जह्र । जहार । जहर । इति सिद्धवत्कृत्याह । **जह्रिवेति** ॥ क्रादिनियमादिट् । जह्रिम । जह्रिषे । क्रादिनियमादिट् । जह्राथे । जह्रिढ्वे । जह्रिध्वे । जह्रे । जह्रिवहे । जह्रिमहे । लुङादिषु भृञ इव रूपाणि । धृञ् धातुरनिट् । हृञ इव रूपाणि । णीञ् धातुरनिट् णोपदेशः । नयति । नयते । निनाय । निन्यतुः । निन्युः । क्रादिनियमाल्लिटि इट् । थलि तु 'अचस्तास्वत्' इति इण्निषेधस्य भारद्वाजनियमादिटमभिप्रेत्याह । निन्यिषे निन्याथे निन्यिढ्वे निन्यिध्वे । निन्ये । निन्यिवहे । निन्यिमहे । नेता । नेष्यति । नेष्यते । नयतु । नयताम् । अनयत् । अनयत । नयेत् । नयेत । नीयात् । नेषीष्ट । अनैषीत् । अनेष्ट । अनेष्यत् अनेष्यत । इत्यजन्ता उभयपदिनो गताः । **परस्मैपदिन इति** ॥ 'जि, ज्रि' अभिभवे । इत्येतत्पर्यन्ता इति शेषः । **धेट् पाने इति** ॥ स्तनन्धयीत्यादौ ङीबर्थं

२३७० । आदेच उपदेशेऽशिति । (६-१-४५)

उपदेशे एजन्तस्य धातोरात्त्वं स्यान्न तु शिति ।

२३७१ । आत औ णलः । (७-१-३४)

आदन्ताद्धातोर्णल औकारादेशः स्यात् । दधौ ।

२३७२ । आतो लोप इटि च । (६-४-६४)

अजाद्योरार्धधातुकयोः क्ङिदिटोः परयोरातो लोपः स्यात् । द्वित्वा-

---

टित्त्वम् । अवयवे टित्त्वस्य व्यर्थतया समुदायार्थत्वादिति हरदत्तः । **आदेचः । एजन्तस्य धातोरिति** ॥ 'लिटि धातोः' इत्यतः धातोरित्यनुवृत्तं एचा विशेष्यते । तदन्तविधिरिति भावः । **न तु शितीति** ॥ श् चासौ इच्चेति कर्मधारयात्सप्तमी । प्रत्ययविशेषणत्वात्तदादिविधिः । इत्संज्ञकशकारादौ प्रत्यये परे इति लभ्यते । 'ल्यपि च' 'न व्यो लिटि' इत्यादिपूर्वोत्तरसूत्राणाम्प्रत्ययेष्वेव प्रवृत्त्या प्रत्यये इति विशेष्यलाभः । अशितीति न पर्युदासः । तथा सति शिद्भिन्ने प्रत्यये परे इत्यर्थः । ततश्च सुग्लः इत्यत्र ग्लैधातोः 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययो न स्यात् । कप्रत्ययनिमित्तमात्त्वम् आदन्तात्प्रत्यय इत्यन्योन्याश्रयात् । शिति नेति प्रसज्यप्रतिषेधे तु आत्त्वस्य अनैमित्तिकतया कप्रत्ययनिमित्तकत्वाभावात् प्रथममात्त्वे कृते कप्रत्ययः सूपपादः । शितीति बहुव्रीह्याश्रयणे ग्लैधातोर्भावे लिटि 'भावकर्मणोः' इति तङि एशि आत्त्वे आतो लोपे जग्ले इति न सिद्ध्येत् । एशश्शित्त्वेन तस्मिन्परे आत्त्वस्य निषेधात् । अतः कर्मधारयमाश्रित्य इत्संज्ञकशकारादौ प्रत्यये परे नेत्यर्थ आश्रितः । एवञ्च पर्युदासेऽपि न क्षतिः । इत्संज्ञकशकारादिप्रत्यये विवक्षिते इत्याश्रयणेन सुग्ल इत्यत्र कप्रत्ययात्प्रागेव आत्त्वोपपत्तेः । उपदेशे किम् । चेता, स्तोता । धातोः किम् । गोभ्याम् । 'गमेर्डोः' इति डोप्रत्ययोपदेशादप्राप्तिः । उपदेशे यः एच् तदन्तत्वाभावाद्गमेः । न च मेङादीनामुपदेशे एजन्तत्वाभावात् कथमात्त्वमिति न शङ्क्यम् । 'उदीचाम्माङः' इति निर्देशेन नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वमिति ज्ञापनादित्यास्तान्तावत् । तथाच प्रकृते लिटि द्वित्वादौ दधा अ इति स्थिते । **आत औ** ॥ औ इति लुप्तप्रथमाकम् । अङ्गस्येत्यधिकृतम्पञ्चम्या विपरिणम्यते । आत इति तद्विशेषणम् । तदन्तविधिः । तदाह । **आदन्ताद्धातोरिति** ॥ णल्प्रकृतिश्च धातुरेवेति धातुग्रहणम् । तथाच णल औत्वे वृद्धौ रूपमाह । **दधाविति** ॥ दधा अतुसिति स्थिते । **आतो लोपः** ॥ आर्धधातुके इत्यधिकृतम् । दीङो युडित्यतः अचि क्ङितीतिचानुवर्तते । अचीत्यार्धधातुकविशेषणत्वात्तदादिविधिः । क्ङिति अजाद्यार्धधातुके इटि च आतो लोपः इति लभ्यते । फलितमाह । **अजाद्योरिति** ॥ इटः आर्धधातुकत्वन्तु तदवयवत्वाद्बोध्यम् । क्ङितीति च इटो न विशेषणम् । इड्ग्रहणसामर्थ्यात् । इडित्यनेन उत्तमपुरुषैकवचनम् इडागमश्च गृह्यते । अजाद्योः किम् । ग्लैधातोः कर्मणि लटि यकि ग्लायते । आर्धधातुकयोः किम् । यान्ति । वान्ति । दधौ इत्यत्र तु क्ङित्त्वाभावान्नाल्लोपः ।

त्परत्वाल्लोपे प्राप्ते 'द्विर्वचनेऽचि' (सू २२४३) इति निषेधः । द्वित्वे कृते आल्लोपः । दधतुः । दधुः । दधिथ—दधाथ । दधिव । दधिम । धाता ।

२३७३ । दाधा घ्वदाप् । (१-१-२०)

दारूपा धारूपाश्च धातवो घुसंज्ञाः स्युर्दाप्दैपौ विना ।

२३७४ । एर्लिङि । (६-४-६७)

घुसंज्ञानां मास्थादीनां चैत्वं स्यादार्धधातुके किति लिङि । धेयात् । धेयास्ताम् । धेयासुः ।

२३७५ । विभाषा धेट्श्व्योः । (३-१-४९)

आभ्यां च्लेश्चङ् स्यात्कर्तृवाचिनि लुङि परे । 'चङि' (सू २३१५) इति द्वित्वम् । अदधत् । अदधताम् ।

२३७६ । विभाषा घ्राधेट्शाच्छासः । (२-४-७८)

सति तस्मिन् औत्वन्न स्यात् । ननु धा अतुस् इति स्थिते द्वित्वात्परत्वादाल्लोपे सति एकाच्त्वाभावात् द्वित्वन्न स्यादित्याशङ्क्य परिहरति । **द्वित्वादित्यादिना** ॥ धेट्धातुरनिट् । भारद्वाजनियमात् थलि वेडित्याह । **दधिथ । दधाथेति** ॥ इट्पक्षे आल्लोपः । दधथुः । दध । दधौ इति सिद्धवत्कृत्याह । **दधिवेति** ॥ वसि आत्त्वे क्रादिनियमादिटि आल्लोप इति भावः । दधिमेत्यपि ज्ञेयम् । **धातेति** ॥ लुटि आत्वे ता इति भावः । धास्यति । धयतु । अधयत् । धयेत् । आशीर्लिङि घुसंज्ञाकार्यं वक्ष्यन् घुसंज्ञां दर्शयति । **दाधा-घ्वदाप्** ॥ दा धा घु एषां समाहारद्वन्द्वात्प्रथमैकवचनम् । दाधेत्यनेन स्वाभाविकाकारान्तयोः 'दाण् दाने' 'डुधाञ् धारणपोषणयोः' इत्यनयोः कृतात्वानाञ्च दोदेङ्धेटां लाक्षणिकानामपि ग्रहणम् । 'गामादाग्रहणेष्वविशेषः' इति परिभाषाबलात् । तत्र दाग्रहणेन धारूपस्यापि ग्रहणात् । अतएव 'दो दद् घोः' इत्यत्र धेण्निवृत्त्यर्थन्दाग्रहणमर्थवत् । दधातेर्हिभावविधानादेव निवृत्तिसिद्धेः । तदाह । **दारूपाः धारूपाश्चेति** ॥ शब्दा इति शेषः । **एर्लिङि** ॥ एरिति प्रथमान्तम् । आर्धधातुके इत्यधिकृतम् । तदाह । **घुसंज्ञानां मास्थादीनामिति** ॥ मा स्था जहाति सा एषान्द्वन्द्वात् षष्ठीबहुवचनम् । **किति लिङीति** ॥ दीङो युडित्यतः कितीत्यनुवृत्तेरिति भावः । ङितीति नानुवर्तते । लिङार्धधातुकस्य ङित्त्वासम्भवात् । लुङि च्लेः सिचि प्राप्ते । **विभाषा धेट्** ॥ च्लि लुङीत्यनुवर्तते । 'णिश्रिद्रुस्रुभ्यः' इत्यतः कर्तरि चङिति च । तदाह । **आभ्यामिति** ॥ धेट् श्वि आभ्यामित्यर्थः । **अदधदिति** ॥ चङि द्वित्वे आल्लोप इति भावः । अदधताम् । अदधन् । अदधः । अदधतम् । अदधत । अदधम् । अदधाव । अदधाम । चङभावपक्षे विशेषमाह । **विभाषा घ्रा** ॥ 'ण्यक्षत्रियार्ष' इत्यतः

एभ्यः सिचो लुग्वा स्यात्परस्मैपदे परे । अधात् । अधाताम् । अधुः ।

२३७७ । यमरमनमातां सक्च । (७-२-७३)

एषां सक्स्यादेभ्यः सिच इट् च परस्मैपदेषु । अधासीत् । अधासिष्टाम् । अधासिषुः । ग्लै ९०३ म्लै ९०४ हर्षक्षये । हर्षक्षयो धातुक्षयः । ग्लायति । जग्लौ । जग्लिथ—जग्लाथ ।

२३७८ । वाऽन्यस्य संयोगादेः । (६-४-६८)

लुङित्यनुवर्त्तते । 'गातिस्था' इत्यतः सिचः परस्मैपदेष्विति । तदाह । **एभ्यः इति** ॥ 'धेट् पाने' 'घ्रा गन्धोपादाने' 'शो तनूकरणे' 'छो छेदने' 'षो अन्तकर्मणि' एषां समाहारद्वन्द्वात्पञ्चम्येकवचनम् । शोप्रभृतीनाङ्कृतात्वानां निर्देशः । धेटः 'गातिस्थाघुपा' इति नित्यं प्राप्ते अन्येषामप्राप्ते वचनम् । **अधुरिति** ॥ 'उस्यपदान्तात्' इति पररूपम् । अधाः । अधातम् । अधात । अधाम् । अधाव । अधाम । सिचो लुगभावपक्षे आह । **यमरम** ॥ यम, रम, नम, आत्, एषां समाहारद्वन्द्वात्षष्ठीबहुवचम् । आदित्यनेन आदन्तङ्गृह्यते । तदाह । **एषां सक् स्यादिति** ॥ सकि ककार इत् अकार उच्चारणार्थः । कित्त्वादन्तावयवः । चकारेण 'इडत्त्यर्ति' इत्यतः इडिति स्तुसुधूञ्भ्यः इत्यतः परस्मैपदेष्विति चानुकृष्यते । अञ्जेस्सिचीत्यतः सिचीति च । तच्च षष्ठ्या विपरिणम्यते । तदाह । **एभ्यस्सिचः इट् चेति । अधासीदिति** ॥ धातोस्सगागमः । सिच इट् । 'इट ईटि' इति सिज्लोपः । **अधासिष्टामिति** ॥ अपृक्तत्वाभावादीडभावान्न सिज्लोपः । सस्य षत्वे तकारस्य ष्टुत्वेन टः । **अधासिषुरिति** ॥ अधासीः । अधासिष्टम् । अधासिष्ट । अधासिषम् । अधासिष्व । अधासिष्म । यद्यपि अधासीदित्यत्र सगिटोर्विधिर्व्यर्थ एव । तथापि अधासिष्टामित्याद्यर्थे आतः सगिड्विधानम् । यमादीनान्तु अयंसीदित्यादौ हलन्तलक्षणवृद्धेरभावार्थम् अयंसिष्टामित्याद्यर्थञ्च । तदेतत् तत्तद्धातुषु स्पष्टीभविष्यति । अधास्यत् । 'ग्लै म्लै हर्षक्षये' **धातुक्षयः इति** ॥ बलक्षय इत्यर्थः । अनिटाविमौ । ग्लायतीति शपि आयादेशः । शिद्विषयत्वादात्त्वन्न । **जग्लाविति** ॥ णलि आत्त्वे 'आत औ णलः' इति औभावे वृद्धिरिति भावः । अतुसादौ द्वित्वे कृते आतो लोपः । जग्लतुः । जग्लुः । भारद्वाजनियमात्थलि वेडित्याह । **जग्लिथ । जग्लाथेति** ॥ इट्पक्षे आल्लोपः । जग्लथुः । जग्ल । जग्लौ । जग्लिव । जग्लिम । ग्लाता । ग्लास्यति । ग्लायतु । अग्लायत् । ग्लायेत् । आशीर्लिङि आत्त्वे कृते ग्ला यात् इति स्थिते । **वाऽन्यस्य** ॥ आर्धधातुक इत्यधिकृतम् । 'एर्लिङि' इत्यनुवर्त्तते । एरिति प्रथमान्तम् । 'आतो लोप इटि च' इत्यतः आत इत्यनुवर्तते कस्मादन्यस्येत्यपेक्षायां घुमास्थागापाजहातिसां हलीति प्रकृतत्वाल्ल-

घुमास्थादेरन्यस्य संयोगादेर्धातोरात एत्त्वं वा स्यादार्धधातुके किति लिङि। ग्लायात्—ग्लेयात्। अग्लासीत्। म्लायति। द्यै ९०५ न्यक्करणे। न्यक्करणं तिरस्कारः। द्रै ९०६ स्वप्ने। ध्रै ९०७ तृप्तौ। ध्यै ९०८ चिन्तायाम्। रै ९०९ शब्दे। स्त्यै ९१० ष्ट्यै ९११ शब्दसङ्घातयोः। स्त्यायति। षोपदेशस्यापि सत्वे कृते रूपं तुल्यम्। षोपदेशफलं तु तिष्ट्यासति अतिष्ट्यपदित्यत्र षत्वम्। खै ९१२ खेदने। क्षै ९१३ जै ९१४। षै ९१५ क्षये। क्षायति जजौ। ससौ। साता। 'घुमास्था—' (सू २४६२) इत्यत्र 'विभाषा घ्राधेट्—' (सू २३७६) इत्यत्र च स्यतेरेव ग्रहणं न त्वस्य।

भ्यते। तदाह। **घुमास्थादेरित्यादिना। कितीति॥** अनुदात्तोपदेशवनतीत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः। ङितीति तु नानुवर्तते। लिङार्धधातुकस्य ङित्त्वासम्भवात्। **अग्लासीदिति॥** यमरमेत्यादन्तत्वात् सगिटौ। अग्लासिष्टाम्। अग्लासिषुरित्यादि। अग्लास्यत्। **म्लायतीति॥** ग्लैधातोरिव रूपाणीति भावः। **द्यै न्यक्करणे इति॥** यकारमध्योऽयम्। इत आरभ्य ऐकारान्तानां संयोगादीनां ग्लैवदेव रूपाणि प्रत्येतव्यानि। 'रै शब्दे' इत्यादीनान्तु असंयोगादीनाम् आशीर्लिङि 'वाऽन्यस्य संयोगादेः' इत्येत्त्वं न भवति। रायादित्यादिरूपमिति विशेषः। **स्त्यै ष्ट्यै इति॥** षोपदेशेषु स्त्याधातोः पर्युदासादाद्यो न षोपदेशः। द्वितीयस्तु षोपदेशः। तकारस्य ष्टुत्वसम्पन्नटकारनिर्देशः। **सत्वे कृते इति॥** धात्वादेरिति षस्य सकारे सति निमित्तापायात् ष्टुत्वनिवृत्तिरिति भावः। **तिष्ट्यासतीति॥** ष्ट्यैधातोः कृतसत्वात् सनि आत्वे स्त्या स इति सन्नन्ताल्लटि तिपि शपि 'सन्यङोः' इति द्वित्वे 'शर्पूर्वाः खयः' इति सकारयकारनिवृत्तौ तास्त्यासति इति स्थिते अभ्यासह्रस्वे सन्यत इति इत्वे सकारस्य इणः परत्वादादेशसकारत्वाच्च षत्वे तिष्ट्यासतीति रूपम्। स्वाभाविकसकारादित्वे त्वादेशसकारादित्वाभावात् षत्वं न स्यादिति भावः। **अतिष्ट्यपदिति॥** ष्ट्यैधातोः कृतसत्वात् णौ आत्वे 'अर्तिह्री' इति पुकि स्त्यापि इति ण्यन्तात् लुङि अडागमे तिपि इतश्च इति इकारलोपे 'णिश्रिद्रुस्रुभ्यः' इति 'च्लेश्चङि' 'णेरनिटि' इति णिलोपे 'णौ चङ्युपधायाः' इति ह्रस्वे 'चङि' इति स्त्यप् इत्यस्य द्वित्वे शर्पूर्वा इति सकारयकारपकाराणां निवृत्तौ सत्यां 'सन्यतः' इति इत्वे इणः परत्वादादेशसकारत्वाच्च सस्य षत्वे तस्य ष्टुत्वे अतिष्ट्यपदिति रूपम्। स्वाभाविकसकारत्वे त्वादेशसकारत्वाभावात् षत्वन्न स्यादिति भावः। **जजौ। ससाविति॥** जैधातोः षैधातोश्च णलि आत्त्वे द्वित्वादौ वृद्धिरिति भावः। ननु 'एर्लिङि' इत्यत्र 'घुमास्थागापाजहातिसाम्' इत्यनुवृत्त्या सैधातोराशीर्लिङि सायादित्यत्र एत्त्वं स्यात्। तथा लुङि सगिटोः असासीत् असासिष्टामित्येव इष्यते। तत्र 'विभाषा घ्राधेट्शाच्छासः' इति सिचः पाक्षिके लुकि असात् असातामित्यपि प्रसज्येतेत्यत आह। **घुमास्थेत्यत्रेत्यादि। स्यतेरिति॥** षो अन्तकर्मणि